တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းကျမ်းရပွက် ..
သွေးနှင့်စက်

ကျ င် ၊ တုံ ၏ ရှေ ၊ တော ခ င် ကျ င်

ဒုတိယပိုင်း

လိပ်ပြာနှုတ်ခမ်းရှုံ့

နေရောင်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် စူးရှစွာကျရောက်နေ၏။ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် အေးရိပ်ခိုနေသော မိန်စုပင်သည် တွေးတောငေးမောနေလေသည်။

"မိန်စုပင် ..... ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲ"

တာလင်း၏အသံကြောင့် မိန်စုပင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး .... ဟိုရောက်ဒီရောက် စဉ်းစားနေရတာပါပဲ"

"ကျွန်မ ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်၊ ရှင့်အဖေနဲ့ ရှင့်ညီမလေးအကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား"

မိန်စုပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်တယ် .... ဒီအကြောင်းတွေပဲစဉ်းစားနေရတာပဲ"

"စဉ်းစားတာလဲ စဉ်းစားပေါ့ .... ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကို ပိုစဉ်းစားသင့်ပါတယ်"

"အဲဒါစဉ်းစားရခက်နေတာပေါ့ .... ညီမလေးကို ရန်သူ့လက်ထဲကကယ်တင်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ ဖမ်းထားတယ် ဆိုတာ ခုထက်ထိ မသိရသေးဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်နိုင်လောက်အောင်လဲ ငါကသိုင်းပညာမတတ်၊ နောက်ပြီး ငှါ့အဖေကို လိုက်ရှာဖို့ကျတော့လဲ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာ ရောက်နေမှန်းမသိ၊ ငါ့အဖို့တော့ အခက်ချည်းပါပဲ"

တာလင်းက ....

"ရှင့်အဖေက အရေးမကြီးပါဘူး .... သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတဲ့လူ မရှိဘူး။ နှိပ်စက်မယ့်လူလဲ မရှိဘူး။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက ရှင့်ညီမလေးပါ။ သူ ရန်သူ့လက်ထဲကလွတ်မြောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ"

"ညီမလေးကိုရှာတွေ့ဖို့ အရေးကြီးနေသလို ငှါ့အဖေကို တွေ့ဖို့ကလဲ အရေးကြီးနေတာပဲ၊ ငှါ့အဖေကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးရှိနေတယ်"

တာလင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

"ဘယ်လို .... ရှင့်အဖေကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

တာလင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

"ဘာလဲ .... မိန်ချုန်ယူအဖမ်းခံရတာကို ပြောပြချင်လို့လား"

"ဒါလဲပါတာပေါ့ .... ငှါ့အဖေက ငှါ့ထက်အသက်အရွယ်ကြီးတယ်၊ ဗဟုသုတလဲရှိတယ်၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတယ်၊ သိုင်းပညာလဲ ထူးချွန်တယ်၊ ငါတို့ ငှါ့အဖေကိုပြန်တွေ့ရင် အများကြီးအကျိုးရှိနိုင်တယ်"

"အင်း .... ဒါတော့လဲ ဟုတ်သား"

တာလင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်၏။

မိန်စုပင်က .....

"ငှါ့အဖေ့ကိုတွေ့ရင် အရေးတကြီးပြောစရာ စကားတစ်ခွန်းလဲရှိသေးတယ်"

"ဆိုစမ်းပါဦး"

"ငှါ့အဖေက သူ့လက်ထဲက သိုင်းကျမ်းအလုခံလိုက်ရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သေပြီလို့ သတင်းလွှင့်ပြီး ဓာတ်မြှုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ငါတို့သယ်လာတဲ့သေတ္တာထဲမှာ ဘာသိုင်းကျမ်းမှပါမလာဘူးဆိုတာ သိရပြီမဟုတ်လား၊ ဒါကို ငှါ့အဖေသိသင့်တယ်"

တာလင်းက .....

"ရှင်တို့သယ်လာတဲ့သေတ္တာထဲမှာ သိုင်းကျမ်းပါမလာဘူး ဆိုတဲ့အချက်ဟာ သေချာရဲ့လား"

"သေချာသလောက် နီးနီးပါပဲ၊ အကယ်၍ သိုင်းကျမ်းပါရှိ မှန်ရင် ချိန်လီကျန်ရနေမှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ"

"အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ သူတို့သိုင်းကျမ်းရတာကို လူ မသိစေချင်လို့ ရှင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှာဖမ်းတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ လှည့်စားတဲ့သဘောမျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"အင်း .... အဲဒီလိုလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ငါလဲ အစကတော့ အဲဒီလိုထင်မိတယ်၊ ချိန်လီကျန်ဟာ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေထဲ မှာ နာမည်ကြီးတဲ့သိုင်းသမားပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါ ဘူး၊ နောက်ပြီး ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုလဲ ဖမ်းပြီးနှိပ်စက်ဖို့ မလိုဘူး"

"ဒါဖြင့် ချိန်လီကျန်မှာ သိုင်းကျမ်းမရှိဘူးလို့ ရှင်တကယ်ယုံ ကြည်တာပေါ့နော်"

"ငါထင်တာလဲလေ၊ သူ ငါ့ကိုစစ်မေးနေတုန်းက တကယ် ကို လိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ စစ်မေးတာပဲ၊ ငါကတော့ သူ့ကိုယုံချင်ချင်ပါပဲဟာ"

"ဒါဖြင့်ရင် သိုင်းကျမ်းကဘယ်ရောက်သွားသလဲ"

မိန်စုပင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားသည်။

တာလင်းက ဆက်ပြောသည်။

"ရှင့်အဖေကလဲ ဝှက်မထားဘူး၊ ချိန်လီကျန်ကလဲ မရဘူးဆို တော့ သိုင်းကျမ်းကဘယ်ရောက်သွားသလဲ"

"ငါ့အဖေ မဝှက်တာကတော့ သေချာပါတယ်၊ ရှောင်လင် ကျောင်းက အထွက်မှာလဲ ငါပါတာပဲ၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလဲ ငါပါ တာပဲ၊ ဒီသိုင်းကျမ်း ဘုရင့်ဆီရောက်ဖို့က ငါတို့အတွက် သေရေးရှင် ရေးအရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘိန်းကိစ္စလေ ..... ဘိန်းကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စဟာ စဉ်းစားရခက်နေပါတယ်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က တော့ ဒီသိုင်းကျမ်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ငါတို့မင်းတို့ အသိပဲ၊ အဲဒီထဲမှာ သံသယရှိစရာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးလူကတော့ နယ်စားကြီး ဝမ် ကျိုးဝေပဲ"

"နယ်စားကြီးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ မပြေးသော် ကန်ရာရှိဆိုတာလို နယ်စားကြီး ကို အခြေအနေအရပ်ရပ်က ညွှန်ပြနေတယ်"

"နယ်စားကြီးတစ်ယောက်က ခုလို မဟုတ်တရုတ် အကြံ မျိုးကြံပွါမလား"

တာလင်း၏စကားကလည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် မိန်စုပင် ငိုင်သွားသည်။

ဝမ်ကျိုးဝေသည် ရိုးသားတည်ကြည်သော နယ်စားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ သမာသမတ်ရှိ၍ ရိုးသားသောနယ်စား ကြီးဟု ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သူ့ဖခင် မိန်ဝူးချိန်နှင့်လည်း ညီအစ်ကိုရင်းပမာ ရင်းနှီးခင် မင်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေဖြစ်သက်တမ်းက ကြာမြင့်လှချေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိန်ဝူးချန် ချောက်ကျမည့်အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်နိုင်ပြန်ပေ။

"ငါက နယ်စားကြီးကို တရားခံပါလို့ တပ်အပ်စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ သံသယရှိစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ။ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လဲ နယ်စားကြီး ဝမ်ကျိုးဝေနဲ့ ငါ့အဖေက သိပ်ရင်းနှီး တဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ ငါ့အဖေ ဒုက္ခရောက်မယ့် အလုပ်ကို သူမလုပ် ဘူးလို့ ထင်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်သားက လား။ သိုင်းကျမ်းကို မက်မောတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ချင်ရင် လဲ ဆန်နေနိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ တော်တော့်ကို ပြောရခက်ပါတယ် ဟာ"

မိန်စုပင် ညည်းညူလိုက်မိသည်။

"ကဲပါလေ၊ ဒါတွေကို နောက်မှပြောကြတာပေါ့။ ဗိုက်ထဲမှာ ဆာသလိုလိုရှိလာတယ်၊ ရှေ့နားက ဆန်ပြုတ်ဆိုင်မှာ ဝင်သောက် ကြရအောင်"

တာလင်းမှာလည်း ဆာလောင်နေသဖြင့် ဘာမှုစောဒက မတက်တော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ပါသွားသည်။

ညနေစောင်းသောအခါ သူတို့သည် စကားတပြောပြော ဖြင့် ပုချောင်မြို့စွန်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ရောက်ရှိသည် မြို့စွန်မှာ လူချမ်းသာများနေထိုင်သော အပိုင်းဖြစ်သည်။

လူချမ်းသာများသည် ခြံကြီးဝင်းကျယ်နှင့် နေသဖြင့် ခြံတစ် မြံနှင့်တစ်ခြံက အလှမ်းကွာကြသည်။

ခြံတစ်ခြံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့ မှာ ခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခြံအတွင်း တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

"တာလင်း ...... ဟိုခြံထဲမှာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် တိုက်ခိုက် နေကြပါလား"

"ဟုတ်တယ် မိန်စုပင်၊ ဒါ လာလုတဲ့လူတွေနဲ့ အိမ်ရှင်ရဲ့လူ တွေ တိုက်ခိုက်နေတာ ဖြစ်မယ်"

"လာလုတဲ့လူတွေ ဟုတ်လား၊ ချိန်လီကျန်ရဲ့ တပည့်တွေများဖြစ်နေမလား"

"သူတို့ ဒီလောက်အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်တော့ လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး"

"ရှင်က မထင်နေ၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ လိပ်ပြာပုံပုံပါတဲ့ အနီရောင်အလံတစ်ခု စိုက်ထားတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ချိန်လီကျန်ရဲ့ အမှတ်အသား အလံပဲပေါ့"

မျက်စိရှင်သည့်တာလင်းသည် အနီရောင်အလံကိုတွေ့သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ မိန်စုပင်သည် အနီရောင်အလံကိုတွေ့သည်။

"ဟာ ..... ဟုတ်တယ်၊ ဒီအလံကို ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ ငါတို့သိုင်းသေတ္တာကို သယ်တုန်းက သုသာန်ထဲမှာ ဒီအလံစိုက်ထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ချိန်လီကျန်တို့ လာလုကြတာပဲ"

"ဒီအထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုဖမ်းပြီး စစ်လိုက်ရင်တော့ မိန်ချုန်ယူအကြောင်း သိရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"အင်း ..... နင်ပြောတဲ့ အကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့က သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်ပါ့မလား"

"အိုး ..... ကျွန်မတို့က ရင်ဆိုင်တိုက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အလစ်တိုက်ပြီးဖမ်းမယ့်ဥစ္စာ"

"အေး ..... ဒါဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါဆို အထဲကိုဝင်ကြစို့"

မိန်စုပင်နှင့် တာလင်းတို့သည် ခြံဝင်းကိုကျော်ဝင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ဘေးတွင်ကပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြသည်။

အခြေအနေကတော့ မကောင်းလှချေ။

အိမ်ရှင်၏တပည့်လက်သား အများအပြားမှာ လဲကျသေဆုံးလျက်ရှိနေကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံများဝတ်ဆင်ထားသော ချိန်လီကျန်၏လူများ အသာစီးရနေကြလေသည်။

"အခြေအနေကမကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်တွေက အများကြီးသာနေတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်တွေက လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့၊ ငါတို့သွားဖမ်းလို့ ရမယ်မထင်ဘူး"

မိန်စုပင်က ပြောလိုက်၏။

တာလင်းလည်း ထိုသို့ပင် တွက်မိသဖြင့် ငြိမ်၍စဉ်းစားနေသည်။ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်မည့်အလုပ် ကို တွေးနေသည်။

ထိုစဉ် မိန်စုပင်သည် တိုက်ခိုက်နေသည့်လူစုထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မြင်မိလေ၏။

"ဟာ .... ဟိုမှာ .... ဟိုမှာ ...."

သူစကားသည် အပြည့်အစုံမဟုတ်ချေ။

ထစ်ငေါ့နေသည်။

"ဘာလဲ .... ဘာလဲ ...."

တာလင်းက အလန့်တကြားမေးလေ၏။

"ဟိုမှာ .... အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ငါ့ညီမလေးမိန်ချုန်ယူပေါ့"

"ဟင် .... ရှင့်ညီမလေးဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် .... ဓားကိုင်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့မိန်းကလေးဟာ ချိန်လီကျုန်ဖမ်းထားတဲ့မိန်ချုန်ယူပေါ့"

တာလင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် .....

"ဟင် .... ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ခုနေ ရှင့်ညီမလေးကိုပါ အပါခေါ်ပြီးထွက်ပြေးကြမယ်၊ ရှင့်ညီမလေးကို ရှင်သွားခေါ်ပေတော့"

"အေး .... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနားသွားရအောင်"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်မှုပြင်းထန်သည့်ထိုနေရာသို့ သွားကြလေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ... သူတို့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လေသည်။

မိန်စုပင်သည် ....

တာလင်းထံမှ သိုင်းပညာ ထိုက်သင့်သလောက်တတ်ထားသဖြင့် ထိုလူ၏ဓားချက်ကိုလွတ်အောင်ရှောင်နိုင်လိုက်သည်။

"ဝိုး ....."

သို့သော် ... ကာလင်းကခုန်ကန်လိုက်သဖြင့် ဝတ်စုံနက်မှာ လဲကျသွားရသည်။

"ဝိုး ....."

"ဝုန်း ....."

ထိုအခါမှ မိန်စုပင်သည် သူ့ညီမရှိရာသို့ ပြေးသွားရလေ၏။

"ညီမလေး .... ညီမလေး .... အစ်ကို ညီမလေးအတွက် စိတ်ပူနေတာ၊ လာ .... ပြေးကြရအောင်"

မိန်ချုန်ယူသည် ဓားတရွယ်ရွယ်ဖြင့် သူ့အား မမြင်ဖူးသည့်လူတစ်ယောက်ကိုစိုက်ကြည့်သကဲ့သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

"ညီမလေး .... ဘာကြည့်နေတာတုံး၊ လာလေ၊ ဒီကထွက်ပြေးကြမယ်"

မိန်စုပင်သည် မိန်ချုန်ယူ၏လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

"ဝိုး ....."

မိန်ချုန်ယူက မိန်စုပင်အား ဓားနှင့်ခုတ်ချလိုက်သည်။

မိန်စုပင် ငို့ရှောင်လိုက်ရ၏။

မိန်စုပင် သိုင်းပညာသင်ထားသဖြင့် သတိရှိနေ၍သာ တော်တော့သည်။ သို့မဟုတ်ပါက မလွယ် ....

မိန်စုပင်မှာ အလန့်တကြား ဆက်၍ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

"ညီမလေး ..... ညီမလေး ..... သတိထားလေ၊ အစ်ကိုကြီးလေ ..... ညီမလေးမိန်ချန်ယူရဲ့ အစ်ကို မိန်စုပင်လေ"

မိန်စုပင် ကရားရေလွှတ်တတွတ်တွတ်နှင့် ရှင်းပြနေ၏။

မိန်ချန်ယူမှာ စကားလုံးဝမပြောဘဲ ဓားနှင့်သာလိုက်ခုတ်နေလေသည်။

မိန်စုပင်သည် တာလင်းဆီ၌ သိုင်းပညာသင်ထားသဖြင့်သာ ဤသို့ရှောင်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလအတိုင်း သိုင်းပညာတတ်မြောက်မထားလျှင် ရှောင်တိမ်းပေးနိုင်ဖို့ပင် မလွယ်ချေ။

"မိန်စုပင် ..... သူ့ကိုခေါ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးမှဖြစ်လိမ့်မယ်"

တာလင်းက မိန်စုပင်ကို လှမ်းပြော၏။

မိန်ချန်ယူသည် တာလင်းကိုလည်း တိုက်ခိုက်ပြန်တော့၏။ တာလင်းမှ မိန်ချန်ယူ၏ပြင်းထန်သောဓားချက်များကို အသေအလဲရှောင်တိမ်းနေရပြန်တော့၏။

မိန်စုပင်က အော်၍မေးလိုက်၏။

"ညီမလေး စကားလဲမပြောဘူး၊ ဘာကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ"

"ရှင့် ညီမလေးလဲ တခြားသိုင်းသမားတွေလို လိပ်ပြာနှုတ်ခံထားရပြီလေ၊ ဒီတော့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဘာခံစားမှုမှမရှိတော့ဘူး၊ ချိန်လီကျန် ခိုင်းသမျှ လျှောက်လုပ်ပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင် ရှင်းပြနေရင်လဲ လေကုန်ရုံပဲရှိမယ်၊ သူကတော့ ားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကတော့ ဒီနေရာက ပြေးကြဖို့ပဲ၊ သူတို့ဝိုင်းတိုက်ရင် ကျွန်မတို့ ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

တာလင်းသည် မိန်ချန်ယူ၏ဓားချက်များကို လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းရင်း မိန်စုပင်အား အော်ပြောနေ၏။

မိန်စုပင် ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားလေပြီ။

မချိတင်ကဲ ဖြစ်မိသည်မှအပ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

သူ့ ညီမလေးမိန်ချန်ယူသည် လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းပညာဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံထားရပြီမဟုတ်ပါလား။

မိန်စုပင်သည် တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

ချိန်လီကျန်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် မုန်းတီးနာ

ကြည်းနေမိတော့သည်။

"ဟိုမှာ ... သူတို့လူတွေ ကျွန်မတို့ကိုတိုက်ဖို့ပြေးလာကြပြီ၊ မိန်စုပင် ကျွန်မတို့ပြေးကြစို့"

မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့သည် မိန်ချန်ယွန်၏စားခုတ်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းပြီး ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်လာကြတော့၏။

ချိန်လီကျန်၏တပည့်များသည် မြဲအထိ ပြေးလိုက်လာကြသေးသည်။ အတော်ဝေးရာကိုရောက်မှ ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

သူတို့အဝတ်အစားများမှာ ချွေးများ ရွှဲနစ်နေကြလေပြီ။

မိန်စုပင်က ဒေါသသံနှင့်ပြောလိုက်၏။

"ချိန်လီကျန် .... ချိန်လီကျန်၊ တော်တော်ရက်စက်တာလဲ၊ ငါ့ညီမလေးကို လိပ်ပြာနှုတ်ရက်တယ်"

သူသည် မောမောနှင့်မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်အိပ် လိုက်၏။

သူသည် သူ့ညီမလေးအကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။

သူ့ညီမလေးသည် လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းဖြင့် အတိုက်အခိုက်ခံ ထားရချေပြီ။ သူ့ညီမလေး သူ့ကိုမှတ်မိလာစေရန် သူမည်သို့လုပ် ဆောင်ရပါမည်နည်း။

အကယ်၍ ....

သူသာ မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့လျှင် ....

သူ့ညီမလေးသည် အောက်လမ်းသိုင်းသမားဘဝဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ချိန်လီကျန်အား လွန်စွာမုန်းတီးမိလေ၏။

တတ်နိုင်လျှင် အမွှန်ချေပစ်ချင်သည်။

ယခုတော့ ....

သူ့အနေဖြင့် မုန်းတီးမိသည်မှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါချေ။

❀

သိုင်းကျမ်းသဲလွန်စ

နယ်စားကြီး၏အိမ်တော်တွင်ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်တော်များ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။

မည်သည့်အရပ်က ဧည့်သည်များနည်း။

"ကြွကြွပါ၊ အမတ်ကြီးတို့ ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပါပဲ"

နယ်စားကြီးသည် ....

ဘုရင်ဧကရာဇ်ထံမှဆိုက်ရောက်လာသော အမတ်ကြီးများကိုကြို့ဆိုလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးများ၏အခြံအရံများသည် နောက်၌ခပ်ယို့ယို့ ရပ်နေကြလေ၏။ အမတ်ကြီးများဆိုသည့်အတိုင်း သူတို့၌အတော်အသင့်အခြွေအရံများပါရှိလာကြသည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော ငွေရောင်မုတ်ဆိတ်နှင့်လူကြီးက ....

"ဟုတ်တယ် .... ကျုပ်တို့လဲ ခပ်စောစောထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးစရာရှိတာကို ဆောင်ရွက်ပေးနေရလို့ နည်းနည်းကြန့်ကြာသွားပါတယ်"

ထိုငွေရောင်မုတ်ဆိတ်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား .... နယ်နယ်ရရမဟုတ်ပေ။ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏လူယုံအမတ်ကြီး လင်ရှုပင်ဖြစ်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ....

ဘုရင်ဧကရာဇ်၏အားထားရသော အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ရွှေဓားဆူတုန်ပိုပင်ဖြစ်သည်။

သိုင်းကျမ်းကြီး ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ရန် ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် သူတို့နှစ်ဦးအားစေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရွှေဓားဆူတုန်ပိုကား ငွေမုတ်ဆိတ်လင်ရှုလောက်[illegible]ဘူ့ အသက်မကြီးချေ။

ငါးဆယ်ခန့်လောက်သာရှိမည်။ သူကိုင်သည့်ဓားရိုးနှင့် ဓားအိမ်မှာ ရွှေအစစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ရွှေဓားဆူတုန်ပိုဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေမုတ်ဆိတ် လင်ရှုဟုခေါ်ခြင်းမှာလည်း ....

ငွေရောင်မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဘုရင်ကြီး၏တိုင်းရေးပြည်ရာများတွင်အကြံပေးသူများဖြစ်ကြရုံတင်မကဲ့ သိုင်းပညာအရာ၌လည်း ထက်မြက်သူများဖြစ်ကြသည်။

"တပ်မှူးကြီးကော နေကောင်းရဲ့လား" .

"နေကောင်းပါတယ်နယ်စားကြီး .... ကျုပ်တို့ထွက်လာတာဟာ အချိန်နည်းနည်းကြာသွားပါတယ်"

"ကဲ .... အမတ်ကြီးနဲ့တပ်မှူးကြီး ခရီးပမ်းလာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ခဏအမောအပန်းဖြေပြီးရင်စားသောက်ကြပါ။ စားသောက်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့"

"ရပါတယ်ဗျာ .... ရပါတယ်"

အမတ်ကြီးနှင့်တပ်မှူးကြီးတို့သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြလေ၏။

သူတို့သည် ခေတ္တအနားယူပြီး စားသောက်ကြလေ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ....

"ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ သိုင်းကျမ်းက ချိန်လီကျန်ရဲ့လက်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား"

ငွေမုတ်ဆိတ်လင်ရှူကမေးလိုက်၏။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

"သူ့လက်ထဲမှာရှိနေတာကို မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်ရသေးတာမဟုတ်တော့ သေချာပေါက်ပြောဖို့ကတော့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်၊ အမတ်ကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေမိန်ဝူးချန်ဟာ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့လူပါ၊ ဒီတော့ သိုင်းကျမ်းက သူ့ဆီမှာမရှိရင် ဘယ်သူ့ဆီမှာရှိရမှာလဲ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ထိုစကားကို စိတ်ချလက်ချပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစကားကလည်း .... လက်ခံနိုင်လောက်စရာဖြစ်နေသောကြောင့် ငွေမုတ်ဆိတ်လင်ရှူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် .... သူ့ဘေးတွင်ရှိနေသော ဆူတုန်ပိုကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

"ဆူတုန်ပို.... ခင်ဗျားဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ထင်ကြေးလေးတာလေး ပြောစမ်းပါဦးဗျ"

ဆူတုန်ပိုသည် ကြေပန်းကန်ထဲသို့အရက်လောင်းထည့်နေရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး ....

"ထင်ကြေးဆိုတာ သေချာတာမှမဟုတ်ဘဲဗျာ ... ဒီတော့

ထင်ကြေးတွေဘာတွေကို ကျုပ်ကတော့ သိပ်မပြောချင်ဘူး။ မှားချ
လဲ မှားနိုင်တယ်မဟုတ်လားဗျ။ အကောင်းဆုံးကတော့ တိတိကျက
မေးမြန်းစုံစမ်းတာကတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

ရွှေခားဆူတုန်ပို၏စကားမှာ အမှန်ဆုံးပင်။

ငွေမုတ်ဆိတ်လင်ရှုနှင့် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေတို့မှာ ခေါ
တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေရတော့သည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ....

"ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ သေသေချာချာစုံစမ်းပြီး
အဖြေပြောသင့်တာပေါ့။ ခုကိစ္စက သိပ်ရှင်းလင်းနေတော့ ကျုပ်
ရှိန်လီကျန့်ပဲထင်တယ်"

တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုက .....

"အင်းပါလေ ..... နယ်စားကြီးထင်တာလဲ အလွန်တေ
မရှိပါဘူး။ ထင်လောက်စရာအနေအထားမျိုးမှာ ရှိနေတာကိုး။ သို
ကျမ်းသူ့ဆီမှာ ရှိနေမနေဆိုတာ တိတိကျကျသိဖို့ကတော့ သူ့ဆီ
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်တယ်နယ်စားကြီး။ ဆူတုန်ပိုပြောတာမှန်တယ်၊ ကျ
တို့တစ်တွေ ရှိန်လီကျန့်ကိုသွားတွေ့ရမယ်၊ ဒီကောင်ကတော့ ကျုပ်
ကိုရှောင်နေမှာသေချာတယ်၊ လိုအပ်ရင် ကျုပ်တို့သူ့ကိုဖမ်းရမယ်

အမတ်ကြီးငွေမုတ်ဆိတ်လင်ရှုက ပြောလိုက်၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး .... သူက ဖူချောင်မှာအနေများတော့ သူ့ကို
ဖမ်းမိနိုင်ပါတယ်၊ ဖူချောင်နဲ့ဒီမြို့က သိပ်မဝေးပါဘူး .... နေ့ဝက်ခရီး
လောက်ပဲသွားရပါတယ်"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ပြောလိုက်၏။

"ရှိန်လီကျန့်က ဖူချောင်မှာရှိနေပါ့မလား၊ သူ သိုင်းကျမ်းကို
တိုက်ပြီးကတည်းက ရှောင်ချင်ရှောင်နေမှာပေါ့"

ရွှေခားဆူတုန်ပိုကပြောလိုက်၏။

"ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ တပ်မှူးကြီးရယ်၊ သူ ဖူချောင်
မြို့မှာရှိနေမှာပါ၊ နောက်ဆုံး ... ဖူချောင်မြို့မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်လဲ
လိုက်ရှာရမှာပေါ့၊ သူ့မြေလျှိုးမိုးမပျံနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲက
တယ်သူမှမလွတ်နိုင်ပါဘူး"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်ကျိုးဝေကဆက်လက်၍ပြောသည်။

"တစ်ခုတော့မျှော်မှန်းထားရမယ်၊ အောက်လမ်းသိုင်းလော
ကမှာ သူ့ဟာသြဇာရှိတယ်၊ ဒီတော့ အောက်လမ်းသိုင်းလောကသား
တွေက ကျုပ်တို့ကိုခုခံကြမှာတော့သေချာတယ်"

အမတ်ကြီးငွေရောင်မုတ်ဆိတ်လင်ရှုက .....

"ဒါတော့ နယ်စားကြီးရယ် .... ကျုပ်တို့ဘက်က အင်အား သုံးသင့်ရင်လဲ သုံးရမှာပေါ့"

ရွှေအားဆူတုန်ပိုက ....

"အင်အားအတွက်ကတော့ စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ရဲ့လက်ရွေးစင် တပ်သားတွေကိုရွေးပြီး ခေါ်သွားရင်ပြီးပါတယ်"

"ဒါဆို ဘယ်နေ့သွားမလဲ"

"အချိန်ကြာသွားရင် မကောင်းဘူးဗျ၊ မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြ တာပေါ့"

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေကိုလဲ အဆင် သင့်ပြင်ထားရပေမပေါ့"

သူတို့သည် မနက်ဖြန်တွင် ရှိန်လီကျုန်ထံသို့ သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့၏။

✲

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် .... ဝမ်ကျိုးဝေတို့ လူစု ဖန်ရှာမြို့နေအိမ်မှ ဖူချောင်မြို့ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်သွားကြလေတော့ သည်။ အားလုံးမြင်းကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီး၊ ငွေမှတ်ဆိတ်လင်ရှုနှင့် အထူးတပ်မှူးဆူတုန်ပို တို့ခေါင်းဆောင်မည်ကိုကား ပြောစရာမလိုတော့ချေ။

ဖန်ရှာမြို့သားများ အထိတ်လန့်စေရန် နယ်စားကြီးသည် မအားအေးဆေးဆေးပင်ထွက်ခွာလာ၏။

ဖန်ရှာမြို့ပြင်သို့ရောက်မှ ... မြင်းများကိုဒုန်းစိုင်းစီးလေ၏။ လွင်ပြင်များ၊ သစ်တောအုပ်များနှင့် ရွာငယ်လေးများကိုဖြတ်ကျော် ပြီးသောအခါတွင်တော့ ဖူချောင်မြို့ကိုလှမ်းမြင်ရတော့သည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ....

"ကဲ .... အမတ်ကြီးလင်ရှု ဖူချောင်မြို့ကိုတွေ့နေရပြီ၊ မကြာ [illegible] ရှိန်လီကျုန်နဲ့တွေ့ကြရတော့မယ်"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက ....

"ရှိန်လီကျုန် .... သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တယ်လို့တော့ ပြော ကြတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့တော့မှပဲ ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်သလဲဆိုတာ သိရတော့မယ်"

ရွှေအားဆူတုန်ပိုကလည်း ....

"အေး .... ဟုတ်တယ်၊ အမတ်ကြီးပြောတာမှန်တယ်၊ သူ ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ တွေ့ရတော့မှာပေ့ါ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက .....

"ကဲ .... ကဲ ..... တွေ့ကြတော့မှ သူ့အစွမ်းဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ကြည့်ကြပေတော့၊ ခုတော့ ဖူချောင်မြို့ထဲကို ဝင်ကြစို့"

မြင်းတပ်သားများသည် ....

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၊ အမတ်ကြီးလင်ရှုနှင့် ရွှေဓားဆူတုန် ပိုတို့၏ဦးဆောင်မှုနောက်သို့ တက်ကြွစွာလိုက်သွားလေတော့၏။

မြေခွေးတုံးထင်သည် အရေးတကြီး အပေါ်ထပ်သို့ပြေး တက်သွား၏။

"ဆရာကြီး .... ဆရာကြီး ...."

မြေခွေးတုံးထင်၏ အလောတကြီးခေါ်မှုကြောင့် အရက် သောက်နေသော ချိန်လီကျန်သည် ဒေါသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"တုံးထင် ..... ဘာကြောင့် ဒီလောက်အရေးတကြီးဖြစ်လာ တာလဲ"

"အရေးကြီးတယ်ဆရာကြီး ..... နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေတို့ အဖွဲ့ မြို့ရှေ့ကိုရောက်လုလုရှိနေပါပြီဆရာကြီး"

"ဘာ ....."

ချိန်လီကျန်မှာ တုံးထင်၏စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားမိ သည်။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေတို့အဖွဲ့ မြို့ရှေ့သို့ရောက်လုလုရှိ နေပြီ ဖြစ်ပါကလား။

ယခုအချိန်မှာတော့ ရှောင်၍လည်းမရတော့ချေ။

သိုင်းကျမ်းအလုခံလိုက်ရသောကိစ္စအတွက် ဖြေရှင်းရန် လိုက်လာခြင်းမှလွဲ၍ အခြားအကြောင်းမရှိပေ။

"ဝမ်ကျိုးဝေကိုယ်တိုင်ပါသလား"

"ပါတယ်ဆရာကြီး .... ဝမ်ကျိုးဝေကိုယ်တိုင်တင်မကဘူး

အမတ်ကြီးလင်ရှနဲ့ အထူးတပ်မှူးရွှေဓားဆူတုန်ပိုလဲ သူနဲ့အတူလိုက်ပါလာကြပါတယ်"

လိပ်ပြာနတ်သိုင်းသမားချိန်လီကျန်မှာ လွန်စွာဦးနှောက်ချောက်သွားမိတော့၏။

နယ်စားကြီး ဝမ်ကျိုးဝေတစ်ယောက်တည်းဆို တော်သေးသည်။ အမတ်ကြီးလင်ရှနှင့်အထူးတပ်မှူးတို့ပါလာသည်ဆိုသဖြင့် သူ့အတွက် အန္တရာယ်များနေသည်။

အမတ်ကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကို ခံရသည်။ အထူးတပ်မှူးပါလာသည်မှာလည်း သူ့အတွက်မကောင်းချေ။

ဤလူများကို မည်သို့ဖြေရှင်းပြရမည်နည်း။

သူ့ဆီမှာသိုင်းကျမ်းမရှိပါဟုပြောလျှင်လည်း ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်ချေ။ သိုင်းကျမ်းကိုလုယက်သူဆိုပြီး ဖမ်းဆီးကြမည်မှာ သေချာပေသည်။

"ဘယ်လိုလဲဆရာကြီး .... သူတို့ကိုဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ရမလား"

မြေခွေးတုံးထင်က ချိန်လီကျန်၏သဘောထားကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

ချိန်လီကျန် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ....

"ဒါနဲ့ ဝမ်ကျိုးဝေရဲ့လူတွေက ဘယ်လောက်များများပါလာသလဲ"

ဟုမေးလိုက်လေ၏။

"ဝမ်ကျိုးဝေရဲ့လူတွေမဟုတ်ပါဘူးဆရာကြီး၊ အထူးမြင်းစစ်သားတွေပါ သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပါလိမ့်မယ်"

"ငါတို့ဆီမှာ လောလောဆယ် လူဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲ"

"နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပါတယ်"

"လျှပ်စစ်ဓားဝှဂျင်ပို့ရော ရှိသလား"

"ရှိပါတယ်"

"ဆူထန်ရော ....."

"ရှိပါတယ်"

"အေး .... ဒီလိုဆိုရင် အားလုံးအသင့်ပြင်ထားကြ၊ ပြီးရင်ရိုတံခါးဖွင့်၊ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်၊ သူတို့နဲ့ငါဆွေးနွေးမယ်၊ ဆွေးနွေးလို့မဆင်မပြေဘူးဆိုရင်တော့ မင်းတို့စပြီးတိုက်ပေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

မြေခွေးတုံးထင်သည် အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေ၏။

ချိန်လီကျန်သည် နဖူးပေါ်မှ စီးကျလာသည့် ချွေးများကို အင်္ကျီလက်အနားဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာက ကြီးမားလှသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခုတော့ ခံသာပါသေးသည်။ သူချစ်သည့် သမီးလေးချိန်ယင်ခုန် တစ်ယောက် အိမ်မှာမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူ့အတွက် စိတ်ပူဖို့မလိုတော့ချေ။

မကြာမီ .... နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၊ အမတ်ကြီးလင်ရှုနှင့် အထူးတပ်မှူးချွေးဆူတုန်ပိုတို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြလေ၏။

ထိုအခါ .... လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းသမားချိန်လီကျန်က ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုသည်။

"ကြွကြပါ .... ကြွကြပါ"

နယ်စားကြီးတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက .....

"ချိန်လီကျန် .... ကျုပ်တို့လာရောက်ကြတာဟာ သိုင်းကျမ်း ကိစ္စပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ဘုရင့်သိုင်းကျမ်းကိုဖြတ်လုယူတဲ့အတွက် မင်းပြစ် မင်းဒဏ်သင့်နေပြီ .... သိုင်းကျမ်းပြန်ပေးရင် ဟောဒီကအမတ်ကြီးနဲ့ တပ်မှူးကြီးက ပြစ်ဒဏ်ကိုလျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး ကြပါလိမ့်မယ်"

ချိန်လီကျန် အသိမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်တော့်မှာ ဘာသိုင်းကျမ်းမှမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လုယက်ခဲ့တာကတော့မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် .... သေတ္တာကြီးထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့စာအုပ်အထူကြီးတစ်အုပ်ပါလာတာကလွဲလို့ ဘာသိုင်း ကျမ်းမှ မပါပါဘူးခင်ဗျာ"

ဝမ်ကျိုးဝေက မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် .....

"ဒါတော့ ခင်ဗျားသက်သက်လိမ်တာပဲ .... သိုင်းကျမ်းဟာ သေတ္တာထဲမှာ ရှိကိုရှိရမယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာအုပ်အထူကြီးတစ်အုပ် ပါတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့စာအုပ်ထူကြီးဟာ ခင်ဗျားထည့်ထားတဲ့စာအုပ်ပဲဖြစ်မယ်"

ချိန်လီကျန်သည် ပထမ၌ အေးအေးသက်သာဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် .... နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက သူ၌ သိုင်း ကျမ်း ရှိကိုရှိရမည်ဟုပြောလာသောအခါ သူသည် ဒေါသထွက်လာ လေတော့သည်။

"ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ၊ ကျုပ်လုယက်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းကျမ်းကိုမရခဲ့ဘူး၊ ယုံတာ မယုံတာကတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောပဲ"

ချိန်လီကျန်သည် စောစောကလို အောက်ကျို့ခံ၍ပြောမနေ

တော့ပေ။ ထိုအခါ ....

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၊ အမတ်ကြီးလင်ရှနှင့် တပ်မှူးကြီ
ဆူတုန်ပိုတို့၏မျက်နှာထားများသည် တင်းမာသွားလေတော့၏။

"ကဲ .... အမတ်ကြီးနဲ့တပ်မှူးကြီးတို့ ကြားကြတဲ့အတိုင်း
ပဲ၊ သူကတော့ ပြောင်လိမ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ရအောင် ဆက်မေးကြ
မလား"

အမတ်ကြီးလင်ရှက .....

"ချိန်လီကျန် .... ခင်ဗျားငြင်းမနေပါနဲ့၊ သိုင်းကျမ်းရှိနေ
ကျုပ်တို့ဆီကို အေးအေးဆေးဆေးပြန်အပ်ပေတော့၊ ဒါဆို လုယူသွ
တဲ့အပြစ်အတွက် ခင်ဗျားကို အရေးမယူအောင် ဘုရင်မင်းမြတ်
ကျုပ်ဖျောင်းဖျပေးပါ့မယ်"

တပ်မှူးကြီး ရွှေဓားဆူတုန်ပိုကလည်း .....

"ဟုတ်တယ် .... အမတ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ
အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့က ဘုရင့်တော်အမိန့်အတို
ဆောင်ရွက်ဖို့လာတာပဲ၊ တိုက်တာခိုက်တာတွေ သိပ်မလုပ်ချင်ဘ
နောက်ဆုံးပြောမယ်၊ ဖမ်းတာဆီးတာတောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒီတေ
ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းတာအကောင်းဆုံးပဲ"

ချိန်လီကျန်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

"ကျုပ်မှာ ဘာသိုင်းကျမ်းမှမရှိပါဘူး။ ဒါအမှန်အတိုင်းပြော
တာပဲ၊ ကျုပ်လုခဲ့တာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် .... ဘာသိုင်းကျမ်းမှမရ
ပါဘူး။ အဲဒါအမှန်ပါ"

ဝမ်ကျိုးဝေက တင်းမာစွာပြောလိုက်၏။

"ဩော် .... ခင်ဗျားက အမတ်ကြီးနဲ့တပ်မှူးကြီးမေတ္တာရပ်
ခံနေတာကိုတောင် နားမဝင်ဘဲကိုး။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ဖမ်း
ပြီး၊ နေပြည်တော်ကိုခေါ်ဆောင်သွားရမှာပဲ"

"ကျုပ်မှာသိုင်းကျမ်းမရှိတာကို အထပ်ထပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ အဲ
ဒါတော့ ကျုပ်ကလဲသိုင်းကျမ်းမရှိဘဲနဲ့တော့ ဘယ်မှာအဖမ်းခံနိုင်ပါ့
မလဲ၊ ကျုပ်ကိုအတင်းအကျပ်ဖမ်းဆီးရင်တော့ ကျုပ်ကလဲ တားဆီး
ရမှာပဲ"

ဝမ်ကျိုးဝေသည် အမတ်ကြီးလင်ရှဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

"ကဲ .... အမတ်ကြီး။ ကျုပ်တို့စကားလဲကုန်ပြီ၊ ကျုပ် သူ့ကို
မျက်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးပါ့မယ်"

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်ကျိုးဝေသည် ချိန်လီကျန်ရှိရာသို့ ပျော်
ပါးစွာခုန်ထွက်သွားလေ၏။

ချိန်လီကျန်ကလည်း ဝမ်ကျိုးဝေ ထိုသို့တိုက်ခိုက်လာလိမ့်
မည်ဟုမျှော်လင့်ထားရာ ချက်ချင်းပင်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ....

အခန်းအပြင်တွင်စောင့်နေကြသော .... မြေခွေးတုံးထင်ကျှာမွတ်ဆူထန်နှင့်လျှပ်စစ်ဓားဂူဂျင်ပို့တို့လည်း အခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လာကြတော့၏။

ထိုအခါ .... ရှိန်လီကျန်၏နောက်လိုက်များကို အချက်ပေးသလိုဖြစ်သွားကာ တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပို၏အထူးတပ်သားများကို ဝင်တိုက်ကြတော့သည်။

✲

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတိုက်ပွဲကြီးကား စတင်တော့သည်။

ထိုအထဲတွင် အပြင်းထန်ဆုံးကား ဝမ်ကျိုးဝေနှင့်ရှိန်လီကျန်တို့၏တိုက်ပွဲပင်တည်း။

နှစ်ယောက်စလုံး အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများဖြစ်ကြသဖြင့် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ လေတိုးသံထွက်ပေါ်နေလေ၏။

ဝမ်ကျိုးဝေသည် ရှိန်လီကျန်ကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်[illegible]နည်းတူ ....

ရှိန်လီကျန်ကလည်း အစွမ်းကုန်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သူတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာ၌လည်း အစွမ်းထက်သူများဖြစ်ကြသဖြင့် သူတို့၏လှုပ်ရိပ်ကိုမတွေ့နိုင်ဖြစ်နေရသည်။

အမှန်တော့ .... ဝမ်ကျိုးဝေသည် အရိပ်မဲ့လက်ဝါးကိုသုံးပြီးတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိန်လီကျန်မှာ လက်ဝါးအစစ်နှင့်အတုကို ကြိုးစား၍ခွဲခြားနေရလေ၏။

ထိုစဉ် ဝမ်ကျိုးဝေ၏လက်ဝါးတစ်ချက်သည် ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ရှိန်လီကျန်၏ရင်ဝသို့ဝင်သွားလေ၏။

ရှိန်လီကျန်က လက်ဝါးဖြင့်ခုခံလိုက်၏။

ထိုအခါ ....

ဝမ်ကျိုးဝေသည် သူ့လက်ဝါးရိုက်ချက်များကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်လေ၏။

ရိုက်ဟန်ပြပြီး ခုန်ကန်လိုက်သည်။

"ဝုန်း ....."

ချိန်လီကျန့်က ငုံ့ရှောင်လိုက်ရာ ဝမ်ကျိုးဝေမှာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်အလား တစ်ဖက်သို့ကျရောက်သွား၏။

ထိုအခါ ....

ချိန်လီကျန့်သည် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ ဝမ်ကျိုးဝေ၏ ဒူးဆစ်ဆီသို့တစ်ချက်၊ ရင်ဝဆီသို့တစ်ချက် ခတ်ကန်လိုက်၏။

ချိန်လီကျန့်က အတွင်းအားကိုအကုန်စေည့်၍ကန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုခတ်ချက်သာထိထိမိမိဖြစ်သွားပါက တစ်ဖက်လူမှာ ဒူးဆစ်ပြုတ်ပြီး နံရိုးများကျိုးကြေသွားနိုင်လေသည်။

သို့သော် .....

ဝမ်ကျိုးဝေကမူ ထိုခတ်ချက်ကိုရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ချိန်လီကျန့်အား ပျံဝဲခုန်တိုက်လာပြန်သည်။

လက်ဖျံ၊ လက်ဖမိုး၊ တံတောင်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျရောက်သွားသည်။

ချိန်လီကျန့်သည် လုံချာရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

ဝမ်ကျိုးဝေသည် ဆင့်ကဲလက်ဝါးရိုးချက်များကိုသုံးတော့၏။

ချိန်လီကျန့် ကြိုးစားရှောင်တိမ်းနေရ၏။

ဝမ်ကျိုးဝေက ညာခြေဖြင့် ချိန်လီကျန့်၏ပေါင်ရင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချိန်လီကျန့်က ခြေကန်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ဝမ်ကျိုးဝေ၏ရိုက်ချက်ကိုရှောင်တိမ်းရန် မဆိုစလောက် နောက်ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဝခုံးရွှန်းကိုရှပ်ထိသွားသည်။

"ဝုန်း ....."

လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် သူ့ကိုယ်နေဟန်ထား အနည်းငယ်ကျသွား၏။

ဝမ်ကျိုးဝေသည် အခွင့်အရေးကိုလက်လွတ်မခံဘဲ လျင်မြန်လှစွာ ခုန်ကန်လိုက်၏။

ဝမ်ကျိုးဝေ၏ကန်ချက်မှာ မွှေနှဲ့ဖွာလျှင်မြန်လှသဖြင့် ချိန်လီကျန် မရှောင်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ခြေကန်ချက်ကို လက်ဖျံဖြင့်တားဆီးလိုက်၏။

"ဗိုး ....."

"ချွမ်း ....."

အရိုးကျိုးသံထွက်ပေါ်လာပြီး ....

ချိန်လီကျန်မှာ နောက်သို့လန်ထွက်သွားလေ၏။

တားဆီးလိုက်သည့်ညာလက်သည် သွင်သွင်ကျိုးသွားလေပြီ။ ချိန်လီကျန်သည် ဝမ်ကျိုးဝေအား မီးထွက်မတတ်မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်ကျိုးဝေသည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ သူ့အား ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဝမ်ကျိုးဝေ၏အကြည့်မှာ စူးရှလှသည်။

ချိန်လီကျန်သည် အံကြိတ်၍ ဝမ်ကျိုးဝေကိုတိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျိုးဝေ၏လက်သည် လှစ်ခနဲလှုပ်ရှားသွား၏။

ငွေရောင်အလင်းတန်းကလေးသုံးခု လင်းလက်သွားသည်။

ချိန်လီကျန်သည် အကောင်းကျန်နေသည့်ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ရိုက်ချရန်ကြိုးစားသော်လည်း ဝမ်ကျိုးဝေ၏လက်နက်ပုန်းပညာက အဆင့်မြင့်လှသဖြင့် လက်နက်ပုန်းသုံးခုအနက် နှစ်ခုကိုသာဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။

"ဝိုး ....."

"ဝိုး ....."

"ထုတ် ....."

နောက်ဆုံးလက်နက်ပုန်းကို မဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးလက်နက်ပုန်းသည် ချိန်လီကျန်၏မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။

အဆိပ်အပ်၍ သုတ်လိမ်းထားသော အဆိပ်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ချိန်လီကျန်မှာ ထိုနေရာ၌ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားလေ၏။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် လွန်စွာအားရကျေနပ်သွားပြီ။ ချိန်လီကျန်ကဲ့သို့သောသိုင်းသမားမျိုးကို သူ့လက်နက်ပုန်းဖြင့် ထိမှန်အောင်ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့သိုင်းပညာစွမ်းအား မြင့်မားနေကြောင်းကို သူသိလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်၏။

အခြေအနေကား သူတို့အုပ်စုတင်ရုံးအတွက် အကောင်းကွက်ဖြစ်နေသည်။

ချိန်လီကျန်၏အုပ်စုမှာ ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်သာရှိသဖြင့် သူတို့အုပ်စုအား မလှန်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြေခွေးတုံးထင်လည်း လဲကျသေဆုံးနေလေပြီ။

ကျားပွတ်ဆူထန်လည်း သေဆုံးနေပေပြီ။

ဖြုထဲမှလည်း တိုက်သံခိုက်သံများမကြားရတော့ပေ။

အမတ်ကြီးလင်ရှုနှင့်လျုပ်စစ်ဓားဝူကျင်ပို့တို့မှာမူ တိုက်ခိုက်နေဆဲရှိသေး၏။

သို့သော် အမတ်ကြီးလင်ရှုက အသာစီးရနေသည်။

ထိုစဉ် အမတ်ကြီးလင်ရှုက ဝူကျင်ပို့၏ငယ်ထိပ်အား ရိုက်ချလိုက်သည်ကို ဝမ်ကျိုးဝေတွေ့လိုက်ရ၏။

"ဝုန်း ....."

"ခွပ် ....."

လျှပ်စစ်ဓားဝူကျင်ပို့သည် လဲကျသွားတော့၏။

"အားလုံး အခြေအနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား"

ဝမ်ကျိုးဝေကမေးလိုက်၏။

တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုက ဖြေလိုက်၏။

"ကောင်းပါတယ် .... ကျုပ်တို့ဘက်က အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက .....

"ဒါနဲ့ ချိန်လီကျန်ကော .... သူဒဏ်ရာရသွားသလား"

ဝမ်ကျိုးဝေက ချိန်လီကျန် လဲကျသည့်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဟိုမှာလေ ....."

အမတ်ကြီးလင်ရှုသည် ချိန်လီကျန် လဲကျသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ချိန်လီကျန်ကိုစစ်ဆေးလိုက်သည်။

ချိန်လီကျန်၏မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားတွင် သေးငယ်သောအပ်[illegible]ကို မြင်တွေ့ရသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ညိုမည်းနေသည်။

"ဟင် ..... ခင်ဗျား သူ့ကို သက်နက်ပုန်းနဲ့ပစ်ပြီး ရှင်းပစ်[illegible]တာလား"

"သူ့ရဲ့ခုခံမှုဟာ ပြင်းထန်လှတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲမနိုင်[illegible]ကိုင်လိုက်ရတာပဲ"

"ဒါပေမယ့် သိုင်းကျမ်းကိစ္စကိုလိုက်ရတာကျတော့ လမ်းစ[illegible]သွားတာပေါ့၊ အကယ်၍ သူ မသေသေးရင် သူ့ကိုစစ်မေးလို့[illegible]ပေါ့ ခု .... သူသေသွားပြီဆိုတော့ သဲလွန်စရဖို့ အတော့်ကိုခက်[illegible]ပေါ့"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောလိုက်သည်။

အမတ်ကြီး၏စကားကမှန်သည်။

ချိန်လီကျန်ကိုယ်တိုင်ရှိ နေမှ သိုင်းကျမ်းသဲလွန်စရနိုင်သည်[illegible]ပါလော။

ထိုအခါ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက .....

"ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့ အမတ်ကြီးရယ်၊ သူ မရှိပေ[illegible] သူ့သမီးရှိပါသေးတယ်၊ သူ့သမီးကိုဖမ်းစစ်လိုက်ရင် သိုင်းကျမ်း

ကိစ္စပြန်ပေါ်လာမှာပေါ့"

"ဘယ်လိုဗျ .... ချိန်လီကျန်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ သေးတယ်ဟုတ်လား"

အမတ်ကြီးလင်ရှူက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ် .... သမီးတစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်၊ ရုပ်ရည် ကလဲ အတော်ကိုလှတယ်၊ နာမည်က ချိန်ယင်ခုန်ဆိုလားပဲ"

"ခုတိုက်ပွဲမှာများ ကျဆုံးသွားပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး"

ထိုအခါ တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုကဝင်ပြောလေ၏။

"ကျုပ် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ပြီးပါပြီ၊ မိန်းကလေးနဲ့တူတာဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမပါဘူး"

"သေချာရဲ့လား"

"သေချာပါတယ်ဗျာ"

"အင်း .... ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေး အိမ်ထဲမှာမရှိလို့ဗျ၊ အိမ် ထဲမှာရှိနေရင် သူ့အဖေ လဲကျတာနဲ့ သူဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်မှာပဲ"

ထိုစဉ် အပြင်မှတပ်စုမှူးဝင်လာလေ၏။

ရှေ့ရားဆူတုန်ပိုက .....

"ဘယ့်နှယ်လဲ .... ငါတို့ဘက်က အခြေအနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

တပ်စုမှူးကဖြေသည်။

"တိုက်ပွဲအပြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လေးယောက်ကျ ဆုံး၊ ခြောက်ယောက်ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ ကျန်တာတွေကတော့ အခြေအ နေကောင်းပါတယ်"

ဆူတုန်ပိုက .....

"ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ကုထား၊ ကျ ဆုံးသွားတဲ့လူတွေကိုလဲ ပြန်သယ်သွား၊ ငါတို့ နယ်စားကြီးအိမ်တော် ကိုပြန်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီတပ်မှူးကြီး"

တပ်မှူးကြီး ဆူတုန်ပိုက .....

"ဟေ့ .... ခဏ"

တပ်မှူးကြီးက လှမ်းတားသဖြင့် ....

တပ်စုမှူးသည် ရပ်လိုက်၏။

"မင်းကို တစ်ခုမေးဦးမယ် .... ရန်သူ့အလောင်းတွေထဲမှာ မိန်းကလေးအလောင်းများ ပါသေးသလား"

တပ်စုမှူး ခေါင်းခါလိုက်၏။

"ဟင့်အင်း မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်အားလုံးကိုစစ်ဆေးပြီးပါပြီ၊ မိန်းကလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမပါပါဘူး"

"အေး .... ဒါဆို ငါတို့တပ်တွေကို ပြန်စုစည်းလိုက်တေ
နယ်စားကြီးအိမ်တော်ကို ပြန်လို့ရပြီ"

တပ်စုမှူး အရိုအသေပြုပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ရွှေစားဆူတုန်ပိုသည် အမတ်ကြီးလင်ရှနှင့်ဝမ်ကျိုးဝေတို့
သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

"ကဲ .... အမတ်ကြီးနဲ့တပ်မှူးကြီးကို ကျုပ်အနေနဲ့ အစီရ
ခံပါတယ် .... ချိန်လီကျန်ရဲ့သမီးကတော့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမှ
မုချပါပဲ .... အဲဒီမိန်းကလေးကိုတွေ့အောင်ရှာဖမ်းနိုင်ရင် သိုင်းကျမ်
သဲလွန်စရမှာပါပဲ"

အမတ်ကြီးလင်ရှသည် ချိန်လီကျန် သေသွားသဖြင့် လွန်စွ
စိတ်မာတ်ကျနေသည်။

သက်ပြင်းမှုန်းမှုန်းချလိုက်ပြီး ....

"အင်းလေ ..... ချိန်လီကျန်ရဲ့သမီးကိုပဲ ရှာရတော့မှာပေ
ဒီမိန်းကလေးကို ရှာရလွယ်ပါ့မလား"

ဝမ်ကျိုးဝေကပြုံးလိုက်သည်။

"အမတ်ကြီး ..... ဒီအိမ်ကလူတွေအားလုံးကိုသုတ်သင်နိုင်
လိုက်ပါတယ်၊ တစ်ယောက်မှလွတ်သွားတာ မရှိသေးပါဘူး .... အဲဒီ
တော့ မိန်းကလေးဟာ ဒီအိမ်ကိုပြန်လာမှာမုချပါပဲ .... သေသောသ

ရှင်မှေ၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့စကားတောင် ရှိသေး
တယ်၊ တကယ်လို့ .... ဒီမိန်းကလေးကိုလိုက်ရှာရရင်လဲ အကြောင်း
မ...တ်ပါဘူး။ မုချရှာတွေ့နိုင်ပါတယ်"

ဝမ်ကျိုးဝေက အပိုင်အနိုင် သေချာပေါက်လေသံနှင့် အမတ်
ကြီးလင်ရှအား ပြောလိုက်လေသည်။

❀

ကာယ်တာင်သူ

ချိန်ယင်ခုန်သည် သူ့အိမ်ဂေဟာကို နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ
တို့လူစုတိုက်ခိုက်စဉ် အိမ်တွင်ရှိမနေချေ။

ဖူချောင်မြို့လယ်တစ်နေရာသို့ရောက်ရှိနေသဖြင့် ဝမ်ကျိုး
ဝေတို့လက်မှ ကံကောင်းထောက်မစွာလွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။

သူမ အိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါ လမ်းတွင် အိမ်တော်အခြေ
အနေကိုသိလိုက်သော သူ့ဖခင်၏တပည့်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ရသဖြင့်
အခြေအနေအားလုံးကိုသိလိုက်ရသည်။

သူမသည် အိမ်သို့မပြန်တော့ဘဲ ဖူချောင်မြို့လယ်ရှိ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်၏အိမ်တွင် သွားရောက်ခိုအောင်းနေတော့သည်။

သူမ မြတ်နိုးတွယ်တာရသော ဖခင်ကြီးဆုံးပါးသွားရချေပြီ။
ထို့အတွက် အသည်းနှလုံးများ ကြေကွဲမတတ်ခံစားရသည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေတို့လူစုကိုလည်း လွန်စွာနာကြည်း
မှုရလေ၏။

ဖခင်အတွက် ကလဲ့စားချေရန် ကြံစည်မိသည်။

သို့သော် .... သူမ၏သိုင်းပညာအဆင့်မှာ သူ့ရန်သူများနှင့်
[illegible]သည်ဖြစ်၍ ကလဲ့စားချေလိုစိတ်ကို မျိုသိပ်ထားလိုက်ရ
[illegible]သည်။

နေသေးသပချုံထဲက ချိုသွေးလို့တမြမြပဲ့ရ၍ သဘောထား
[illegible]၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူမသည် မြို့ထဲသို့ မယောင်
[illegible]ပျက်လာလေ၏။

ဖူချောင်မြို့ဈေးသည် ယခင်အတိုင်း စည်ကားနေသည်။
အော်သံခေါ်သံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။

ချိန်ယင်ခုန်သည် မြို့ထဲ၌ မယောင်မလည်လျှောက်နေစဉ်
[illegible] နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်သူ ရှိမရှိ သတိထားကြည့်လိုက်
[illegible]သည်။

မည်သူမှ မရှိချေ။

ချိန်ယင်ခုန် စဉ်းစားရခက်သွား၏။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ
[illegible]သည် သူမအား လိုက်လံဖမ်းဆီးရပေမည်။

ယခုအထိ သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းသူများကို မမြင်ရသေး။

သူမအား ခြေရာခံမမိသေး၍ သူမလွတ်မြောက်နေသလ[illegible]

ဟုလည်း တွေးမိသည်။

ထို့ပြင် သူမသည် သိုင်းကျမ်းကိစ္စနှင့်မသက်ဆိုင်ဟု နယ်[illegible]

ကြီးဝမ်ကျိုးဝေတို့လူစုက ယုံကြည်ထားသဖြင့် သူမလွတ်မြောက်[illegible]

သလားဟုလည်းတွေးသည်။

ထို့နောက် ....

ဗိုက်ဆာသလိုလိုရှိသဖြင့် နာမည်အကြီးဆုံး စားသော[illegible]

ဆိုင်တစ်ခုသို့ဝင်လိုက်သည်။

သူမ ဝင်သည့်ဆိုင်မှာ ငွေလင်းယုန်စားသောက်ဆိုင်တည်[illegible]

တကယ်တော့ ချိန့်ယင်ခုန် အထင်မှားခြင်းသာဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ....

သူမအား နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသူများ ရှိသောကြ[illegible]

ပေတည်း။

ငွေလင်းယုန်စားသောက်ဆိုင်၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် [illegible]

သောက်ဆိုင့်သေးသေးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်တွင် အဝတ်အစားနွမ်းပါးသော လူ[illegible]

ယောက်ထိုင်နေ၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ငွေလင်းယုန်စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်

[illegible]သာချိန့်ယင်ခုန်အား မမိုတ်မသုန်ကြည့်နေကြသည်။

ချိန့်ယင်ခုန်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားသောအခါ ....

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

[illegible]လေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား သာမန်ဆင်းရဲသားများပမာ ရုပ်ဖျက်

[illegible]သော နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၏တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်လေ

[illegible]၏။

သူတို့သည် သူတို့မှာကြားထားသည့်အစားအသောက်များ

[illegible]ဘဲ ကျသင့်ငွေများကိုပေးချေလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် နေရာမှထသွားကြလေတော့၏။

လူအတန်ငယ်ရှင်းသောနေရာရောက်သောအခါ သူတို့သည်

[illegible]လေးထွက်ခွာသွားကြသည်။

သူတို့ထွက်ပြေးကြသောနေရာမှာ ဖူချောင်မြို့ထဲရှိ တည်းခို

[illegible]တစ်ခုသို့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ချိန့်ယင်ခုန်ကတော့ ထိုအကြောင်းများကို မသိရှာပေ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသည်။

သူစားသောက်ပြီးသောအခါ ကျသင့်ငွေများကိုပေးချေပြီး

ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်လာတော့၏။

လမ်းမပေါ်ခြေချမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချိန်ယင်ခုန်သည်
ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိသွားသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများရှင်းလင်းလျက်ရှိရုံမက လမ်းဘေး
ဈေးသည်များလည်း ရှင်းလျက်ရှိနေခြင်းပင်။

သူမ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်စဉ်တုန်းကအခြေအနေမျိုးမဟုတ် ....

သူမ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်စဉ်က လမ်းသွားလမ်းလာများရှိနေပြီး
လမ်းဘေးဈေးသည်များလည်း ရှိနေခဲ့သည်။

သူမ စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူမသည်
လမ်းမအတိုင်း ဆက်လျှောက်လေတော့၏။

ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သည့်တစ်ခဏ လမ်းမပေါ်
ပိတ်ရပ်နေသည့် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၏ရဲမက်များကိုတွေ့လိုက်
ရတော့သည်။

ချိန်ယင်ခုန်သည် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။

"ဟင် ....."

သူမ အံ့ဩသွားသည်။

သူမ၏နောက်ဘက်တွင်လည်း တပ်သားများပိတ်ဆို့ရပ်နေ
သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အနီးရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်စုထွက်လာကြ
[illegible]၏။ ထိုလူစုထဲတွင် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေပါဝင်ပေသည်။

အခြားတစ်ဦးမှာ ငွေမှတ်ဆိတ်ဖြင့် ပျော့ပျောင်းသည့်မျက်
[illegible]မှုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ယောက်မှာမူ ခန့်ညား သော ဥပဓိရုပ်ရည်ရှိကာ
[illegible]ရွှေရောင်တောက်ပသော ဓားအိမ်ကြီးကို သိုင်းလွယ်ထား
[illegible] နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် ချိန်ယင်ခုန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
[illegible]လေ၏။

"ချိန်ယင်ခုန် .... မင်းကိုဖမ်းဖို့ ငါတို့လူတွေ အများကြီးလွှတ်
[illegible]ယ်၊ ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့"

"ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ နယ်စားကြီးတို့နဲ့အတူလိုက်ရမှာ
[illegible]"

ချိန်ယင်ခုန်က ဣန္ဒြေမပျက်မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝမ်ကျိုးဝေက ....

"မင်းတို့သားအဖ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သိုင်းကျမ်းကိုလုသွားတဲ့
[illegible]၊ မင်းအဖေဟာ အမှန်ကိုဝန်မခံခဲ့ဘူး .... ဒါကြောင့် လက်လွန်
[illegible]သွားတာပဲ .... မင်းကတော့ မင်းအဖေလို မမိုက်မဲတန်
[illegible]ဘူးလို့ ထင်မိတာပဲ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက မသိမသာခြိမ်းခြောက်လိုက်၏၊ ချိန်ယင်ခုန်ကလည်း ထိုစကားကိုသိပါသည်။

"နယ်စားကြီးက ကျွန်မကိုခြိမ်းခြောက်နေတာကိုး။ ကျွန်မ ကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်လို့ ရမယ်မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဟာ အဖေ့သမီးပါ၊ အဖေ့လမ်းစဉ်ပဲလိုက်မယ်၊ နယ်စားကြီးတို့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ပြီး အသေ ခံသွားပါ့မယ်"

နယ်စားကြီးပြုံးလိုက်၏။

"မင်းသတ္တိကိုတော့ ငါချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသတ္တိ ကို နေရာတိုင်းမှာ အသုံးချလို့ မကောင်းပါဘူး၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့နေရာမှာ အသုံးချမှ နည်းလမ်းမှန်ကန်မယ်၊ ဟောဒီ ငါ့ဘေးနားကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေဟာ ဘယ်သူတွေမှတ်သလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ .... မသိပါဘူး"

"ဟောဒီလူက ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီး ရွှေ မှတ်ဆိတ်လင်ရှတဲ့၊ သူကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အထူးတပ်မှူး ရွှေ ဓား ဆူတုန်ပိုတဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းကျမ်းပြန်လည်ရရှိရေး အတွက် ငါ့ကိုကူညီဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကစေလွှတ်လိုက်တာပါ၊ ဒါ ကြောင့် မင်းအဖေဝှက်ထားခဲ့တဲ့သိုင်းကျမ်းကိုသာ ပြန်ထုတ်ပေးမယ် ဆိုရင် ဟောဒီကအမတ်ကြီးလင်ရှနဲ့တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုတို့က မင်းကို

မပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်"

အမတ်ကြီးလင်ရှက .....

"ဟုတ်တယ်မိန်းကလေး .... မိန်းကလေးကို ဘဘတို့ မဖမ်း ဘူး၊ မင်း့အဖေ သိုင်းကျမ်းဝှက်ထားတဲ့နေရာကိုသာပြောပါ၊ မင်း ဆုငွေ ပေးချီးမြှင့်ဦးမယ်"

အမတ်ကြီးလင်ရှက ချော့မော့သောလေသံဖြင့်ပြောလာ၏။

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို ဘယ်သိုင်း ကျမ်းမှမပေးခဲ့ပါဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆက်သဖို့ ယူလာတဲ့သေတ္တာ ထဲမှာလည်း သိုင်းကျမ်းမှ ပါမလာပါဘူး၊ ကျွန်မအဖေဟာ တကယ့်ကို အနိုင်ကျင့်ခံ ရင်နာခဲ့ရပါတယ်"

ချိန်ယင်ခုန်သည် အမတ်ကြီးလင်ရှသိရှိရန် အခြေအနေမှန် ကိုပြောလိုက်၏။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ကြားမှဖြတ်ပြောသည်။

"အမတ်ကြီး .... ဒီမိန်းကလေးရဲ့စကားတွေကို အရေးလုပ် နားထောင်မနေပါနဲ့၊ ကဲ ..... ချိန်ယင်ခုန်၊ အခြေအနေကိုပြောပြ ပြီး မင်းဝါကိုမှလက်မခံဘူးဆိုရင် အကြမ်းနည်းကိုသုံးရလိမ့်မယ်"

"နယ်စားကြီး ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းကိုသာ သုံးပါ၊ ကျွန်မမှာ မရှိတဲ့သိုင်းကျမ်းကို ဘယ်လိုမှထုတ်မပေးနိုင်ပါဘူး .... သိုင်း

ကျွမ်း တကယ်ရှိတဲ့နေရာကိုသိတဲ့လူဟာ ကျွန်မမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ
က ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ......"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ကြားဖြတ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"တပ်သားတွေ သူ့ကိုဝိုင်းဖမ်းစမ်း"

ဓားသမားနှစ်ဦးနှင့် လှံသမားနှစ်ဦးသည် ချိန်ယင်ခုန်ထံသ
ပြေးဝင်သွားကြတော့၏။

ချိန်ယင်ခုန်သည် လေထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာခုန်တက်ပြီး လှံသမ
နှစ်ဦး၏လှံချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

လေထဲမှပြန်အကျတွင် လှံသမားနှစ်ဦး၏ရင်ဝကို စုံကန်
လိုက်၏။

"ဝုန်း ......"

လှံသမားနှစ်ဦး လွင့်စဉ်သွား၏။

ဓားသမားနှစ်ဦးကလည်း တစ်ပြိုင်နက် ခုန်ဝင်ပြီး ဓားဖြ
ခုတ်သည်။ ချိန်ယင်ခုန်သည် ပထမလူ၏ဓားချက်ကို ရှောင်လိုက်ပြီ
ဒုတိယလူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ညာခြေဖြင့်နောက်ပြန်ကန်လိုက်သည်။

"ဒိုး ......"

"ဘုတ် ......"

တစ်ဆက်တည်းပင် ....

ပထမလူ၏ရင်ဝကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်၏။

"ဒိုး ......"

"အား ......"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၏လူလေးယောက်မှာ မြေပြင်ပေါ်
သို့ မှောက်ကျန်ကြလေပြီ။ နယ်စားကြီးသည် တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့
ခုန်ဝင်လာသည်။

ထို့နောက် ....

လက်ဝါးဖြင့် အဆက်မပြတ်ရိုက်လေတော့သည်။

"ဝုန်း ......"

"ဝုန်း ......"

အတွင်းအားတွင် မယှဉ်သာကြောင်းသိနေသဖြင့် ချိန်ယင်
ခုန်သည် နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းရသည်။

နယ်စားကြီး ဝမ်ကျိုးဝေကတော့ တဝုန်းဝုန်းရိုက်ဆဲပင်။

ထိုစဉ် ....

အမတ်ကြီးလင်ရှူသည်ပင် သူမ ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လာသဖြင့်
ချိန်ယင်ခုန် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

အမတ်ကြီး၏သိုင်းပညာအဆင့်ကို သူမ မသိရှိသေးသော်
လည်း အဆင့်နိမ့်မည်မဟုတ်သည်ကိုတော့ သိသည်။

အမတ်ကြီးနှင့် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေတို့ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လျှင် သူမ မကြာမီ အဖမ်းခံရတော့မည်ကိုသိသည်။

အမှန်တော့ အမတ်ကြီးလင်ရှု တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းဝင်လာခြင်းမှာ နယ်စားကြီး ခြေလွန်လက်လွန် မလုပ်မိစေရန် တားဆီးရန် ဖြစ်သည်။

သူသည် ချိန်ယင်ခုန်ကိုတိုက်ခိုက်မည်ဟု မရည်ရွယ်ချေ။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို လက်လွှတ်စပယ် သတ်ဖြတ်မည်ကို အမတ်ကြီးမလိုလားချေ။

ထို့ပြင် ဤမိန်းကလေးသည် အရေးကြီးသည်။

မိန်းကလေးသာသေဆုံးသွားလျှင် သိုင်းကျမ်းနောက် လိုက်ရန် သဲလွန်စလုံးဝပျောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

အမတ်ကြီးလင်ရှုက .....

"နယ်စားကြီး .... ခင်ဗျား တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းကထွက်သွားပါ၊ ကျုပ် ဒီမိန်းကလေးကိုဖမ်းဆီးပါ့မယ်"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေမှာ ဘာမျှမတတ်သာတော့ဘဲ တိုက်ပွဲစည်းအပြင်သို့ ထွက်သွားရလေတော့၏။

အမတ်ကြီးလင်ရှုသည် ချိန်ယင်ခုန်ကို မသေစေလိုသည့်အပြင် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ရန်လည်းမလိုလားချေ။

[illegible]ကြောင့် အကြောတိုးပိတ်ပြီးဖမ်းမည်ဟု စိတ်ကူးထား[illegible]

[illegible]သော် .... တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သောအခါမှ [illegible]သည် သူမျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုမိုထူးချွန်ထက်မြက် [illegible]ကို တအံ့တသြတွေ့ရလေတော့သည်။

ဤမိန်းကလေးသည် သိုင်းပညာတွင် ဤမျှထူးချွန်လိမ့်မည် [illegible]လင့်မိခဲ့ချေ။

[illegible]ဖြစ်၍ ချိန်ယင်ခုန်နှင့် သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်နေရင်း ချီးကျူး[illegible]

အမတ်ကြီးက ချိန်ယင်ခုန်နှင့်တန်းတူရည်တူတိုက်နေသည် [illegible]နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် မချင့်မရဲဖြစ်နေလေ၏။

"အမတ်ကြီး .... တိုက်စမ်းပါ၊ တော်ကြာ အမတ်ကြီး ဒုက္ခ[illegible]မယ်"

ဝမ်ကျိုးဝေက အော်ပြောလေ၏။

အမတ်ကြီးလင်ရှုက ....

"နယ်စားကြီး စိတ်အေးအေးထားပါ၊ အချိန်တန်ရင် အခြေ[illegible]များလာပါလိမ့်မယ်"

ချိန်ယင်ခုန်၏သိုင်းပညာမှာ ထက်မြက်ပါသည်။

သို့သော် .... သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံတွင် အမတ်ကြီး
လင်ရှုကို မမီချေ။

အမတ်ကြီးသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သဖြင့် သိုင်းလော
ကအတွေ့အကြုံများစွာရှိနေသည်။

ထို့ပြင် အမတ်ကြီးသည် အတွင်းအားပညာနှင့်ကိုယ်ဖော့
ပညာတွင် ချိန်ယင်ခုန်ထက်များစွာသာလွန်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ချိန်ယင်ခုန်မှာ အမတ်ကြီးလင်ရှု၏ပင့်ကူအိမ်
သိုင်းကွက်အတွင်းမှ ထွင်းဖောက်မထွက်နိုင်ဘဲရှိနေလေ၏။

အမတ်ကြီးသည် ချိန်ယင်ခုန်အားဒဏ်ရာမရဘဲဖမ်းမိအော
တိုက်ခိုက်နေသဖြင့်သာ ဤမျှကြန့်ကြာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အနိုင်ယူရုံသက်သက်တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် ဤမျှကြာမြင့်
စွာတိုက်ခိုက်ရမည်မဟုတ်ချေ။

ထိုသို့တိုက်ခိုက်နေရာမှ အမတ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
အသာစီးရလာ၏။

မကြာမီအချိန်အတောအတွင်း ချိန်ယင်ခုန်အား သေချာကြော
ပိတ်ဖမ်းနိုင်တော့မည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ထိုစဉ် .... အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခုသည် ပျံဝဲရောက်ရှိလာသ
ဖြင့် အမတ်ကြီးသည် သူ့တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်စဲပြီး နောက်ကျွမ်းပစ်

မှုကျော်လိုက်ရ၏။ ထိုအဖြူရောင်လူရိပ်သည် ချိန်ယင်ခုန်ရှေ့၌
ကာကွယ်ရင်း ရပ်လိုက်လေ၏။

အမတ်ကြီးလင်ရှု၊ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေနှင့်ရွှေဓားဆွတုန်
တို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဖြူရောင်လူရိပ်သည် အဘွားအို
တစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အဘွားအိုသည် ပိန်လိုလှ၏။ သို့သော် သူမ၏အဖြူရောင်
မျက်နှာ ဖားဖားကြီးဖြစ်နေသည်။

လူနှင့်ဝတ်စုံသည် မလိုက်လှချေ။

"အဘွားကြီး .... ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက ဘာ
ကြောင့်ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ဒေါသဖြင့်မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ အဘွားအိုက .....

"မျက်စိထဲမှာကြည့်ရတာ အမြင်မတော်လွန်းလို့ မပါချင်ဘဲ
ပါလာရတာပေါ့ .... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကို လူစုလူဝေးနဲ့
ဝိုင်းတိုက်နေတာ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်းပါဘူး၊ မင်းတို့ သူ့ကိုနိုင်
မှာပေါ့လေ မင်းတို့ကို ဘယ်သူမှချီးကျူးမှာမဟုတ်ဘူး"

အဘွားအိုက ဆက်ပြောသည်။

"သူ့ပညာကမဆိုးပါဘူး၊ မင်းတို့ပညာက သူ့ထက်အများ[illegible]
အဆင့်မြင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီမိန်းကလေးကိုဝိုင်းတိုက်နေ[illegible]
တာလဲ၊ မင်းတို့ဟာက ခရုကို ခါးတောင်းကျိုက်ဖမ်းသလိုဖြစ်နေ[illegible]

အဘွားအို၏လေသံမှာ ဟိန်းထွက်နေသဖြင့် အတွင်းအ[illegible]
ပြည့်ဝသူဖြစ်ကြောင်း ဝမ်ကျိုးဝေတို့ သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်ကျိုးဝေတို့အုပ်စုသည် အဘွားအိုကို အထ[illegible]
မသေးရဲကြတော့ပေ။

စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးနှင့် ချိုင့်ဝင်နေသောနားထ[illegible]
များကိုကြည့်ပြီး အဘွားအို၏အတွင်းအားမှာ မိမိထက်များစွာ သ[illegible]
လွန်လိမ့်မည်ဟု အမတ်ကြီးလင်ရှုမှတ်ချက်ချမိ၏။

ရွှေခါးဆူတုန်ပိုမှာလည်း ခေသောသူမဟုတ်ပါ။
အဘွားအို၏အဆင့်အတန်းကို ကောင်းစွာခန့်မှန်းမိသည်[illegible]
သူက ....

"ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရ ဖမ်းဆီးဖို့ကြိုးစားတာပါ[illegible]
မိန်းကလေးကို အနိုင်ယှဉ်မဲ့အနိုင်ကျင့်နေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

အဘွားအိုက .....

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ငါကတော့ ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်[illegible]
မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါသူ့ကို ဒီနေရာကခေါ်ထုတ်သွားရလိမ့်မယ်"

အမတ်ကြီးလင်ရှုနှင့် ရွှေခါးဆူတုန်ပိုတို့မှာ အဘွားအိုအား
[illegible]ပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေကြ၏။

ထိုစဉ် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက .....

"ခင်ဗျား ဒီလိုခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့က
[illegible]နေတဲ့ဥစ္စာ"

"မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါ့ကိုတားဆီးနေရတာလဲ"

"ကျုပ်လား .... ရှန်စီးနယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ"

ရှန်စီးနယ်စားကြီးဟူသောဂုဏ်ပုဒ်ကို ဝမ်ကျိုးဝေထုတ်ဖော်
[illegible]လိုက်၏။

သို့သော် အဘွားအိုသည် ရှန်စီးနယ်စားကြီးဟူသောဂုဏ်
[illegible] လုံးဝဂရုမစိုက်ပေ။

"မင်းဟာမင်း နယ်စားကြီးမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ
[illegible]ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကဲ .... လာသမီး၊ သွားမယ်"

အဘွားအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချိန်ယင်ခုန်၏လက်ကို
[illegible] သွားမည့်ဟန်ပြင်လေသည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ....

"ခင်ဗျား ဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်သွားမလို့လား၊ ကျုပ် ခွင့်
[illegible]ဘူး"

"ဩော် ..... မင်းက တားသလား"

အဘွားအိုသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ လက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

အဘွားအို၏လက်ဝါးရိုက်ပုံမှာ ညင်သာပျော့ပျောင်းသည့်အပြင် နယ်စားကြီးနှင့်လည်း အလှမ်းကွာနေသဖြင့် နယ်စားကြီးသည် မူလနေရာမှာပင် ဟန်မပျက်ရပ်နေသည်။

ထိုတခဏ်အချိန်တွင် သူ့ရင်ဝ၌ ကြီးမားသောလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု ဝင်ဆောင့်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

"ဝုန်း ....."

ဝမ်ကျိုးဝေမှာ နောက်သို့လန့်သွား၏။

သူသည် အသက်ရှူမဝသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် အတော်ကြီးလန့်သွားသည်။

အတွင်းအား ကြောက်ခမန်းလိလိပြည့်ဝသော အဘွားအိုကို သူ တအံ့တသြကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအဘွားအိုကား အခြားသူ မဟုတ်ပေ။

သိုင်းလောကထဲ၌ ရာဇာသုံးပါးနှင့်ဒေဝီသုံးပါးဟူ၍ သိုင်းပညာရှင်ကြီး ခြောက်ဦးရှိလေ၏။

ဤအဘွားအိုမှာ ....

ဒေဝီသုံးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော လိပ်ပြာနတ်[illegible]ပင်ဖြစ်လေ၏။

လိပ်ပြာနတ်ဒေဝီဆုတော်မှာ လိပ်ပြာနတ်သိုင်းသမား ချိန်လီ[illegible]ရင်းဖြစ်သည်။

[illegible]ကြောင့် တပည့်ရင်း ချိန်လီကျန်၏သမီးဖြစ်သူကို ရန်သူ[illegible]ရောက်ကယ်တင်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေမှာ ... အဘွားအို၏သိုင်းပညာတစ်[illegible]တွေ့ရှိမှုဖြင့် အဘွားအိုအား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားမိ[illegible]

[illegible]သည် အဘွားအို၏စွမ်းပကားကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့[illegible] အဘွားအိုအား ထပ်မံမဟန့်တားရဲတော့ပေ။

"မင်းတို့ ငါ့ကိုတားရဲလား။ ဟင်း ..... အားလုံးဒုက္ခရောက်[illegible] ငါက ဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်ချင်တာပဲရှိလို့ မင်းတို့ကို ဒုက္ခ[illegible] အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားမယ်သိလား"

[illegible]ဘွားအိုသည် လှမ်း၍ကြိမ်းမောင်းလိုက်သေး၏။

[illegible]နောက် ချိန်ယင်ခုန်အားလက်ဆွဲလျက် ထိုနေရာမှ ခြေ[illegible]ဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

[illegible]ဘွားအိုနှင့် ချိန်ယင်ခုန်ကို ဝမ်ကျိုးဝေ၏တပည့်များ က

ရှဲခနဲဖယ်ပေးလိုက်ကြ၏။

အဘွားအိုနှင့်ချိန်ယင်ခုန်တို့သည် တပ်သားများကို ထိမ

ဘဲ ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားကြလေ၏။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသ

တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ....

"ဟင်း .... မိခါနီးကျမှဒီအဘွားကြီးကလာရှုပ်တယ်၊ အဘ

ကြီးရဲ့သိုင်းပညာကတော့ ကြောက်စရာပဲဗျ။ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအဘ

ကြီး ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားတို့သိကြရဲ့လား၊ သူ ဘယ်သူလဲဗျ"

အမတ်ကြီးလင်ရှက .....

"နေပါဦး .... ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ"

အမတ်ကြီးသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားနေ၏။

မကြာမီ ဘူစဉ်းစား၍ရသည်။

"ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရခဲ့ဘူး၊ ခုခေ

စဉ်းစားလို့ရပြီ၊ ဒီအဘွားကြီးဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်သိပြီဗျ"

"သိရင် ပြောစမ်းပါဗျာ"

"ဒီအဘွားကြီးဟာ တခြားသူ ဟုတ်ရိုးလား၊ သိုင်းလော

မှာ ထိပ်သီးခြောက်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီခြောက်ယောက်ထဲ

တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ လိပ်ပြာနတ်ဒေဝီဆုတ်တီဆိုတာပေါ့"

အမတ်ကြီးလင်ရှု၏စကားဆုံးသောအခါ ....

ဝမ်ကျိုးဝေမှာ တအံ့တသြဖြစ်သွားလေ၏။

ချိန်ယင်ခုန်အား လာရောက်ကယ်တင်သွားသူမှာ ထိပ်သီး

ပညာရှင်ခြောက်ယောက်မှတစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သော လိပ်ပြာ

နတ်ဒေဝီဆုတ်တီ ဆိုပါကလား။

"အင်း .... ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားတို့ဝိုင်းတိုက်ဖို့မကြိုးစားတာ

ပဲ ဟုတ်လား"

အမတ်ကြီးလင်ရှက .....

"အဲဒါကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး။ ပထမ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ

မသိခဲ့ဘဲစဉ်းစားနေတာဗျ။ နောက်တော့ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ပေါ်လာ

တော့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဝိုင်းတိုက်လဲ ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်

ယောက် သေချင်သေမှာ၊ သူ့ကိုတော့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်

ခုက ကျုပ်ဟာကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့လူကိုပဲ တိုက်ခိုက်ချင်တယ်၊

မသက်ဆိုင်တဲ့လူကိုမတိုက်ခိုက်ချင်ဘူး"

"ချိန်ယင်ခုန်ကို ဘယ်လိုဖမ်းတော့မလဲ"

"ဒါကတော့ အချိန်စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ .... ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်

ကို များကြွပါဦး၊ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကိုကုသဖို့ကလဲ ရှိသေးတယ်

မဟုတ်လား"

နယ်စားကြီး ဝမ်ကျိုးဝေမှာ ချိန်ယင်ခုန်အား လွှတ်ပေးလိုက်

ရသည်ကို မကျေနပ်ချေ။ ထို့အတူ လိပ်ပြာနှုတ်ခေဝီဆုတ်ကိုလ[illegible]
လုံးဝမကျေနပ်ချေ။

သို့သော် ..... လိပ်ပြာနှုတ်ခေဝီဆုတ်၏သိုင်းပညာအ[illegible]
အတန်းက မြင့်မားလှသဖြင့် သူလွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲတွင်တော့ တေးမှတ်ထားလေသည်။

❀

သတ္တိလက်လွတ်ဖြစ်ရှာသူ

ဖန်ရာမြို့ .....

ဖန်ရာမြို့သည် နယ်စားကြီးနေထိုင်ရာမြို့ ဖြစ်သဖြင့် အေး
[illegible]မြို့ပေသည်။

မကောင်းမှုရာဇဝတ်မှုများလည်း မရှိချေ။

စည်ကားသည်ကတော့ ဖူချောင်မြို့ကဲ့သို့ စည်ကားပေ၏။

[illegible]နယ်စားကြီး၌ သားတစ်ယောက်ရှိသည်။

သူသည် ဝမ်ထိုင်စန်ဖြစ်၏။

သူသည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှပြန်လာရင်း ဖန်ရာ
[illegible]သို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဈေးထဲသို့ တစ်ခါမျှမဝင်ဖူးချေ။ သူ့၌အစောင့်အရှောက်များ
[illegible]ပါမလာသဖြင့် ဈေးထဲသို့ဝင်ကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာမိ၏။

သူ့ကို မြို့သူမြို့သားအားလုံးလိုလိုကသိရှိထားသဖြင့် နှုတ်ဆက်သူကနှုတ်ဆက်။

အရိုအသေပေးသူက အရိုအသေပေးနှင့် လုပ်နေကြသည်။

ဝမ်ထိုင်စန်ကလည်း အားလုံးကိုခင်ခင်မင်မင်နှုတ်ဆက်လေ၏။ တစ်ခဏမျှလျှောက်ကြည့်ရာ တစ်ဈေးလုံးနှံ့သွားသည်။

"အင်း .... ငါ ဒီလိုလျှောက်မကြည့်တာကြာပြီ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေဘက်လဲ လျှောက်ကြည့်ဦးမှပဲ"

သူသည် ဈေးထဲမှထွက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် သူ့ကိုသိသည့်အလျှောက် ....

"သခင်လေး .... ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ"

ပျာပျာသလဲပင် မေးမြန်းလေ၏။

သူက သူစားချင်သောဟင်းလျာများကို မှာကြားသည်။

"အို ..... မဟုတ်တာ၊ သခင်လေး မှာတဲ့ဟင်းလျာက နည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ဖြည့်ပြီးချက်ပြုတ်ပေးပါ့မယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် အဲဒါပဲစားချင်လို့ပါ၊ အပိုတွေမလုပ်ပါနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ .... ဟုတ်ကဲ့"

ဆိုင်ရှင်မှာ နောက်ထပ်စောဒကမတက်တော့ဘဲ စားပွဲနားမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဝမ်ထိုင်စန် စောင့်နေသည်မှာ မကြာလိုက်ပေ။ သူ့စားပွဲပေါ်သို့ အစားအသောက်များ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဝမ်ထိုင်စန် စားသောက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာလေ၏။

"မိန်ချန်ယူ ....."

ဝမ်ထိုင်စန်သည် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

မိန်ဝူးချန်နှင့် သူ့ဖခင်ဝမ်ကျိုးဝေတို့ ရင်းနှီးသလို မိန်ချန်ယူနှင့် သူနှင့်လည်း ရင်းနှီးသည်။

မိန်ချန်ယူသည် ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသဖြင့် သူ အံ့အားသင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းသမားချိန်လီကျန်မှာ ဝမ်ကျိုးဝေ၏လက်ချက်ဖြင့်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ မိန်ချန်ယူတို့မှာ အထိန်းအချုပ်ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။

စိတ်ထားပုံမှန်မရှိဘဲ ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွားနေရင်းမှ ဤဆိုင်ထဲသို့ သူမ ဝင်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

"မိန်ချန်ယူ ..... နင်ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာ

တာလဲ၊ နှင့်အစ်ကိုကော ....."

ဝမ်ထိုင်စန်သည် မိန်ချန်ယူအား သူ့စားပွဲတွင်ထိုင်စေ၏။

"ရှင်ဘယ်သူလဲ"

ဝမ်ထိုင်စန်ကြောင်သွားသည်။

သူမ အတည်ပေါက်နှင့်နောက်နေပြီဟုယူဆကာ ရယ်လိုက်လေသည်။

"နင်က အတည်ပေါက်နဲ့နောက်တတ်သားပဲ၊ ကဲ .... နင်ဘာစားမလဲပြော"

သူသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မိန်ချန်ယူသည် စကားမပြောဘဲ ဝမ်ထိုင်စန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့်၊ ဝမ်ထိုင်စန်သည် တစ်စုံတစ်ခုထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

"မိန်ချန်ယူ .... နင် ငါ့ကိုကြည့်နေလိုက်တာများ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ"

မိန်ချန်ယူက ဝမ်ထိုင်စန်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ....

"ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး"

"ဟင် ....."

ဝမ်ထိုင်စန် အံ့သြသွားရသည်။

မိန်ချန်ယူအား သေချာစွာအကဲခတ်လိုက်သည်။

မိန်ချန်ယူသည် အတည်ပေါက်ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။

"မိန်ချန်ယူ ငါ နင့်သူငယ်ချင်းလေ၊ နင် ငါတို့ဆီလာလည်ရင် အတူတူဆော့နေကြဥစ္စာ"

မိန်ချန်ယူမှာ ကြောင်ငေးငေးဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး ....

"ကျွန်မ .... ကျွန်မ .... ဘာမှမသိဘူး"

"နင် မိန်စုပင်ကိုတော့သိမှာပေါ့"

မိန်ချန်ယူသည် ခပ်တွေတွေလေး စဉ်းစား၏။

စဉ်းစားရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"မသိဘူး ..... ဘယ်ကမိန်စုပင်လဲ"

"နင့်အစ်ကိုလေ .... မသိဘူးလား"

"ကျွန်မမှာ အစ်ကိုမရှိဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း"

မိန်ချန်ယူ အားလုံးကို အတည်ပေါက်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ဝမ်ထိုင်စန်နားလည်လိုက်သည်။

အမှန်တကယ်ပင် အားလုံးကိုမေ့လျော့နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝမ်ထိုင်စန်သိလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား ညို့ထားသဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေကြောင်း ဝမ်ထိုင်စန် အကဲခတ်သိရှိလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပြီ။ သူသိလိုက်ပြီ။

မိန်ချန်ယူသည် ချိန်လီကျန်၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံထားရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သူသတိရလိုက်လေပြီ။

ချိန်လီကျန်၏အကြောပိတ်ပညာနှင့် စိတ်ညို့ပညာပေါင်းစပ်ကာ တိုက်ခိုက်သောအခါ လိပ်ပြာနှုတ်ခံရသကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်ကို သူသိသည်။

ယခု မိန်ချန်ယူ ဖြစ်နေပုံမှာလည်း လိပ်ပြာနှုတ်ခံထားရသူတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးပင်။

ဝမ်ထိုင်စန်သည် မိန်ချန်ယူကို ယခုအတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်၍မဖြစ်ကြောင်းသိသည်။

ယခုအတိုင်း လျှောက်သွားနေလျှင် တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်ကြောင်း သူသိသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မိန်ချန်ယူကို သူ့အိမ်သို့ အပါခေါ်သွားရပေတော့မည်။

"အေးဗျာ ..... လူမှားပြီး ကျွန်တော်ခေါ်မိတာပါ။ ခင်ဗျားစားချင်တာမှာပါ။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့ဗျာ"

မိန်ချန်ယူသည် သူစားချင်သည့်အရာများကို လျှောက်မှာသည်။ မှာသည့်ဟင်းလျာများမှာ များလွန်းလှသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ပင်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဒီ .... ဒီမှာ .... မှာတာတွေကများ ....."

ဝမ်ထိုင်စန်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာမှစကားမရှည်ပါနဲ့၊ မှာတာတွေအားလုံးကို လုပ်ပေးလိုက်ပါ"

ဆိုင်ရှင်သည် ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောကာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွားလေ၏။

မကြာမီ မိန်ချန်ယူမှာသမျှ ဟင်းများတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ရောက်လာတော့၏။ ဟင်းခွက်များမှာ စားပွဲတစ်ခုလုံးပြည့်နေ၏။

ဟင်းခွက်များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်လျှောက်နှိုက်စားနေသောမိန်ချန်ယူကိုကြည့်ကာ ဝမ်ထိုင်စန်သနားသွား၏။

မိန်ချန်ယူအား အိမ်သို့ဘယ်လိုခေါ်ရမည်ကို ဝမ်ထိုင်စန် ခေါင်းစားနေသည်။

"မိန်ချန်ယူ ....."

ဝမ်ထိုင်စန်သည် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မိန်ချန်ယူသည် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့နာမည်ကိုတော့မမေ့သေးကြောင်း ဝမ်ထိုင်စန် သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားနာမည် မိန်ချန်ယူနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မနာမည်မိန်ချန်ယူပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဲ .... ခင်ဗျားကို စကားနည်းနည်းလောက်ပြောချင်လို့"

"ပြောလေ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ကျွန်မလိုက်ခဲ့ရမယ်ဟုတ်လား။ ကိစ္စကကော"

"ကျွန်တော်မွေးထားတဲ့ငှက်ကလေးကို ပြချင်လို့ပါ"

"ငှက်ကလေးတွေဟုတ်လား"

မိန်ချန်ယူကဝမ်းသာအားရမေးသဖြင့် ဝမ်ထိုင်စန် အားတက်သွားသည်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ....

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မွေးထားတဲ့ငှက်ကလေးတွေ ပြချင်လို့ပါ၊ ငှက်ကလေးတွေက ရောင်စုံပါ၊ သိပ်လှတယ်"

ဝမ်ထိုင်စန်က မိန်ချန်ယူလိုက်ချင်လာအောင် ထပ်မံပြောလိုက်သည်။ မိန်ချန်ယူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အင်း .... လိုက်ခဲ့မယ်၊ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်မက ငှက်ရောင်စုံတွေဆိုရင် သိပ်သဘောကျတာ"

ဝမ်ထိုင်စန်မှာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်သွားသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ကျိတ်၍ဝမ်းသာသွားသည်။

"ကဲ .... ဒါဆိုခပ်မြန်မြန်စား၊ ပြီးရင် အိမ်ကိုသွားမယ်"

မိန်ချန်ယူစားသောက်နေစဉ် သူမှာထားသည့်ဟင်းလျာများကို ခပ်သွက်သွက်စားသောက်လိုက်ရ၏။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ သူသည် ဆိုင်ရှင်ကိုလက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

"ဘာများလိုပါသေးသလဲ .... သခင်လေး"

"မလိုပါဘူးဗျာ၊ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကဲ ..... စားသောက်တဲ့ အဖိုးအခပေးချင်လို့ ခေါ်တာပါ"

ဝမ်ထိုင်စန်သည် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ဆိုင်ရှင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

"ဘာမှပြန်အမ်းစရာမလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားယူလိုက်ပေတော့"

ငွေဒင်္ဂါးများပေးချေရမည့်အစား ရွှေဒင်္ဂါးပေးချေသဖြင့် ဆိုင်ရှင်မှာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

ဝမ်ထိုင်စန်သည် မိန်ချန်ယူ၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

❀

ကြာအကာရာဇ်၏သတင်း

ရှန်စီးနယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၏အိမ်တော်တွင် လူလေးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်နေ၏။

သူတို့ကား နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၊ အမတ်ကြီးလင်ရှု၊ ရွှေ ဓားဆူတုန်ပိုနှင့် ဝမ်ကျိုးဝေ၏သားဖြစ်သော ဝမ်ထိုင်စန်တို့ဖြစ်ကြ ပေသည်။

သူတို့ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေသောအကြောင်းအရာမှာ လိပ်ပြာ နှုတ်သိုင်းပညာဖြင့်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံထားရသည့် မိန်ချန်ယူအကြောင်း ပင်ဖြစ်ပေသည်။

မိန်ချန်ယူကတော့ သူတို့စကားဝိုင်းတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိချေ။

သူမသည်အိပ်ပျော်နေပေပြီ။ အမတ်ကြီးလင်ရှုက ဆေးတစ် လုံးတိုက်ပြီးနောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့လေးယောက် လွတ်လပ်စွာ တိုင်ပင်ပြော ဆိုနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်ထိုင်စန်က .....

"ဘဘလင်ရှု ..... မိန်ချန်ယူ လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းပညာနဲ့ အ တိုက်ခံထားရတယ်ဆိုတာ သေချာသလောက်ရှိပါတယ်နော်"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက ခေါင်းညိတ်သည်။

"သေချာသလောက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝသေချာတယ် လူကလေးရဲ့"

ဝမ်ထိုင်စန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"အင်း .... ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ သူ့ပုံစံက မှုမမှန်ဘူးလို့ ပေါ့။ ဒီလိုပုံစံမျိုးက လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းပညာနဲ့တိုက်ခိုက်ခံထားရမှ ဖြစ် တတ်တာပါလို့"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ဝင်ပြောလေ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .... သားနဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့လို့ သူက် ကောင်းသွားတာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ... ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားပြီး ဒုက္ခ ရောက်နေမှာသေချာတယ်"

အမတ်ကြီးလင်ရှုဘက်သို့လှည့်ကာ .....

"ခုနက ကျုပ်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ ဒီကလေးမလေးရဲ့တာဝန်

ဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျားကျရောက်နေပါပြီ၊ သူ့အဖေနဲ့ကျုပ်နဲ့က အင်မတန်ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့လူရင်းတွေဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ တစ်ချိန်ကတော့ သူဟာ သိမ်ဏီတံခွန်အာမခံအဖွဲ့ကိုဦးဆောင်ခဲ့တဲ့လူပေါ့။ ရှန်စီးတစ်နယ်လုံး အဲဒီအဖွဲ့ကို မသိတဲ့လူ မရှိပါဘူး"

တံမှူးကြီးရွှေဓားဆူတုန်ပိုက ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဒါတွေကို ကျုပ်တို့သိပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ဖခင် မိန်ဝူးချန်ခမျာ ချိန်လီကျန်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ အသက်သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်၊ မိန်ဝူးချန်ဟာ ရိုးသားတယ်၊ ဖြောင့်မတ်တယ်၊ တည်ကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ သူ့ကိုခင်မင်လေးစားခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်တမ်းတွေးကြည့်ရင် ရင်နာစရာကောင်းလှပါတယ်"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် စိတ်ထိခိုက်စွာပြောကြားလေ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်မကောင်းဟန် အထင်းသားပေါ်နေလေ၏။

သူက ဆက်ပြောလေ၏။

"မိန်ဝူးချန် မရှိတော့တဲ့အခါ သူ့ရဲ့သားနဲ့သမီးကို ကျုပ်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ်၊ စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကလေးမလေးကို ကျုပ်သမီးအဖြစ်မွေးစားပြီး အိမ်မှာပဲခေါ်ထားလိုက်ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ

အမတ်ကြီးလင်ရှုနှင့် တံမှူးကြီးဆူတုန်ပိုတို့သည် လွန်စွာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြသည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေအားလည်း လွန်စွာလေးစားသွားကြသည်။ အမတ်ကြီးလင်ရှုက .....

"ဝမ်းသာပါတယ်နယ်စားကြီး၊ သွားလေသူမိတ်ဆွေရဲ့ သားသမီးတွေကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ကိစ္စဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ဝတ္တရားပါ၊ ဒီကလေးမလေးကို ဒီလိုသာခေါ်မထားဘူးဆိုရင် စားရေးသောက်ရေး နေရေးထိုင်ရေးကအစ တော်တော်ဒုက္ခတွေ့ပါလိမ့်မယ်"

"ကျုပ် ဒါတွေစဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးအဖြစ်မွေးစားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ ဒီကလေးမလေးဟာ ကျုပ်မျက်စိအောက်မှာတင် ကြီးပြင်းလာတာဆိုတော့ နဂိုကတည်းက သမီးရင်းလိုပဲ ချစ်နေမိတာပါ၊ ခုလို ဒုက္ခရောက်လာတော့ ပိုတောင် ကရုဏာသက်မိသေးတယ်၊ ဪ ... သား၊ သူ့အစ်ကို မိန်စုပင်တစ်ယောက်ကော"

ဖခင်ဖြစ်သူ၏မေးခွန်းကို သူ မဖြေနိုင်ပေ။

"မသိဘူး ..... ဖေဖေ၊ သူ့ကိုမေးကြည့်ဖို့ကျတော့လဲ သူ့နာ ညီကိုမှတ်မိတာကလွဲပြီး အားလုံးကိုမေ့နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမေးလို့မရဘူး"

"အင်း .... မိန်စုပင်က ယောကျ်ားလေးဆိုတော့ တော်သေး

တာပေါ့ကွာ"

ရွှေဓားဆူတုန်ပိုက .....

"မိန်စုပင်ဆိုတာ ဒီကလေးမလေးရဲ့အစ်ကိုလား"

"ဟုတ်တယ်တပ်မှူးကြီး .... မိန်စုပင်ဆိုတာ သူ့အစ်ကိုပေါ့။ ကျုပ်သားထက် အသက်နည်းနည်းပဲကြီးတယ်၊ မိန်ချန်ယူနဲ့ကျုပ်သားနဲ့မှ အရွယ်တူကိုး။ ဪ .... ဒါထက် အမတ်ကြီး"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် အမတ်ကြီးလင်ရှုဘက်လှည့်လိုက်၏။

"ဘာများမေးမလို့လဲ"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက ပြောလိုက်၏။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ....

"ဪ .... ကျုပ်မေးချင်တာက ဒီလိုပါ၊ အမတ်ကြီးက ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီးဗဟုသုတပြည့်စုံတဲ့အပြင် ဆေးဝါးကုသတဲ့အတတ်ပညာပိုင်းမှာလဲ တော်တော်ထက်မြက်လေတော့ မိန်ချန်ယူရဲ့ ဝေဒနာပျောက်ကင်းနိုင်မယ့်နည်းလမ်းများရှိရင် ညွှန်ပြပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါ"

အမတ်ကြီးလင်ရှုသည် တော်တော်နှင့်စကားမပြန်နိုင်ဘဲ အသေအချာ စဉ်းစားနေရလေတော့၏။

ထို့နောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဆေးဝါးဘက်မှာ ကျုပ်အတော်လေး တတ်ကျွမ်းတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးမလေးရဲ့ဝေဒနာကိုပျောက်ဖို့ကတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ပါဘူး"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။

"ဟင် ..... ဒီလိုဆိုရင် ဒီကလေးမလေးဟာ ဒီအတိုင်းပဲ တစ်သက်လုံးနေရတော့မှာလား"

အမတ်ကြီးလင်ရှုကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ် ဒီသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်မကုနိုင်ဘူးလို့ပဲပြောတာပါ"

"ဘယ်သူကုသပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား လမ်းမမှီနိုင်ဘူးလား"

"အင်း .... ဒီကလေးမလေးကို ခင်ဗျားကုသပေးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လိပ်ပြာနတ်သိုင်းပညာမှာတစ်ဖက်ကမ်းခပ်ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့အောင်ရှာဖို့ လိုလိမ့်မယ်"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေနှင့်ဝမ်ထိုင်စန်တို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြလေသည်။

လိပ်ပြာနှုတ်သိုင်းပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တတ်မြောက်သည့်သိုင်းပညာရှင်ကိုရှာရမည်ဆိုပါကလား။

ဤကိစ္စမှာ မလွယ်ချေ။

"မလွယ်ဘူးထင်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်ဆိုတာကို ရှာဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ ရှိနိုင်မလဲ သေသွားပြီ"

"ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးလေ၊ ကျုပ်က ကုသနိုင်မယ့်လူရှိရင် ညွှန်ပြပါဆိုလို့ ပြောပြရတာပဲ"

"ဒါတော့ မလွယ်ဘူးဗျာ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေကညည်းညူလိုက်၏။

ဝမ်ထိုင်စန်က ....

"ဘဘ စေတနာနဲ့ပြောတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒီပြင် ကုသဖို့နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလား၊ ဘဘ သိထားတာရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပြပါလား"

"အင်း .... နောက်တစ်နည်းတော့ရှိသေးတယ်ကွ"

"ဟာ .... ဝမ်းသာလိုက်တာ ပြောပါဘဘ"

ဝမ်ထိုင်စန်က ဝမ်းသာအားရတောင်းပန်လိုက်သည်။

အမတ်ကြီးလင်ရှုက ....

"နောက်တစ်နည်းကတော့ ကြာဇကေရာစ်ရဲ့ဝတ်ဆံကို အမှုန့်ကြိတ်ပြီးသောက်ရင် မိန်ချန်ယူခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားနိုင်ပါတယ်"

"ကြာဇကေရာစ် ....."

ဝမ်ထိုင်စန်ကရေရွတ်လိုက်၏။

ကြာဇကေရာစ်ဟူသောနာမည်ကို သူ မကြားဖူးချေ။

သူ့ဖခင် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေနှင့်ရွှေဓားဆူတုန်ဗိုတို့ပင် မကြားဖူးကြချေ။

"ကြာဇကေရာစ်ဟုတ်လား အမတ်ကြီး၊ သူဟာ ပန်းတစ်မျိုးမဟုတ်လား"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေကမေးလိုက်၏။

အမတ်ကြီးလင်ရှုကခေါင်းညိတ်၏။

"ဟုတ်တယ်နယ်စားကြီး ... ကြာဇကေရာစ်ဆိုတာ ကြာပန်းတစ်မျိုးပါ၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးပန်းမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အနှစ်တစ်ရာတစ်ကြိမ်သာပွင့်တဲ့ပန်းပါ၊ အင်မတန်ရှားပါးလွန်းလို့ ကြာဇကေရာစ်လို့ခေါ်တာ"

ဝမ်ထိုင်စန်က ....

"အနှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ကြိမ်သာပွင့်သတဲ့၊ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ အဲဒီ ကြာဇကေရာစ်ဆိုတဲ့ကြာပန်းက ဘယ်ဒေသမှာ

ရှိသလဲ"

"အင်း ..... ကြာကေရာခ်ရှိတဲ့နေရာကလဲ တော်တော်ထူး ဆန်းပါတယ်၊ တောင်ကျွန်းစုက တစ်ကျွန်းမှာရှိပါတယ်၊ အဲဒီကျွန်း ကတော့ မရဏကျွန်းတဲ့"

"မရဏကျွန်း"

ဝမ်ထိုင်စန် ရေရွတ်လိုက်သည်။

"နာမည်ကကြောက်စရာပါလား"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက မှတ်ချက်ချသည်။

အမတ်ကြီးလင်ရှူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း .....

"မရဏကျွန်းလို့နာမည်မှည့်ထားတာကိုက မကောင်းပါဘူး သေခြင်းကိုရည်ညွှန်းနေတော့ ဘယ်မှာကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ အဲဒီ ကျွန်း ပေါ်ရောက်သွားတဲ့လူတိုင်းပြန်မလာကြတော့ဘူးလို့ ပြောဆိုကြပါ တယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိသောကျွန်းပေါ့ကွယ်"

"ဟာ .... ဒီလောက်တောင်ပဲလား"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဝမ်ထိုင်စန် နှင့် တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုတို့ကတော့ နားထောင်နေသည်။

ဆူတုန်ပိုသည် နားထောင်သမားသက်သက်ဖြစ်နေသည်။

"ဒီထက်တောင်ပိုသေးတာပေါ့ .... သိုင်းလောကမှာ သိုင်း

ထိပ်သီးခြောက်ဦး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရာဇသုံးပါးနဲ့ ဒေဝီသုံးပါး လေ၊ အဲဒီကျွန်းမှာ ရာဇသုံးပါးထဲက တစ်ယောက်နေတယ်၊ အဲဒီ သိုင်းထိပ်သီးကတော့ သရဲတစ်ထောင်အိုချူးပဲ။ သူ မရဏကျွန်းပေါ် မှာနေမှတော့ ကျွန်းပေါ်ကိုတက်သွားတဲ့လူမှန်သမျှ ပြန်လမ်းမရှိတာ ဘယ်ဆန်းတော့မှာလဲ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေနှင့် တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုတို့မှာ သရဲ တစ်ထောင်အိုချူးကို မမြင်ဖူးကြသော်လည်း သရဲတစ်ထောင်အိုချူး အကြောင်းတော့ ကြားဖူးထားကြလေသည်။

❀

ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော ဝမ်ထိုင်စန်တစ်ယောက်သာ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးအကြောင်း မကြားဖူးခဲ့ချေ။ ဝမ်ထိုင်စန်က .....

"အဲဒီ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးဟာ မရဏကျွန်းပေါ် တက်လာတဲ့လူမှန်သမျှကို အသေသာသတ်ပစ်တာပဲလားဟင် ..... ဘဘ"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက .....

"ဘဘတော့ အဲဒီအတိုင်း ကြားမိတာပဲ၊ ကိုယ်က အဲဒီကျွန်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျရောက်ဖူးတာမဟုတ်တော့ တိတိကျကျကြီး မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသတင်းစကားတွေကတော့ တကယ့်ကိုကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းစကားတွေပဲ၊ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးဟာ တော်တော်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ သရဲတစ်ထောင်ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို ရထားတာကြည့်၊ သရဲတစ်ထောင်နဲ့ညီမျှအောင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲလူကလေးရဲ့"

အမတ်ကြီးလင်ရှုက သူကြားသိထားသော သရဲတစ်ကောင်အိုချုံးအကြောင်း ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးအကြောင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရှင်းပြနေသော်လည်း..... ဝမ်ထိုင်စန်၏စိတ်ထဲတွင် သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးအား ကြောက်ရွံ့စိတ်မပေါ်ခဲ့ပေ။

"ဘဘ ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးဆိုတဲ့

သိုင်းပညာရှင်ကြီးဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့သူက သိုင်းပညာမှာ တော်တော်ထူးချွန်ထက်မြက်နေမယ်ထင်တယ်"

"ဟာ .... ထက်မြက်ပြီလားလူကလေးရယ်၊ သိုင်းလောကပြိုင်ဘက်ကင်းခြောက်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်မှတော့ သူ့သိုင်းပညာကို ဘာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ၊ သူတို့ သိုင်းပညာရှင်ခြောက်ယောက်အချင်းချင်းတိုက်မှသာ သိုင်းပညာက ပိန်မသာလိမ်မသာရှိမှာကွယ့်၊ ကျန်တဲ့လူတွေသွားတိုက်လို့ကတော့ ဘယ်သူမှ မနိုင်နိုင်ဘူး"

"ဘဘကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်မေးချင်ပါတယ်"

"ဘာများ မေးမလို့လဲ"

"ကြာဇကေရာဇ်က နှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ခါသာပွင့်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အိုမင်းတဲ့အထိစောင့်ရမှာပဲပေါ့နော်"

"အေး .... အဲဒါကို ဘဘပြောမလို့ကွယ့်၊ ကြာပန်းကနှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ခါသာပွင့်တယ်ဆိုပေမယ့် အခုနှစ်က နှစ်တစ်ရာပြည့်တဲ့နှစ်ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်ပွင့်ပြီပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီနှစ်အတွင်းမှာ မရဏကျွန်းကိုအရောက်သွားပြီး ကြာဇကေရာဇ်ကို ခူးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာမှ စောင့်စားစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဘဘပြောတာကို လူကလေးသဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား"

ဝမ်ထိုင်စန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒီနှစ်က ထူးထူးခြားခြား ကြာဇကရာစ်ပွင့်ပြီးလို့ နှစ်တစ်ရာပြည့်တဲ့အချိန်နဲ့တိုက်ဆိုင်နေတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ လူကလေးပြောတာ အမှန်ပါပဲ"

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကံကောင်းတာပေါ့"

"နေပါဦးသားရေ၊ ဘယ်သူ့ကံကောင်းတာလဲ"

ဝမ်ထိုင်စန် အားရဝမ်းသာပြောလိုက်သဖြင့် နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက သားဖြစ်သူအား မေးလိုက်သည်။

ဝမ်ထိုင်စန်က ဖခင်ဖြစ်သူအားတက်ကြွစွာကြည့်ရင်း .....

"အဲဒီကြာပန်းကို ကျွန်တော်သွားယူပါ့မယ်ဖေဖေ"

"ဟေ ....."

"ဟာ ....."

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၊ အမတ်ကြီးလင်ရှနှင့် တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုတို့မှာ အာမေဋိတ်သံများပင် ထွက်သွားရလေတော့၏။

✲

သူတို့သည် အလွန်တရာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

မိန်ချန်ယူအတွက် ဤမျှစွန့်စားစရာမလိုပေ။

သွားရမည့်လမ်းမှာ မပြန်လမ်းဖြစ်နေသည်။

သရဲတစ်ထောင်အိုချူးသည် ဝမ်ထိုင်စန်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ချေ။ သတ်မည်သာဖြစ်သည်။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဟာ .... သားကလဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ၊ အဲဒီကျွန်းဟာမရဏာကျွန်းကွ၊ အဲဒီကိုသွားရင် ပြန်လမ်း မရှိဘူးလို့ပြောနေကြတာ အများအသိပဲ၊ သားသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး"

"အို ..... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မရဏာကျွန်းကိုရောက်အောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဖေဖေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီကြာဇကရာစ်ရဲ့ဝတ်ဆံကိုရမှ မိန်ချန်ယူရဲ့ ရောဂါပျောက်ကင်းမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီကြာပန်းကိုသွားမယူရင် မိန်ချန်ယူ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ငိုင်တိငိုင်တွေနဲ့နေရမယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်မကြည့်ရက်ပါဘူး။ သူ့ဘဝဟာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိသလိုဖြစ်သွားမယ်"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"ဖေဖေလဲ မိန်ချန်ယူရဲ့ဝေဒနာကို ပျောက်စေချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မရဏာကျွန်းကို သားသွားမယ်ဆိုတာတော့ ဖေဖေ

သဘောမကျဘူး .... ဟောဒီက မင်းဘဘလင်ရှူကပြောတာပဲ၊ သိုင်းရာဇာသရဲတစ်ထောင်အိုချူးဟာ ဘယ်လောက်ရက်စက်သလဲ၊ သူ့ကျွန်းပေါ်တက်လာတဲ့လူဆိုရင် အကုန်သတ်တာပဲ၊ သိုင်းပညာမှာလဲ ထိပ်တန်းဆိုတော့ ဘယ်သူမှမနိုင်ဘဲဖြစ်နေတာပေ့ါ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် ဖခင်ဖြစ်နေသည့်အလျောက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်တားၵ၏။

ဝမ်ထိုင်စန်ကတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမပြင်ပေ။

သူ၏သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်ကို သူသည် မကြည့်ရက်အားပေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူဆော့ကစားလာသည့် သူ့ကို မိန်ချန်ယူ မမှတ်မိကတည်းက သူရင်နာခဲ့ရသည်။

သူ့ကို ပြန်လည်မှတ်မိဖို့က ဝေဒနာပျောက်ကင်းမှသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ကြာဇကရာဇ်ကိုသွားယူရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေ၏။

"လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါဖေဖေရာ၊ လွှက်ဆိုတာရှိပါသေးတယ်၊ သေချင်မှလဲ သေတာပါ၊ အသက်ရှင်နေခိုက်မှာ အကျိုးရှိတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်သွားရမှာပဲ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ နောက်ပြီး .... အခုကူညီရမယ့်သူဟာ

တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ပိုပြီး ကူညီသင့်တာပေ့ါ .... သူဟာ သူ့ဘဝကိုမေ့လျော့နေတယ်မဟုတ်လား။ မှန်မြတ်တဲ့အလုပ်လုပ်တာ ဖေဖေခွင့်ပြုဖို့သင့်ပါတယ်"

ဝမ်ထိုင်စန်က သူလုပ်မည့်အလုပ်သည်မှန်မြတ်သည့်အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း ဖခင်အားပြောပြလေ၏။ သူ့စကားမှာ အမှန်များပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်ဝမ်ကျိုးဝေသည် ဟန့်တားရခက်သွားလေသည်။

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက အမတ်ကြီးလင်ရှူကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်သည့်သဘောမှာ သားဖြစ်သူ ဝမ်ထိုင်စန်အား တားပေးစေလိုသည့်သဘောဖြစ်သည်။

သို့သော် အမတ်ကြီးလင်ရှူကဝင်ပြောလာ၏။ သူပြောသည့်စကားမှာ တားသည့်စကားမဟုတ်ဘဲ ဝမ်ထိုင်စန်အား ထောက်ခံသည့်စကားဖြစ်နေလေ၏။

"လူကလေးကိုတော့ ဘဘချီးကျူးပါတယ်၊ သူများတွေ မသွားရဲတဲ့နေရာကို လူကလေး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွားရဲတာ၊ သူများတွေ မလုပ်ဝံ့တဲ့အလုပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့လုပ်ဝံ့တာ တကယ့်အာဇာနည်ယောကျ်ားကွ၊ ဒီမှာလူကလေး လူဆိုတာ တစ်သက်မှာနှစ်ခါမသေရပါဘူး၊ နောက်ပြီး စွန့်စားရင်း အသက်စွန့်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိသလဲ၊ လူကလေးကို ဘဘလေးစားသွားပြီ၊ နောက်ပြီး အလုပ်က သူတစ်ပါးကို

ကူညီတဲ့အလုပ်၊ ဒီလိုကူညီလုပ်ပြီး အသက်သေသွားရင်လဲ သေရကျိုးနပ်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘဘကတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လုပ်တဲ့အလုပ်မှန်သမျှ ထောက်ခံတယ်၊ သတ္တိကအရေးကြီးတယ်၊ လူလုပ်ပြီး သတ္တိမရှိရင် အလကားပဲကွ"

တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုက ဝင်ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေမှာ သားဖြစ်သူအား တားဖို့ခက်သွားလေ၏။ အမတ်ကြီးလင်ရှူနှင့်တပ်မှူးကြီးဆူတုန်ပိုတို့ကို အားကိုးမိခါမှ ယခုပို၍ခက္ခရောက်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝမ်ထိုင်စန်အား ထောက်ခံသည့်စကားကို အားပါးတရပြောနေကြသည်။ အမတ်ကြီးလင်ရှူက .....

"လူကလေး သွားမှာသာသွားစမ်းပါ၊ မရဏကျွန်းရောက်ပြီး မသေဘဲပြန်လာတဲ့လူကွလို့ သိုင်းလောကမှာကြေညာနိုင်အောင် သွားစမ်းပါ၊ ဒီသရဲတစ်ထောင်အိုချုူးဆိုတာလဲ လူပဲကွ .... လူဆိုတာ စိတ်အမျိုးမျိုးပြောင်းတတ်တယ်"

ဝမ်ထိုင်စန်က .....

"ကဲ ..... ဖေဖေ၊ ဟောဒီက လင်ရှူနဲ့ ဘဘကြီးဆူတုန်ပိုတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အပြည့်အဝထောက်ခံနေကြပြီ၊ ဖေဖေကလဲ

ခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့ဖေဖေရာ"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

"သား ..... ဖေဖေက ခွင့်မပြုရင်လဲ သွားမှာပဲမဟုတ်လား၊ သား ဒီမရဏကျွန်းကို သိပ်သွားချင်နေတယ်မဟုတ်လား"

"သား မသွားပါဘူးဖေဖေ၊ ဖေဖေ ခွင့်မပြုရင် ဘယ်နေရာမှ မသွားပါဘူး"

နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေသည် သားဖြစ်သူအား ချစ်ရည်ရွှမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး .....

"သား .... ဒီလောက်သွားချင်နေရင် သွားပါ၊ ဖေဖေခွင့်ပြုပါတယ်"

"ဟာ .... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဖေဖေ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီပေါ့"

ဝမ်ထိုင်စန်သည် ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

"တို့ ဖေဖေကွ"

ပျော်မြူးနေသောဝမ်ထိုင်စန်ကိုကြည့်ကာ အမတ်ကြီးလင်ရှူနှင့်ရွှေဓားဆူတုန်ပိုတို့လည်း ရောယောင်၍ပျော်ရွှင်သွားကြလေ၏။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေက သက်ပြင်းချမိလေတော့သည်။

❁

အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး

ရှန်စီးနယ်တွင် သံမဏိတံခွန် အာမခံလုပ်ငန်း ပျက်စီးသွားပြီမှာအတော်ကြာပြီ။ အခြားအာမခံလုပ်ငန်းများသည် များစွာအလုပ်များကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် အလုပ်အရဆုံးကတော့ ရွှေနဂါးအာမခံဌာနပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေနဂါးအာမခံဌာနသည် တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားလာလေသည်။

ယခင်က သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့ကို အလုပ်အပ်နှံသူများသည် ရွှေနဂါးအာမခံလုပ်ငန်းဆီသို့သာ စုပြုံအလုပ်အပ်လျက်ရှိကြသည်။

ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှာ .... လူသိများထင်ရှားလာသည့်အလျောက် အလွန်အလုပ်များလျက်ရှိသည်။

အချို့သော အလုပ်များကို ငြင်းပယ်ပစ်သည်အထိ ပြောဆို

ရလေသည်။ ရွှေနဂါးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် အန်ပေါင်ကျောက်မှာ ဒီရေအလား စီးပွားတက်လျက်ရှိသည်။

သို့သော် အန်ပေါင်ကျောက်မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

အကြောင်းမှုကား .... လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်မှစ၍ ရွှေနဂါးအာမခံလုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူ ပေါ်ပေါက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုသူမည်နည်း။

ထိုသူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထား၏။

မျက်နှာကိုလည်း ဦးခေါင်းစွပ်အနက် စွပ်ထားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးမှအပ အခြားအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုမတွေ့ရပေ။ ထိုဝတ်စုံနက်သည် ရွှေနဂါးအာမခံလုပ်ငန်းက ပစ္စည်းများသယ်ဆောင်သွားပြီဆိုလျှင် လမ်းခုလတ်တစ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ .... ဝတ်စုံနက်သည် တိုက်ခိုက်အနှောင့်အယှက်ပေးရုံသာပေးသည်။

ဘာပစ္စည်းကိုမျှ ယူဆောင်ခြင်းမရှိပေ။

တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း ရွှေနဂါးအာမခံအဖွဲ့သားများကိုဆေးရာအနာတရဖြစ်အောင် တိုက်ခိုက်ရုံသာတိုက်ခိုက်သည်။

အသေသတ်ခြင်း မရှိပေ။

အားလုံး ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်လျှင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့တိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလျှင် ထိုသူသည် အမှတ်အသားတစ်ခုကိုပစ်ချထားလေ့ရှိ၏။

ထိုအမှတ်အသားကား ....

တစ်ထွာခန့်ရှိသောသံမဏိတံခွန်လေးကိုပင်တည်း။

ဤသို့ ဖြစ်လေ့ရှိနေသောကြောင့် အန်ပေါင်ကျောက်သည် သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်နှောင့်ယှက်နေခြင်းလားဟု သံသယပွားနေတော့၏။

သို့သော် .....

ဝတ်စုံနက်ကိုမိအောင် ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် မည်သူဖြစ်သည်ကို အတိအကျမသိဘဲဖြစ်နေသည်။

အန်ပေါင်ကျောက်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို ....

ဤကိစ္စအတွက် စိတ်သောကရောက်နေရပေသည်။

ဤတွင် သားဖြစ်သူကလည်း မလိမ္မာ။

"ဟေ့ကောင် ..... အန်ဟွာချူး၊ ဒါကဘယ်လဲ"

အပြင်သွားဖို့ပြင်နေသောသားဖြစ်သူအန်ဟွာချူးအား လှမ်း

မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အန်ဟွာချူးမှာ ဖခင်၏ခေါ်သံကြောင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

"ဘာလဲ ဖေဖေ"

"ဒီမှာ ထိုင်စမ်းပါဦး"

အန်ပေါင်ကျောက်က ထိုင်ခုံတစ်ခုကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

အန်ဟွာချူးသည် ထိုထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူထိုင်ပုံမှာ ကျို့ကျို့ယို့ယို့ကလေးဖြစ်သည်။

"ဘာပြောမလို့လဲဖေဖေ"

အန်ပေါင်ကျောက်က သားဖြစ်သူအား မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ငါကိုပြောစမ်းပါဦး၊ အခု မင်းဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ"

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကိုပါ"

"တော်စမ်း"

အန်ပေါင်ကျောက်က အော်ငေါက်လိုက်၏။

"ဘာသူငယ်ချင်းလဲ၊ မင်းသွားမှာ ဖူချောင်မြို့ကပျော်ပွဲစားတွေဆီကိုပဲဟုတ်လား .... ဟိုကျရင် လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ ဝင်စားမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်အုပ်ကြီးနဲ့ စားသောက်ပျော်ပါးမယ်၊ ဒါင်းရဲ့နေ့စဉ်အလုပ်ပဲမဟုတ်လား"

သူ့ဖခင် အမှန်တွေချည်းပြောနေသည်။

အန်ပွာချူး ခေါင်း ငုံ့နေရသည်။

အန်ပေါင်ကျောက်က .....

"မင်းနယ်ကွာ .... မိဘတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လုံးလုံးပြန်မကြည့်ဘူး၊ နေ့ရှိသမျှ ပျော်ဖို့ပါးဖို့ပဲစိတ်ကူးနေတယ်"

"ဖေဖေတို့ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"ဟေ .... ငါတို့ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ မင်းမှာမျက်စိတွေနားတွေ မပါဘူးလားကွ"

"ပါ ပါတယ်ဖေဖေ"

"ဒါဆိုရင် မင်းသိရမှာပေ့ါ၊ ငါတို့လုပ်ငန်းမှာ နှောင့်ယှက်သူ ပေါ်နေပြီ၊ ဒါကို မင်းမသိသေးဘူးလား"

"သိပါတယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေပြောတာ ဟိုအနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့လူကို ပြောတာမဟုတ်လား"

အန်ပေါင်ကျောက် ခေါင်းညိတ်သည်။

ထို့နောက် သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း .....

"ဟုတ်တယ်အန်ပွာချူး၊ ငါမှာ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ စိတ်မော လူမောလဲဖြစ်၊ ခေါင်းတွေလဲခြောက်နေရတယ်၊ မင်းကတော့ ဒီအ ခက်အခဲအကျပ်အတည်းတွေက ဘယ်လိုလွန်မြောက်အောင် လုပ်ရ

မလဲလို့ ကူစဉ်းစားမပေးဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေဖို့ပဲစဉ်းစားနေတယ်"

အန်ပေါက်ကျောက်သည် သားဖြစ်သူအား အပြစ်တင်လိုက် သည်။ သားဖြစ်သူက ....

"ဖေဖေပြောသလို ဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားဘူးဆိုတာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကိုစဉ်းစားနေပါတယ်"

"စဉ်းစားနေတယ်ဟုတ်လား၊ ကဲ .... ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်နည်းနဲ့ဖြေရှင်းမလဲကွာ"

"ရှင်းနေတာပဲဖေဖေ၊ အဲဒီဝတ်စုံနက်ကို မိအောင်ဖမ်းပေ့ါ"

"ပြောတော့ဖြင့်လွယ်လိုက်တာ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုသွားဖမ်းရ ာလဲ၊ ကိုယ့်အသက်ချမ်းသာရာရအောင်တောင် မနည်းအသက်လု ပြေးနေရတယ်၊ ဒီတစ်လတည်း ငါတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ လေးကြိမ်ရှိနေပြီ၊ ငါတို့လူတွေလဲ ခရီးမထွက်ရဲတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ငါတို့ ွှနဂါးအာမခံပို့ဆောင်ရေးဟာ မကြာခင်မှာပဲ ဖျက်ပစ်ရတော့မယ့် ခြေအနေရှိနေတယ်"

"ဒီဝတ်စုံနက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေကို လုံးဝမယူဘဲ ှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးရုံသာဖျက်ဆီးနေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပဲ နော် ဖေဖေ"

အန်ပျွာချူးကပြောလိုက်၏။

"အေး ..... ငါလဲ ဒီအချက်ကိုစဉ်းစားနေတာပဲ၊ ငါတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရုံသက်သက်လုပ်နေတာဆိုတော့ ပြိုကွဲသွားပြီဖြစ်တဲ့သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့က မသေသေးတဲ့လူတစ်ယောက်ကများ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနေတာလားလို့ ငါစဉ်းစားနေတယ်"

"အင်း .... ဖေဖေပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဝတ်စုံနက်ဟာ တိုက်ခိုက်ပြီးလို့ထွက်သွားရင် သံမဏိတံခွန်လေးတစ်ခုပစ်ချသွားတတ်တယ်ဆိုတော့ သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့သားဟောင်း တစ်ဦးဦးဖြစ်ဖို့များတယ်"

အန်ပျွာချူးကလည်း သူ့အဖေအမြင်ကိုထောက်ခံသည်။

"ဒါဖြင့် သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့က ဘယ်သူဖြစ်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ"

"ဒါတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးကြီးမိန်ဝူးချန်သေသွားပြီဆိုတော့ သူ့ကိုထည့်တွက်လို့မရတော့ဘူး .... သူ့ကို ဖယ်ရှားလိုက်မယ်ဆိုရင်"

"သူ့ရဲ့သားနဲ့သမီးနှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါသိထားရသလောက်ကတော့ အကြီးကောင်မိန်စုပင်ဟာ သိုင်းပညာလုံးဝမတတ်ဘူး၊ သိုင်းပညာမတတ်တော့

ငါတို့ကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်မှာလဲ၊ အငယ်မလေး မိန်ချန်ယူကတော့ သိုင်းပညာတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲဖေဖေ"

"မဖြစ်နိုင်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောတာပေ့ါ၊ အခုဟာ သူလာတိုက်ရင် အကုန်လုံးဒဏ်ရာရတာပဲ၊ မိန်ချန်ယူဆိုရင် ဒီလိုဒဏ်ရာရအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့လူတွေထဲမှာ သိုင်းပညာထက်မြက်တဲ့လူတွေပါနေတာပဲ၊ အဲဒီလူတွေက မိန်ချန်ယူလို မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို အသာလေးနိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ဥပမာ ပျံလွှားဓားတန်လင်ချူးကိုပဲကြည့်၊ မိန်ချန်ယူထက် သိုင်းပညာပိုတော်တာပေ့ါ၊ နောက်ပြီးသူက သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့ကပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလဲဒဏ်ရာရတာပဲ၊ အခုလာတိုက်နေတဲ့လူဟာ သိုင်းပညာအဆင့်တော်တော်မြင့်တယ်လို့ ငါယူဆတယ်"

"ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာကိုကော ဖေဖေ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူးမဟုတ်ဘူး"

အန်ပေါင်ကျောက်သည် ခေါင်းခါလိုက်၏။

"ဖေဖေ မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူးကွာ"

ထိုစဉ် တန်လင်ချူးသည် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၏။

အန်ပေါင်ကျောက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"တန်လင်ချူးပါလား။ ဘယ့်နှယ် ခင်ဗျားပေါင်ပေါ်က ဒဏ်ရာကော သက်သာတယ်မဟုတ်လား"

တန်လင်ချူးက ....

"ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းတော့သက်သာသွားပါပြီ"

တန်လင်ချူးသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ပျံလွှားဓားတန်လင်ချူးမှာ သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့မှဖြစ်သည်။ သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့အပေါ် သစ္စာရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ....

သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့မှာ လုံးဝပြိုကွဲပျက်စီးသွားသဖြင့် သူ့မှာ လုံးဝအလုပ်မရှဘဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ အန်ပေါင်ကျောက်က ရွှေနဂါးအာမခံအဖွဲ့တွင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်ရန်ကမ်းလှမ်းသဖြင့် ....

သိုင်းပညာထူးချွန်သော တန်လင်ချူးသည် ရွှေနဂါးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

သူ၏သိုင်းပညာထူးချွန်မှု၊ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့တွင် လုပ်သက်ကြာမှုတို့က ရွှေနဂါးအဖွဲ့အတွက် များစွာအထောက်အကူဖြစ်စေသည်။

အန်ပေါင်ကျောက်၏လက်ရုံးသဖွယ် အားထားခြင်းခံလာရသည်။ သို့သော် ..... နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတွင် သူလည်း ဒဏ်ရာရလာလေသည်။

ညာဘက်ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရသည်။ ဝတ်စုံနက်ကသာ အသေသတ်လျှင် တန်လင်ချူးသေသည်။

သို့သော် မသတ်ခဲ့ပေ။

ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရအောင်သာလုပ်ခဲ့သည်။

"တန်လင်ချူး ..... ခင်ဗျားမှာ ပြောစရာရှိတယ်နဲ့တူတယ်"

"မရှိပါဘူး ဆရာအန်ပေါင်ကျောက်၊ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ခြေထောက် လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ ဒီဘက်ကိုရောက်လာတာပါ"

"အေးဗျာ .... ခင်ဗျား ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဝတ်စုံနက်ဒုက္ခပေးနေတဲ့အကြောင်း ပြောနေကြတာဗျ။ ကျုပ်တို့မှာ တခြားပြဿနာမရှိဘူး၊ ဝတ်စုံနက်ပြဿနာပဲရှိတယ်၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်အားထားရတဲ့ ခင်ဗျားကစပြီး ဒဏ်ရာရနေပြီ၊ ကျုပ်တို့လက်ခံထားတဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး၊ ကဲ ..... ကျုပ်တော့ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောစမ်းပါဦးဗျာ"

တန်လင်ချူးမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်ပေ။

ဘာမှအကြံမပေးနိုင်ချေ။

အန်ဟွာချူးမှာလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။

အန်ပေါင်ကျောက်က .....

"အင်း.... ခင်ဗျားက သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့သား ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေတော့ ခင်ဗျားရှေ့မှာပြောရတာ အားနာပါတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ .... သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့လဲပျက်သွားပါပြီ၊ ပြောမှသာပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှအားမနာပါနဲ့"

"ဒီလိုဗျ .... အဓိကတရားခံဖြစ်တဲ့ဝတ်စုံနက်ဟာ သံမဏိနဲ့လုပ်ထားတဲ့တံခွန်ကလေးတွေကိုပစ်ချသွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား"

တန်လင်ချူး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သံမဏိတံခွန်ကို စွပ်စွဲတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သဖြင့် အခံရခက်သွားလေသည်။

"ဆရာအန်ပေါင်ကျောက်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဝတ်စုံနက်ဟာ သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့နဲ့ ဘယ်လိုမှပတ်သက်ဆက်စပ်မှုမရှိတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ အဲဒီလူက ဘာဖြစ်လို့သံမဏိတံခွန်လေးတွေကိုပစ်ချသွားတာလဲလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေပါတယ်"

"အဲဒါကို ကျုပ်စဉ်းစားနေတာဗျ"

"သံမဏိတံခွန်အဖွဲ့က နာမည်ကျော်တာလို့ ထင်သွားအောင်

လုပ်တာပါဗျာ၊ သံမဏိတံခွန်ကလေးတွေကို ဘယ်သူမဆို လုပ်နိုင်တာပါ၊ ဘယ်ပန်းပဲဖိုအပ်အပ် သံမဏိတံခွန်လေးတွေရမှာပါပဲ"

တန်လင်ချူး ရှင်းပြလိုက်ရာ အန်ပေါင်ကျောက် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း ..... ခင်ဗျားပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်သူမဆို သံမဏိတံခွန်ကလေးတွေကို ပန်းပဲဖိုမှာလုပ်နိုင်တာပဲပေါ့"

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သံသယကင်းရှင်းမသွားပေ။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကိုသာ လက်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

✿

သတင်း

ရှန်ကျင့်ရွာ .....

ရှန်ကျင့်ရွာသည် ဖူချောင်မြို့နှင့် ဖန်ရှာမြို့အကြားတွင် တည်ရှိ၏။ ဖူချောင်မြို့နှင့်ပိုနီးပေသည်။

ရှန်ကျင့်ရွာသည် ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးဖြစ်သော်လည်း အခြားရွာများထက် ပို၍နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ... ထိုရွာတွင် ဟင်းချက်ကောင်း၍ ဈေးချိုသောထမင်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ထိုဆိုင်သည် မြို့နှစ်မြို့သွားသည့် လမ်းမကြီးဘေးတွင် တည်ရှိသဖြင့် ခရီးသွားဟန်လွှဲဝင်ရောက် စားသောက်သူများပြားသည်။

ထို့ပြင် သစ်ခုတ်သမားများနှင့် အခြားလက်လုပ်လက်စားများလည်း ဈေးသက်သာပြီး ဟင်းချက်ကောင်းသည့်ထိုထမင်းဆိုင်

ကလေးသို့သာ လာရောက်စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။

ထမင်းဆိုင်လေးမှာ လူပြတ်သည့်အချိန်ဟူ၍မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်နေသည်။ ယနေ့တွင်လည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ထိုဆိုင်လေးမှာ လူစည်ကားလျက်ရှိသည်။

စားသောက်သူအများစုမှာ သစ်ခုတ်သမားများနှင့် အလုပ်ကြမ်းသမားများသာဖြစ်သည်။

စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဖြစ်သူများပီပီ စကားကိုလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုနေကြသည်။

မည်သူ့ကိုမှုလည်း ဂရုမစိုက်ကြပေ။

ဆိုင်ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်နေသူနှစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်နေကြလေ၏။

အခြားသူများကဲ့သို့ သူတို့သည် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခြင်းမရှိပေ။ ထိုသူနှစ်ဦးကတော့ ဖခင်နှင့်ညီမဖြစ်သူကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိသည့်မိန်းစုပင်နှင့် ....

သူ၏မိတ်ဆွေ သူတောင်းစားမလေး တာလင်းတို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

"ရှင် .... သိပ်မစားပါလား"

တာလင်းက မေးလိုက်၏။

မိန်စုပင်က .....

"စားပါတယ်၊ သိပ်မဆာလို့ပါ"

"ဟင်းများ မကောင်းလို့လားလို့"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဟင်းချက်တော်တော်ကောင်းပါတယ်၊ အစပ်အဟပ်တည့်ပါတယ်၊ ငါကစားလို့မကောင်းလို့ပါ"

"ရှင် ချီးကျူးတာကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီဆိုင်ကို တမင်ခေါ်လာတာရှင့်၊ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ဒီဆိုင်ကဟင်းချက်အကောင်းဆုံးပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါလဲသတိပြုမိပါတယ်"

သူတို့ တီးတိုးစကားပြောနေစဉ် တစ်ဖက်မှ စကားပြောသံများသည် သူတို့ဆီသို့ပျံ့လွင့်လာတော့၏။

"ဒါနဲ့ မင်းတို့ ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား"

"ငါတို့နဲ့မဆိုင်တာပဲ .... ဘာကြားဖို့လိုသလဲကွ .... ကြားလဲ ဒီဘက်ကဝင်ပြီး ဟိုဘက်ကထွက်သွားမှာလဲ"

"ဟ ..... ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် သိထားတော့ကောင်းတာပေါ့"

"ဒါဖြင့်လဲ ပြောကွာ"

"အေးကွ၊ ငါကြားလာတဲ့အကြောင်းက အကြောင်းအရာသစ်ကွ၊ မင်းတို့သိထားသင့်တယ်"

"အေးကွာ၊ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါကွာ"

ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရကတည်းက မိန်စုပင်သည် နားစွင့်နေလေတော့၏။

ထိုဝိုင်းသို့လည်း စောင့်၍ကြည့်လိုက်၏။

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောဆိုနေသူများမှာ သစ်ခုတ်သမားများဖြစ်ပုံရသည်။

သူတို့အားလုံး၏ခါးတွင် ကြိုးခွေများ၊ ချိတ်များဆွဲထားကြသည့်အပြင် ဓားမပုဆိန်ကြီးများကိုလည်း စားပွဲဘေးတွင် ထောင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သစ်ခုတ်သမားများမှာ စုစုပေါင်းငါးယောက်ရှိသည်။

ရွှေနဂါးအာမခံလုပ်ငန်းအကြောင်း အားပါးတရပြောဆိုနေသူမှာ အရပ်မြင့်မြင့်သစ်ခုတ်သမားကြီးဖြစ်သည်။

ကျန်လေးယောက်မှာ ထိုသူ၏စကားကို စောင့်၍နားထောင်နေကြသည်။

"ရွှေနဂါးအာမခံလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးအန်ပေါင်ကျောက်ကို မင်းတို့သိကြတယ်မဟုတ်လား"

"သိတယ်လေ၊ အခု သူဌေးကြီးအန်ပေါင်ကျောက်သေသွားလို့လား"

"ဟာ .... မဟုတ်တာကွာ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဘယ့်နှယ် သူဌေးကြီးအန်ပေါင်ကျောက် သေရမှာလဲ"

"မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းက သူဌေးကြီးအန်ပေါင်ကျောက်ကို သိသလားမေးတော့ ငါက တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ထင်တာပေါ့"

"အေး .... တစ်ခုခုဖြစ်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သေတာတော့မဟုတ်ဘူး"

"သေတာမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်တာလဲ"

"စိတ်ညစ်နေတယ်ကွ"

"ဟ .... သူကတော်တော်ချမ်းသာတာပဲ၊ ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ရမှာလဲ၊ စိတ်ညစ်ချင်းညစ်ရင် မင်းတို့ငါတို့ စိတ်ညစ်ရမှာပေါ့"

"ဟ .... ချမ်းသာတိုင်း ပျော်ရမလားကွ၊ ချမ်းသာပေမယ့် စိတ်ညစ်နေတဲ့လူတွေတစ်ပုံကြီးကွ .... ချမ်းသာတာနဲ့ စိတ်ညစ်တာ တခြားစီပဲ"

အရပ်မြင့်မြင့်လူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။

"သူဌေးကြီးအန်ပေါင်ကျောက် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်တာလဲ"

အရပ်မြင့်မြင့်လူကဖြေသည်။

"သူတို့ရွှေနဂါးအဖွဲ့ ခရီးထွက်တိုင်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့လူက ရောက်ရောက်လာပြီး နှောင့်ယှက်တယ်တဲ့ကွ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေသတဲ့"

"ဝတ်စုံနက်ကနှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား"

"အေး .... ဟုတ်တယ်၊ ဝတ်စုံနက်ဟာ ရွှေနဂါးအဖွဲ့ကလူတွေကိုတိုက်ခိုက်လေ့ရှိသတဲ့"

"ဟ ရွှေနဂါးအဖွဲ့ဟာ အင်အားတောင့်တင်းတဲ့အဖွဲ့ပဲကွာ၊ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့သိုင်းသမားတွေလဲ ရှိတာပဲ၊ သူတို့က ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်တည်းကိုတောင် မခုခံနိုင်ဘူးလား"

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူက ....

"မင်းကောငြိမ်ခံနေမလား၊ အစွမ်းကုန်ပြန်တိုက်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဝတ်စုံနက်က သိုင်းပညာတော်တော်အဆင့်မြင့်တယ်တဲ့၊ အများကြီးဝိုင်းတိုက်ပေမယ့် လုံးဝမနိုင်ဘူးတဲ့ကွ၊ နောက်ဆုံး ရွှေနဂါးအဖွဲ့ကလူတွေပဲ ဒဏ်ရာရပြီးကျန်ခဲ့ရော"

"အဲဒီဝတ်စုံနက်က ဘာဖြစ်လို့ တိုက်တာလဲ၊ ပစ္စည်းလိုချင်လို့လား" ,

"မဟုတ်ဘူးကွ .... ဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူး .... တိုက်ခိုက်ရုံတင်

တိုက်နိုက်တာပဲ၊ ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူးတဲ့၊ တိုက်နိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာပဲ"

"ဟာ .... အံ့ဩစရာပါလား၊ ဒါဟာ ဝတ်စုံနက်က ရွှေနဂါးအဖွဲ့ကိုနှာမည်ဖျက်အောင်လုပ်နေတဲ့သဘောပဲ"

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူသည် ထိုစကားကိုထောက်ခံလိုက်၏။

"မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး .... အရေးကြီးတဲ့အချက်ကိုပြောဖို့ မေ့ကျန်နေသေးတယ်ကွ"

"ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲ"

"အဲဒီဝတ်စုံနက်ဟာ ထွက်သွားပြီးတာနဲ့ တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့သံမဏိတံခွန်လေးတွေကို ပစ်ချသွားလေ့ရှိသတဲ့ကွ"

"တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲနော်"

မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့သည် ထိုစကားများကိုအတိုင်းသားကြားနေရလေ၏။

"ရှင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲမိန်စုပင်"

သူတို့သည် ထမင်းဆိုင်မှထလာခဲ့ကြ၏။ လမ်းပေါ်သို့အရောက်တွင် တာလင်းကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်စုပင်မှာစဉ်းစားနေသည်။

"အင်း .... စဉ်းစားစရာတော့ကောင်းတယ်"

"ဘာများ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတာလဲ"

"သစ်ခုတ်သမားတွေပြောပုံအရ ဝတ်စုံနက်ဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတယ်"

"ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာလဲ"

"ငါတော့ အဲဒီဝတ်စုံနက်ဟာ ငါ့အဖေမိန်ဝူးချန်များလားလို့ထင်မိတယ်"

"ကျွန်မလဲ အဲဒီလိုထင်မိပါတယ်၊ ရှင့်အဖေဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့အချက်အလက်တွေလဲရှိနေတယ်လေ"

"ဘာလဲ .... တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့ သံမဏိတံခွန်လေးတွေကိုပစ်ချခဲ့တဲ့အချက်ကို ပြောတာလား"

"ဒီအချက်လဲပါတာပေါ့၊ နောက်ပြီး သူတို့ပြောကြတဲ့အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်လေ၊ ဝတ်စုံနက်ဟာ သိုင်းပညာထူးချွန်သတဲ့၊ ရှင့်အဖေလဲ သိုင်းပညာထူးချွန်ထက်မြက်တာပဲ မဟုတ်လား"

"အင်း .... ငါ့အဖေဟာ သိုင်းပညာထူးချွန်ထက်မြက်တာတော့ မှန်ပါတယ်"

"သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားရှင်"

"ဖြစ်နိုင်တာတစ်ဝက် မဖြစ်နိုင်တာတစ်ဝက်ပဲ၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်က ငါ့အဖေမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တွေးနေမိတယ်"

တာလင်းက မိန်စုပင်ကိုမော့ကြည့်သည်။

"ရှင့်အဖေ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်အလက်တွေ ရှိရမှာပေါ့။ အဲဒါတွေကဘာတွေလဲ"

"ငါ့အဖေဟာ ငါသိရသလောက်တော့ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်အောင် အကျိုးစီးပွားပျက်စီးအောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး"

တာလင်းက ပြုံးသည်။

"ဒီလိုတော့ တစ်ထစ်ချမသတ်မှတ်နဲ့လေ၊ လူဆိုတာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့လူဟာ တစ်သက်လုံး ဖြူစင်သွားလိမ့်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချမယူဆပါနဲ့၊ တစ်သက်လုံး စိတ်ထားမပြောင်းလဲတဲ့ လူတွေရှိသလို အခြေအနေအချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး စိတ်ထားပြောင်းလဲတဲ့လူတွေလဲ ရှိတာပဲ"

"ငါ့အဖေ စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားပြီလို့ မင်းဆိုလိုချင်တာလား"

မိန်စုပင်၏လေသံမှာမာသွားသည်။ သူ့ဖခင်၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်သိက္ခာကိုထိပါးသည့် စကားဖြစ်သဖြင့် သူဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။

တာလင်းက ပျာပျာသလဲဖြေရှင်းသည်။

"ရှင် စိတ်ဆိုးသွားသလားမိန်စုပင်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်အဖေကိုစော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေအရ စိတ်ထားပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ယေဘုယျသဘောမျိုးမြို့ပြီးပြောလိုက်တာပါ၊ ရှင်မကြိုက်ရင် နောက်ကို လုံးဝမပြောတော့ပါဘူး"

ထိုသို့ တာလင်းကတောင်းပန်သဖြင့် မိန်စုပင်မှာ ဒေါသသင့်ပြောမိသည့်အတွက် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားသည်။

တကယ်တော့ တာလင်းသည် သူ့ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်ပါလား။ သူ့ကိုကူညီသည်။ သူ့ကိုသိုင်းပညာသင်ပေးနေသည်။

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် သူ့တင်းမာမှုများသည် သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှလျော့ပါးသွားလေ၏။

"ငါတောင်းပန်ပါတယ်တာလင်း။ ငါဒေါသထွက်သွားမိတယ်၊ မင်းပြောတာက ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝကိုပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ငါ့အဖေ စိတ်ထားပြောင်းလိမ့်မယ်လို့မထင်ဘူး။ ငါ့အဖေဟာ စီးပွားပျက်ပြီး အဖမ်းခံရတော့မယ့်အခြေအနေမျိုးမှာ သေပြီလို့ သတင်းလွှင့်ပြီး ဓာတ်မြုပ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အဖေဟာ လောကကြီးကို စိတ်နာသွားမယ်၊ သူပြိုင်ဘက် ရွှေနဂါးအာမခံလုပ်ငန်းက စီးပွားတက်လာတော့ မနာလိုဖြစ်ပြီး စီးပွားပျက်အောင် နှောင့်ယှက်ဖို့

ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့အမြင်မှာတော့ ဒီအတိုင်းပဲရှိလိမ့်မယ်"

"ကျွန်မ တစ်ထစ်ချ မယူဆပါဘူး၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ ယေဘူယျသဘောကိုပြောတာပါ"

"ငါကတော့ ငါ့အဖေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုယုံကြည်တယ်၊ နောက်ပြီး ပိုမဖြစ်နိုင်တဲ့အချက်ကတော့ ရွှေနဂါးသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးအန်ပေါင်ကျောက်ဆိုတဲ့လူဟာ ငါ့အဖေရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ... ကိုယ့်မိတ်ဆွေရင်းရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းဖြစ်အောင် သူဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး"

မိန်းစုပင်က ရှင်းပြလိုက်၏။

"ဒါဆိုရင် ဝတ်စုံနက်ဟာ ရှင့်အဖေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်"

"အဲဒီလိုလဲ တစ်ထစ်ချမပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဟာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်"

"ဘယ်လိုလဲ"

"အဲဒီ ဝတ်စုံနက်ကိုခြေရာခံမယ်၊ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ တိတိကျကျသိအောင် စုံစမ်းမယ်"

တာလင်းက သဘောတူသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့အစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တိတိကျကျသိရမှာ၊ သို့လော သို့လောဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး၊ အကယ်၍ဟုတ်ခဲ့ရင် ရှင့်အတွက်အမြတ်ထွက်မယ်၊ မဟုတ်ခဲ့ရင်လဲ ရှင့်အတွက်တော့ အရှုံးမရှိပါဘူး"

"ဟုတ်တယ် .... သူကဖူချောင်မြို့အနီးအနားမှာပဲ ရွှေနဂါးအဖွဲ့ကိုတိုက်တာဆိုတော့ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ခြေရာခံရလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်၊ မကြာခင် သူ့အကြောင်း စုံစမ်းနိုင်မှာပါ"

မိန်းစုပင်က အားတက်သရောပြောလိုက်၏။

တာလင်းကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

❀

အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းပြန်

နံနက်အရုဏ်တက်စအချိန်ဖြစ်လေ၏။

နေရောင်ခြည်များသည် မပြူတပြူဖြစ်နေလေပြီ။

တောအုပ်ထဲရှိ လူသွားလမ်းကလေးတွင် လူသူကင်းရှင်းနေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ အိပ်တန်းထစ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏အသံသည် ဆူညံနေလေပြီ။

တောအုပ်တစ်ခုလုံး သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့်အချိန်အခါသမယပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တောအုပ်အလယ် လူသွားလမ်းလေးတွင် လူတစ်ဦးသည် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်နေ၏။

ထိုသူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး ခေါင်းစွပ်အနက်လည်း တပ်ဆင်ထားလေ၏။

သူ၏မျက်လုံးကိုသာမြင်ရပေမည်။

ထိုဝတ်စုံနက်ကား ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ကိုအနှောင့်အယှက်ပြုနေသည့် ဝတ်စုံနက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်း နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်လိုက်လာနေသည်ဟုသံသယရှိလာဟန်ဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်လာသည်။

သူ့နောက်၌ လူသူကင်းရှင်းနေသည်။

သစ်ပင်မြက်ပင်များသာရှိနေသည်။

သို့သော် သူသည် သံသယရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် .... လူသွားလမ်းအတိုင်းသွားနေရာမှ လက်ယာဘက်ရှိ ချုံပင်ကြီးများထဲသို့ ဖျတ်ခနဲခုန်ဝင်လိုက်တော့သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်း နောက်မှလူနှစ်ယောက်ပါလာလေသည်။ ထိုနှစ်ယောက်ကား မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့ပင်တည်း။

"ဟာ .... ဒုက္ခပဲ၊ ဝတ်စုံနက်ပျောက်သွားပြီ၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

ဝတ်စုံနက်နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာသောမိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့မှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားကြ၏။

တာလင်းက ....

"ကြည့်နေရင်းက ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်ပင်ဆီမှာ ဝင်ကပ်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ မြေလျှိုးမိုးပျံတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဟာ .... ဒါတော့မင်းပြောမှလား။ သူဟာ လူပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်မှာလဲ"

မိန်စုပင်ကပြောလိုက်သည်။

တာလင်းက .....

"အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သူ့ကိုရှာရမယ်"

"သူ တမင်ဝင်ပုန်းတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါတို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတာကို သိတဲ့သဘောပဲ"

"ဒါပေါ့ ..... ရှင်ပြောတာမှန်တယ်၊ သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်တဲ့သူ ရှိတာကို မသိဘဲမနေဘူး"

"ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်"

"ကျွန်မတို့ အဲဒီနေရာကိုသွားကြည့်ရုံပေါ့၊ ဘာလုပ်စရာရှိတာမှတ်လို့"

"ဟာ .... ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ"

"ဒီလောက် ရဲရဲတင်းတင်းကြီးလုပ်လို့ မသင့်ဘူးနော်၊ ဝတ်စုံနက်ဟာ ငါ့အဖေဖြစ်နေရင်တော့ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး၊ တခြားလူဖြစ်နေ မင်းနဲ့ငါ မလွယ်ဘူး၊ မင်းပညာနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

သို့သော် .... တာလင်းကတော့ ထိုအတွက် မည်သို့မျှစိုးရိမ်ပူပန်ပုံမရပေ။

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်သင့်တိုက်ရမှာပေါ့"

တာလင်းက ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြသဖြင့် မိန်စုပင်မှာ ဝတ်စုံနက်အား သွားရှာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

"အေး .... မင်းတောင်မှသွားရဲမှ ငါကဘာဖြစ်လို့မသွားရဲရမှာလဲ၊ သွားရင် သတိဝီရိယတော့ထားရမယ်"

"စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မသတိရှိပါတယ်"

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝတ်စုံနက်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်ချုံပုတ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

သူတို့သည် ဇွေဇွေစပ်စပ်ပင် ရှာကြသည်။

ချုံပုတ်များထဲ ရှာသည်။ မတွေ့ကြချေ။

မိန်စုပင်နှင့်တာလင်း တို့သည် ဝတ်စုံနက်ပျောက်သွားပုံမှာ ဆန်းကြယ်သည်ဟုတွေးနေကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ တဝဲဝဲတလည်လည်ရှာနေကြခိုက် ဝတ်စုံနက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာလေတော့၏။

မိန်စုပင် ရင်ထိတ်သွား၏။

ဝတ်စုံနက်သည် ခါးထောက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်အား ရပ်ကြည့်နေလေ၏။

"မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ငါ့နောက်ကို ဘာကြောင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်နေကြတာလဲ"

ဝတ်စုံနက်၏လေသံသည် ခပ်ဩဩဖြစ်နေလေ၏။

နဂိုအသံမပေါ်အောင် တမင်အသံဖျက်ပြောမှန်းသိသာလေသည်။ မိန်စုပင်သည် ဝတ်စုံနက်၏လေသံကို နားထောင်ပြီး လူပုံဟန်ကို အနည်းငယ် ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည်နှင့် မိန်ဝူးချန်မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သိသွားသည်။

အမှိကအချက်မှာ .... ဝတ်စုံနက်သည် ပုနေသောကြောင့် ပင်တည်း။

သူ့ဖခင်မိန်ဝူးချန်လောက် အရပ်မြင့်မားခြင်းမရှိချေ။

မိန်ဝူးချန်သည် ယောက်ျားထဲတွင် အတော်အရပ်မြင့်မားသည်ဟု ပြောရမည့်လူမျိုးဖြစ်သည်။

တာလင်းက .....

"ကျွန်မတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ရှင်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်မတို့သိဖို့အရေးကြီးပါတယ်"

ဝတ်စုံနက်သည် သူ့အားပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်နေသော တာလင်းအား အံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်လေ၏။

"မင်းတို့က အလာကြီးပဲကိုး။ မင်းတို့ကတောင် ပြန်ပြီးမေးခွန်းထုတ်နေကြသေးတယ်၊ ဘာလဲ .... မင်းတို့က ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ကလူတွေလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အန်ပေါင်ကျောက်ကင္ဒားထားတဲ့ ကြေးစားဓားသမားတွေလား"

တာလင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့က ရွှေနဂါးအဖွဲ့ကလူတွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ အန်ပေါင်ကျောက်ကင္ဒားရမ်းထားတဲ့ ကြေးစားဓားသမားတွေလဲ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် မင်းတို့ကဘယ်သူတွေလဲ"

"ကျွန်မတို့ လူမှားပြီးနောက်ယောင်ခံလိုက်မိတာပါ"

"ငါ့ကိုဘယ်သူထင်နေလို့လဲ"

"ရှင့်က သူ့အဖေမိန်ဝူးချန်မဟုတ်ဘူးဟုတ်လား"

ဝတ်စုံနက်သည် အားပါးတရရယ်လိုက်သည်။

ရယ်လိုက်သောအခါ အသံကိုထိန်း၍မရတော့ချေ။

ထိုအခါ .... ဝတ်စုံနက်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့ သိခွင့်ရသွားလေ၏။

"ဩော် ...... ရှင်ကအမျိုးသမီးကိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို မင်းတို့ပြောတဲ့မိန်ဝူးချန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းသွားပြီပေါ့"

"ရှင်းသွားပါပြီ .... ကျွန်တော့်အဖေမိန်ဝူးချန် မဟုတ်တော့ ခင်ဗျားနောက်ကို ဆက်လိုက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တွေကြောင့် ခင်ဗျားအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် .... ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကဲ .... တာလင်း ငါတို့သွားကြရအောင်"

မိန်စုပင်က ဝတ်စုံနက်ကိုစိတ်မချပေ။

သူတို့ ဝတ်စုံနက်နောက်သို့နောက်ယောင်ခံလိုက်လာခြင်းကို ဝတ်စုံနက်စိတ်တွင် ကြည်သာခြင်းရှိမရှိကို မသိသေးပေ။

ဝတ်စုံနက်က ရှုံမြူချင်မြူနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တာလင်းကိုခေါ်ပြီး ထိုနေရာမှာ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားလိုသည်။

သို့သော် သွားခွင့်မရကြပါချေ။

"အို ..... နေကြပါဦး၊ မင်းတို့လိုက်ရှာနေတဲ့သူ မဟုတ်တာနဲ့ဟဲ စိတ်ပျက်သွားကြပြီလား၊ ငါ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကော သိချင်စိတ်မရှိကြဘူးလား"

မိန်စုပင်ကတော့ စပ်စုလိုစိတ်မရှိပေ။

ဝတ်စုံနက်နှင့်ဝေးရာကိုသာသွားချင်နေ၏။

သို့သော် တာလင်းကတော့ မသွားချင်ပေ။

မိန်းကလေးပီပီ စပ်စုလို့နေသည်။

"ရှင်ကပြောဖို့ ဆန္ဒရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့က နားထောင်ဖို့ဝန်မလေးပါဘူး"

"ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ ရတဲ့နေရာကို သွားကြရအောင်"

"သွားလေ ..... ကျွန်မတို့လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ဒါဖြင့် သွားမယ်၊ သွားမယ့်နေရာက နည်းနည်းတော့ ဝေးတယ်နော်၊ မင်းတို့ သည်းခံပြီးလိုက်ကြရမယ်"

တာလင်းကတော့ မငြင်းပေ။

"ရပါတယ် .... လမ်းလျှောက်ရတာလောက်တော့ ကျွန်မတို့အတွက် အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က လမ်းချည်းလျှောက်နေတာကိုး"

မိန်စုပင် စိတ်ညစ်နေသည်။

သူက ဤနေရာမှထွက်သွားချင်နေသည်။ တာလင်းကတော့ ထိုဝတ်စုံနက်မိန်းမနောက်သို့ လိုက်ချင်နေသည်။

တာလင်းတစ်ယောက်တည်းသွားလျှင် အန္တရာယ်ရောက်မည်စိုးသဖြင့် သူပါလိုက်ရတော့သည်။

နည်းနည်းတော့ ဝေးတယ်နော်ဟု ကြိုတင်အသိပေးထားသည်မှာမမှားပေ။

ဝတ်စုံနက်၏စကားသည် အပိုစကားမဟုတ်ကြောင်း မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့ အလွန်ဝေးသောခရီးကိုလျှောက်နေရခြင်းက သက်သေခံနေပေသည်။

တောအုပ်အစမှအဆုံးလိုလိုလမ်းလျှောက်ရသဖြင့် မိန်စုပင်အဖို့ လွန်စွာပင်ပန်းလှသည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့်တာလင်းအဖို့မူ သိပ်ပင်ပန်းမည်မဟုတ်ပေ။

အချိန်အတော်ကြာလျှောက်ပြီးသောအခါ ဝတ်စုံနက်အမျိုးသမီး၏တဲအိမ်သို့ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ အလွန်သာယာလှသည်။ နေချင်စဖွယ်ရှိသည်။ သစ်ပင်မြက်ပင်များ ရှင်းလင်းထားသောနေရာတွင် ဝတ်စုံနက်အမျိုးသမီး၏တဲအိမ်ရှိနေလေသည်။

ထိုတဲအိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိသည်။

အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ကျောက်တုံးများလည်းရှိသည်။

"ကဲ .... လာကြ၊ ဒီကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာပဲထိုင်ကြ၊ အိမ်ထဲမှာဆိုရင် သဘာဝအလှတွေကို မင်းတို့ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး"

ဝတ်စုံနက်အမျိုးသမီးက ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ရင်း မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့ထိုင်ရန် ကျောက်တုံးများကိုညွှန်ပြလိုက်သည်။

မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့သည် ဝတ်စုံနက်ညွှန်ပြလိုက်သည့်ကျောက်တုံးများပေါ်၌ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

"မင်းတို့ကို ငါ့အကြောင်းပြောမပြခင် ငါ့မျက်နှာကို အလျှင်ဖွင့်ပြရဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝတ်စုံနက်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်စွပ်ထားသည့်ခေါင်းစွပ်အနက်ကြီးကို ရုတ်တရက်ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

"ဟင် ....."

"ဟာ ....."

မိန်စုပင်နှင့် တာလင်းတို့၏နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံများ ပြိုင်တူလိုလိုပင်ထွက်သွားကြ၏။ တာလင်းမဆိုထားနှင့် ယောကျ်ားလေးဖြစ်သောမိန်စုပင်၏ရင်ထဲတွင်ပင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ....

ဝတ်စုံနက်၏မျက်နှာတွင် ကြီးမား သောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ကြောက်မက်စဖွယ် ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ဝတ်စုံနက်မှာ အသက်ငါးဆယ်အရွယ်မျှရှိလေသည်။

"မင်းတို့ ငါ့ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားကြတယ် မဟုတ်လား"

အမျိုးသမီးကြီးက နာကြည်းပြုံးပြုံးသည်။ မိနီစုပင်မှာ သူတို့ဏ္ဍမြွေမဆောင်နိုင်သဖြင့် အားနာသွားသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ ရုတ်တရက်မို့ အံ့အားသင့်သွားမိတာပါ။ ဒေါ်ဒေါ့်မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေက တော်တော့်ကို များတာပဲနော်"

မိနီစုပင်က ခပ်အေးအေးပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝတ်စုံနက်ကအံကြိတ်၍ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မျက်နှာကို ဒီလိုရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားအောင် ဒဏ်ရာတွေရလာအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေကတော့ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ အခု ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးအန်ပေါင်ကျောက်ပဲ"

မိနီစုပင်က ......

"သြော် .... ဒါဆို ကျွန်တော်သိပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်က

သူ့ကို ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ ပြန်ဒုက္ခပေးနေတာပေါ့နော်"

ဝတ်စုံနက်ကခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

သူမ၏ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမျက်နှာ၌ ဆွေးမြည့်နာကြည်းဟန်များ အထင်းသားပေါ်လွင်နေပေသည်။

တာလင်းက .....

"ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်မတို့သိအောင် ပြောပြပါလားဒေါ်ဒေါ်"

တာလင်းက သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသဖြင့် ပြောကြားရန်လောဆော်လိုက်သည်။

"စိတ်ချပါ ... မင်းတို့ကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာ ငါ့အကြောင်းကိုပြောပြချင်လို့ပဲ၊ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကပေါ့"

ဝတ်စုံနက်အမျိုးသမီးကြီး၏စိတ်သည် လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်ဆီသို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

✻

ပန်းကမ္ဘာတောင် ....

ပန်းကမ္ဘာတောင်သည် ယန်စီပြည်နယ်အတွင်းရှိသော တောင်ဖြစ်သည်။

တောင်သည် ပြေပြစ်သည်။ မြို့ရွာများနှင့် အလှမ်းဝေးလှသဖြင့် တောင်ပြေပြစ်သော်လည်း လူသူအရောက်အပေါက်မရှိလှပေ။

သို့သော် .... ပန်းကမ္ဘာတောင်ဟုဆိုလိုက်လျှင် မသိသူမရှိသလောက်ပင် နာမည်ကျော်ကြားပေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကျော်ကြားပါသနည်း။

ပန်းကမ္ဘာတောင်သည် ထူးခြားချက်နှစ်ခုရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပထမထူးခြားချက်မှာ တစ်တောင်လုံး ရောင်စုံပန်းများ ဖူးပွင့်နေခြင်းပင်တည်း။

တောင်ခြေမှစ၍ တောင်ဘက်လမ်းတစ်လျှောက် ပန်းများ အနံ့အပြားဖူးပွင့်ဝေဆာ ပွင့်လန်းနေကြသည်။

ပန်းများမှာ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသည်။ ပန်းမျိုးစုံလှ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းကမ္ဘာတောင်ဟုခေါ်ဆိုနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ ထိုတောင်ပေါ်တွင် သိုင်းလောကထိပ်သီးခြောက်ဦးထဲမှတစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဒေဝီတစ်ဦးဖြစ်သော ပန်းနတ်သမီးလီပိုးနေထိုင်နေသောအချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုထူးခြားချက်နှစ်ရပ်ကြောင့် ပန်းကမ္ဘာတောင်သည် သိုင်းလောကထဲတွင်သာမက သာမန်ပြည်သူများအကြားတွင်ပါ ကျော်ကြားထင်ရှားလျက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းကမ္ဘာတောင်တွင်နေထိုင်သော ပန်းနတ်သမီးလီပိုးနှင့်အတူ တပည့်နှစ်ယောက်ပါနေထိုင်ကြသည်။

သူတို့သည် ပန်းနတ်သမီးလီပိုးထံမှ သိုင်းပညာများသင်ယူလျက်ရှိကြသည်။

ထိုတပည့်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ မိန်းမချောလေးပန်းဓားယန်စီပန်ဆိုသည့်မိန်းကလေးနှင့် နောက်တစ်ယောက်မှာ ခန့်ညားချောမောသော အန်ပေါင်ကျောက်ဆိုသည့်လူရွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်မျှသာရှိကြသည်။

ထိုနှစ်ယောက်သည် ချစ်သူများဖြစ်ကြသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိကြသည်။

သူတို့ ချစ်ခင်စုံမက်နေသည်ကို ပန်းနတ်သမီးလီပိုးသိသော်လည်း လုံးဝဟန့်တားကန့်ကွက်ခြင်းမရှိပေ။

တပည့်နှစ်ယောက်ကို သဘောတူထားသည်။ အချစ်ဆုံးတပည့်များဖြစ်၍ ဤသို့ ချစ်ခင်စုံမက်ကြသည်ကို ပို၍သဘောကျ၏။

သိုင်းပညာစုံလင်၍ သူ့ထံမှခွဲခွာသွားမည့်အခါမှ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးမည်ဟုရည်မှန်းထားသည်။

အန်ပေါင်ကျောက်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ မည်သို့မျှ မထူးခြားသော်လည်း ယန်စီပန်၏တိုက်ခိုက်မှုကတော့ ထူးခြားသည်။

လေယူရာယိမ်းသည့်ပန်းပွင့်နှယ် ပျော့ပျောင်းယိမ်းနွဲ့တိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် ယန်စီပန်ကို ပန်းဓားဟူ၍ သူ့ဆရာလီပိုးကဘွဲ့အမည်ပေးထားလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာတောင်ထိပ်မှာ အတော်အတန်ကျယ်ပြန့်သည်။

မြေပြင်မှာလည်း ညီညာပြန့်ပြူးသည်။ ထိုတောင်ထိပ်တွင် အဆောက်အအုံတစ်ခုသာရှိ၍ ဆရာတပည့်သုံးယောက်နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သိုင်းလေ့ကျင့်ရာနေရာကွက်လပ်မှတပါး ကျန်မြေပြင်တစ်ခုလုံး ပန်းပင်များသာပေါက်ရောက်နေသည်။

ဤသည်မှာ ပန်းကမ္ဘာတောင်၏ထူးခြားချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ပန်းဓားယန်စီပန်နှင့် အန်ပေါင်ကျောက်တို့သည် နံနက်စောစောတိုင်းထ၍ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်လေ့ရှိသည်။

ယနေ့တွင်လည်း နံနက်စောစောထ၍ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေသည်။ သူတို့လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသောဓားများသည် နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက်၌ တလက်လက်တောက်ပနေကြသည်။

ထိုစဉ် .... တဲထဲမှ ပန်းနတ်သမီးလီပိုးထွက်လာပြီး သူတို့၏လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ပုံကိုကြည့်ရှုလေ၏။

တပည့်နှစ်ဦး၏တိုက်ခိုက်ပုံ စနစ်ကျလှသဖြင့် .... နတ်သမီးလီပိုးပြုံးသည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

ယန်စီပန်နှင့် အန်ပေါင်ကျောက်တို့သည် ဆရာသမားလာသည်ကိုသိသောအခါ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ခြင်းကိုရပ်ဆိုင်းပြီး ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

ပန်းနတ်သမီးလီပိုးကလည်း ပြန်၍ဦးညွှတ်လေ၏။

"မင်းတို့နှစ်ယောက်ကစားနေတာကို ငါကြည့်တယ်၊ မင်းတို့ဟာ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်ဆိုသလို လှလှပပသေသေသပ်သပ် ကစားနိုင်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ကစားနည်း ကစားဟန်က ကွာခြားတယ်၊ အန်ပေါင်ကျောက်က ကစားနည်း ကစားဟန် နည်းနည်းမာတယ်၊ ယန်စီပန်ကတော့ ကစားဟန်ပျော့ပျောင်းတယ်၊ ယန်စီပန် ကစားဟန်က ပန်းခင်းကလေးကို လေတိုက်လို့ ယိမ်းနွဲ့နေတာနဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါကသူ့ကိုပန်းဓားဆိုတဲ့ဘွဲ့ကိုပေးတာပဲ"

ပန်းဓားယန်စီပန်မှာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်နေလေသည်။ သူ၏ဆရာမနှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးနေသည်မဟုတ်ပါလား။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ခုလိုထူးချွန်ထက်မြက်တာကလဲ ဆရာ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ"

"အေးလေ .... ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ... မင်းကိုယ်တိုင်ကြိုးကြိုးစားစားသင်ပါမှ ဒီလိုအောင်မြင်နိုင်တာ၊ အခု မင်းတို့ကိုသင်ပေးနေတာ သင်ရိုးကုန်သလောက်ရှိသွားပြီ၊ ဆုံးခန်းတိုင်သလောက်ရှိသွားပြီပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ"

"မင်းတို့ ဒီနေရာကခွဲခွာရတော့မယ်"

ပန်းခားယန်စီပန်မှာ ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပညာစုံပြီဖြစ်၍ ဆရာမနှင့်အတူ နေလာသော်လည်း ယခုတော့ ခွဲခွာကြရတော့မည်။

"မင်းတို့ ဘယ်တော့လောက်သွားကြမလဲ"

အန်ပေါင်ကျောက်က .....

"ဒီလကုန်လောက် သွားကြမလားလို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်ဆရာမ"

"အေးလေ .... ငါလဲ ဒီလိုပဲထင်ထားမိပါတယ်၊ ကဲ.... မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့တပည့်ရင်းတွေဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ပေးလိုက်မယ်"

ပန်းခားယန်စီပန်နှင့်အန်ပေါင်ကျောက်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ အံ့ဩဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဤသည်ကိုရိပ်စားမိသော ပန်းနတ်သမီးလီပိုးက သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ငါက ပထမတော့ ခွဲခွာတဲ့နေ့ကျမှလက်ထပ်ပေးမလို့ပါ၊ ခုတော့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ အခုပဲလက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ယန်စီပန် .... နင့်လက်ပေးစမ်း၊ အန်ပေါင်ကျောက် လက်ပေးစမ်း"

ပန်းနတ်သမီးလီပိုးသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲယူကာ လက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

"မင်းတို့ဟာ ခုအချိန်ကစပြီး အကြင်လင်မယားအဖြစ်ကိုရောက်သွားပြီ"

ယန်စီပန်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်၍ ရှက်စိတ်လွှမ်းကာ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ အန်ပေါင်ကျောက်မှာလည်း ဝမ်းသာနေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ သူတို့အတွက် အိပ်မက်ဆန်ဆန်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

စောစောက ချစ်သူဘဝမှာပင်ရှိသေး၏။

မတို့ရက် မထိရက်သောချစ်သူများဘဝမှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ကြသည့်အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ခုန်တက်ရောက်ရှိသွားခြင်းကို သူတို့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြရသည်။

သူတို့၏လက်ထပ်ပွဲကား ရိုးရှင်းလှ၏။

မည်သည့်ပကာသနအဆောင်အယောင်မျှ မပါချေ။

တက်ရောက်မည့်သူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိချေ။

လူသူကင်းရှင်းသောတောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် သက်ရှိလူသားသုံးဦးနှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပခြင်းမှာ ထူးခြားလှ၏။

သို့သော် ပီတိကား လုံးဝမလျော့ချေ။

လက်ထပ်ပေးသူမှာလည်း ပီတိဖြစ်နေ၏။

လက်ထပ်သူလုလင်နှင့်လုံမပျိုတို့မှာလည်း ပီတိဖြစ်နေ၏။

ဤသည်မှာ .... လုလင်နှင့်လုံမပျိုတို့၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းပြီး ချစ်ခင်စုံမက်မြတ်နိုးကြသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမစောင့်စည်းလျှင် ဤသို့ပီတိဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ယခုတော့ အားလုံးစိတ်လှုပ်ရှားနေကြရသည်။

သူတို့ပတ်လည်၌ ရှိနေသူများမှာ သက်ရှိလူသား မဟုတ်ကြပေ။ ရောင်စုံပန်းပွင့်များသာလျှင်ဖြစ်ကြပေသည်။

ပန်းကမ္ဘာတောင်၏ ဤမင်္ဂလာပွဲ၌ သက်သေအရာတည်သူကား ရောင်စုံပန်းပွင့်ကလေးများသာတည်း။

ပန်းနတ်သမီးလီပိုးသည် ယန်စီပန်နှင့်အန်ပေါင်ကျောက်တို့၏လက်ကိုအုပ်ကိုင်လျက် ဆုံးမစကားပြောကြားလေ၏။

"ကဲ .... မင်းတို့ကိုငါ လက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီ၊ မင်းတို့ကို ဆုံးမစကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောရင်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မပြောတော့ပါဘူး။ အဓိက စကားတစ်ခွန်းပဲပြောချင်ပါတယ်"

လီပိုးက ယန်စီပန်နှင့် အန်ပေါင်ကျောက်တို့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

"အဲဒါကတော့ မင်းတို့ ဘယ်အခြေအနေမျိုးကိုပဲ ရောက်ရောက် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သစ္စာမဖောက်ကြဖို့ပဲ၊ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိပေါင်းသွားကြဖို့ပဲ၊ ကြားရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ"

ပန်းနတ်သမီးလီပိုး၏စကားအဆုံးတွင် ယန်စီပန်နှင့် အန်ပေါင်ကျောက်တို့နှစ်ဦးစလုံးက ပြုံးတုံ့ဝန်ခံလိုက်ကြတော့သည်။

*

သတင်းနှုတ်ပိတ်လိုသူ

အန်ပေါင်ကျောက်နှင့်ယန်စီပန်တို့သည် ရှန်စီးနယ်ထဲရှိဖုလွှန်ဆိုသောရွာကလေး၌ အခြေချနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ပန်းကမ္ဘာတောင်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မည်သည့်ရွာ၌ အခြေချနေထိုင်မည်ကိုတိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့အတွက် ဖုလွှန်ရွာသည် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသဖြင့် ဖုလွှန်ရွာ၌နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဖုလွှန်ရွာမှာ ဖူချောင်မြို့နှင့်ကျိန်းလီမြို့အကြားတွင် တည်ရှိသောရွာကလေးတစ်ရွာမျှသာဖြစ်သည်။

ထိုရွာတွင် နေထိုင်ကြရင်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အန်ပေါင်ကျောက်သည် အလုပ်လိုက်လံ ရှာဖွေတော့၏။

သူသည် သိုင်းပညာကိုသာတတ်သည့်အလျောက် သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်သည့်လုပ်ငန်းများကို ရွေးချယ်ရှာဖွေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖူချောင်မြို့ ရွှေနဂါးအာမခံဌာန၌ အလုပ်ရရှိသွားသည်။ အာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းသည် လာရောက်လုယက်တိုက်ခိုက်သူများကိုခုခံကာကွယ်ရန်အတွက် ....

သိုင်းပညာရှင် ကောင်းကောင်းလိုအပ်သောလုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်ရာ အန်ပေါင်ကျောက်ရောက်ရှိသွားသောအခါ

ရွှေနဂါးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်က ဝမ်းသာအားရပင် ကြိုဆိုလက်ခံလေသည်။

သိုင်းပညာထူးချွန်သော အန်ပေါင်ကျောက်ကို ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်က အထူးအခွင့်အရေးများ ပေးသည်။

ဤတွင် .... သူဌေးသမီးစုအန်နှင့် အန်ပေါင်ကျောက်တို့၏ ဇာတ်လမ်းစခဲ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ရွှေနဂါးအာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးသည် ရုပ်ရည်ချောမောလှ၏။

သူမအနေဖြင့် အခြားအခြားသော ယောကျ်ားသားကလေးများကို စိတ်ဝင်စားသင့်သော်လည်း သူမ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

သူမ စိတ်ဝင်စားခဲ့သူမှာ အဲန်ပေါင်ကျောက်ဖြစ်လေ၏။

သူမသည် သိုင်းပညာထက်မြက်သော အန်ပေါင်ကျောက်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။

အထင်ကြီးခြင်းမှလေးစားခြင်းသို့ကူးပြောင်းကာ ....

နောက်ဆုံးတွင် မြတ်နိုးတွယ်တာမိသည့် အဖြစ်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထို့အတူ အန်ပေါင်ကျောက်မှာလည်း အိုချင်းထားအိုးချင်းထိ ကြီးချင်းထားကြီးချင်းငြိ ဆိုသကဲ့သို့ နေ့စဉ်မြင်တွေ့ဖန်များသောအခါ စိတ်ထဲတွင် တွယ်တာမိသလိုဖြစ်လာတော့သည်။

လှပသောစုအန်၏မျက်နှာကလေးကို အမြဲမြင်ချင်လာပြီး စုအန်၏သာယာသောအသံကလေးကိုလည်း နေ့စဉ်ကြားချင်သလိုဖြစ်လာလေ၏။

သူ့စနိုး ပန်းဆားယန်စီပန်၏အလှကကော .....

ယန်စီပန်လည်းလှပါသည်။

ယန်စီပန်၏အလှသည် စုအန်ထက်မှသာရင်သာရှိမည်။

လျော့မည်တော့မဟုတ်ပေ။

အန်ပေါင်ကျောက်အဖို့ လွန်ဆွဲရလေတော့၏။

တစ်ဖက်ကယန်စီပန်၊ တစ်ဖက်ကစုအန်။

ဤနေရာ၌ တိုးတက်ကြီးပွားလိုသောအန်ပေါင်ကျောက်၏စိတ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားသည်။

သူ၏ ကြီးပွားတိုးတက်လိုခြင်းမှာ တစ်ဆင့်ချင်းတစ်ဆင့်ချင်းမဟုတ်ပေ။ ဖြတ်လမ်းမှ တိုးတက်ကြီးပွားလိုခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သောစုအန်ကို လက်ထပ်ယူမည်။ အလုပ်သမားဘဝမှ နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးသားမက်ဘဝသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ယန်စီပန်ကတော့ ဘာမျှမရှိ။

သူမနှင့်သာလက်တွဲသွားလျှင် ဆင်းရဲတွင်းထဲမှ တက်စရာအကြောင်းမရှိပေ။

စုအန်ကိုလက်ထပ်လိုက်လျှင် သူဌေးကြီး၏အရိုက်အရာကိုဆက်ခံနိုင်မည်။ သူမှလွဲ၍ အခြားအမွေစားအမွေခံတစ်ယောက်မျှမရှိ။ အန်ပေါင်ကျောက်သည် အထပ်ထပ်အခါခါစဉ်းစားတွေးတောပြီး နှလုံးသားဖြင့် မဆုံးဖြတ်ဘဲ ဦးနှောက်ဖြင့်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ယန်စီပန်နှင့်အန်ပေါင်ကျောက်တို့တွင် ချစ်စရာကောင်းသောသမီးလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြီးဖြစ်လေ၏။

သို့သော် ကြီးပွားချမ်းသာလိုသောစိတ်များ လွှမ်းကဲနေသည့်အန်ပေါင်ကျောက်သည် ဧနီးကိုလည်းမမြင်။

သမီးကိုလည်း မခင်တော့။

အပြစ်ကင်းသောရင်သွေးလေးအပေါ်တွင် လုံးဝသံယောဇဉ်မထားတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် .... တစ်နေ့တွင် မိုက်ကန်းဆိုးယုတ်သော အကြံအစည်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်လေတော့၏။

ထိုနေ့ကား ဖုလွန်ရွာကလေးသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ညနေစာ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအချိန်အခါလောက်တွင် စတင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

"ယန်စီပန်ရေ ..... ကိုယ်တို့ ရွာအပြင်ကိုလမ်းလျှောက်သွားကြရအောင်၊ ကိုယ်က အလုပ်ကိုချည်းဖိလုပ်နေတော့ လမ်းလျှောက်မသွားဖြစ်ကြဘူးမဟုတ်လား"

ယန်စီပန်သည် လင်သား၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကြည်နူးဝမ်းသာသွား၏။ မှန်သည်။

သူတို့သည် ချစ်ချစ်ခင်ခင် တယုတယနှင့် တွဲသွားတွဲလာမလုပ်ကြသည်မှာ အတော်ကြာပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ့ယောကျ်ားသည် ဖူချောင်မြို့ကိုအလုပ်သွားလုပ်ပြီဆိုလျှင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်။

အကြာဆုံး တစ်လမျှ ပြန်မလာတော့။

အာမခံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ရပြီဆိုလျှင် တစ်လနှစ်လမျှပင် ကြာတတ်သည်။

အလုပ်မရှိ၍ အိမ်ပြန်လာသည့် အခါတွင်လည်း မိမိကသမီးအလုပ်များ လုပ်နေရသဖြင့် လင်သားနှင့် ကြည်ကြည်နူးနူးမနေရပေ။

လက်ထပ်ပြီးကာစကလို အတူတကွ သွားသွားလာလာ မလုပ်ရပေ။ အခု လင်ကသွားမည်။ လမ်းလျှောက်မည်ပြောသောအခါ ယန်စီပန် ဝမ်းသာသည်။

"ကဲ .... အစ်ကို၊ သမီးလဲအိပ်နေပြီ၊ အတော်ပဲ၊ ညီမတို့လမ်းလျှောက်ထွက်လို့ရပြီ"

ယန်စီပန်က ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ အန်ပေါင်ကျောက်က သူ့ကိုပြုံးကြည့်သည်။

ထိုအပြုံး၏နောက်ကွယ်တွင် .... ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုနှင့် ရက်စက်ယုတ်မာမှုများ ရှိနေသည်ကို ယန်စီပန် မတွေးမိပေ။

"ဟာ ..... သမီးပါ ခေါ်ပါ၊ သားအမိ သားအဖသုံးယောက် လျှောက်ရတာ ပိုကောင်းပါတယ်"

"အစ်ကိုရယ် .... သမီးအိပ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ အိပ်ပါစေ"

"အို မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က မိသားစုစုံစုံညီညီလမ်းလျှောက်ချင်လို့ပါ၊ သမီးကိုနှိုးလိုက်ပါကွာ"

ယန်စီပန် ကြောင်သွားသည်။

အိပ်နေသည့်သမီးကို နိူးရမည်ဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဓာဒကမတက်တော့ဘဲ သမီးကိုပုခက်ထဲမှထုတ်ယူကာ ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပိုက်လိုက်၏။

သမီးလေးသည် ပထမတော့ လူးလွန့်လှုပ်ရှားလာသေး၏။

သို့သော် သူဆက်မနိုးပေ။ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ပန်းဓားယန်စီပန်က သမီးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့လိုက်ပြီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရတော့၏။

အန်ပေါင်ကျောက်သည် သမီးကိုကြည့်လိုက်၏။ သူသည် သမီးသံယောဇဉ်မရှိတော့ပေ။ သူ၌ ကြီးမွားတိုးတက်လိုစိတ်သာ ရှိသည်။ သူတို့ အိမ်မှထွက်ခွာလာကြတော့၏။

နေလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်စပြုပေပြီ။ သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးမှာ ရွာအစွန်တွင်ရှိသောကြောင့် အနည်းငယ် လျှောက်လိုက်မိသည်နှင့် ရွာနှင့်အတော်ဝေးကွာသောနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ရွာနှင့်အတော်ဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာတွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုရှိ၏။

အန်ပေါင်ကျောက်က စကားတပြောပြောနှင့် ထိုချောက်ကမ်းပါးဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ယန်စီပန်သည် ချောက်ကမ်းပါးဘက်လျှောက်လာသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ အန်ပေါင်ကျောက်ပြောသည့်စကားများ၌သာ နစ်မျောနေမိ၏။

ချောက်ကမ်းပါးဘက်လျှောက်လာမှန်း သိသော်လည်း အန်ပေါင်ကျောက်သည် သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်နေသဖြင့် သံသယရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လျှင် ချောက်ထဲကျတော့မည့်အခါမှ ယန်စီပန်သည် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ ရောက်လာမှန်းသိတော့သည်။

ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံး ခြေလှမ်းများကိုရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

"ဒီချောက်ထိပ်က အောက်ကိုကြည့်ရတဲ့ရှုခင်းက တစ်မျိုးကောင်းတယ်၊ အခု မှောင်စပြုနေလို့ သိပ်ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး။ ဒါကိုပြချင်လို့ ယန်စီပန်ကိုခေါ်လာတာ"

ယန်စီပန်က ကလေးကိုပွေ့ပိုက်ရင်း အောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အောက်တွင် မှုန်တီမှုန်ဝါးဖြစ်နေချေပြီ။

"မှောင်နေတော့ကြည့်မကောင်းဘူး၊ မှုန်တီမှုန်ဝါးနဲ့"

ယန်စီပန်ကပြောလိုက်၏။

အကြံသမားအန်ပေါင်ကျောက်သည် မသိမသာဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ထိုအခါ ယန်စီပန်၏နောက်ကျောသို့ရောက်ရှိသွားတော့၏။

"ဟောဟိုဘက်ကိုကြည့်စမ်း .... တောအုပ်ကတစ်မျိုး၊ စမ်းချောင်းကလေး ရစ်ခွေစီးဆင်းနေတာ တစ်မျိုးလှတယ်၊ မှောင်နေလို့ သိပ်ပီပီသသတော့ မမြင်ရဘူး"

"အင်း .... ဟုတ်တယ်နော်"

ယန်စီပန်၏ထောက်ခံသံအဆုံးတွင် အန်ပေါင်ကျောက်သည် ယန်စီပန်၏ကျောပြင်ကိုဖြုန်းခနဲတွန်းချလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အတွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်းမသိချေ။

"အား ....."

လေထဲ၌ကျရင်း သူ့ယောက်ျား နောက်မှတွန်းချလိုက်သည်ကို သူသိတော့သည်။ သို့သော် သူ့အသိကနောက်ကျခဲ့လေပြီ။

ယန်စီပန် ဘာမှုမတတ်နိုင်တော့။ အချိန်နှောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ခြောက်လအရွယ် ရင်သွေးငယ်သမီးလည်း ယန်စီပန်နှင့်အတူ ချောက်ထဲသို့ပါသွား၏။ သမီးလေးလွတ်ကျမသွားအောင် ယန်စီပန် ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယန်စီပန် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ကျသွားချေပြီ။

✲

မိန်စုပင်သည် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားလေ၏။

"ဟင် ..... ဒါဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ချောက်ထဲကို တွန်းချခံလိုက်ရတဲ့ ပန်းစားယန်စီပန်ပေါ့"

တာလင်းကလည်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်ရင်းမေးလိုက်သည်။ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

တာလင်းကဆက်မေးလိုက်၏။

"ဒေါ်ဒေါ် .... ချောက်ထဲကိုလိမ့်ကျပေမယ့် အသက်မသေဘူးပေါ့ဟုတ်လား"

"ငါမသေပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မင်းတို့ကိုပြန်ပြောနိုင်တာပေါ့၊ ကံကောင်းထောက်မလို့ အသက်မသေပေမယ့် လူတောထဲမတိုးရဲလောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ၊ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ"

"ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ့်သမီးကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟင်"

မိန်စုပင်ကမေးလိုက်၏။

"ငါ ချောက်ထဲကျသွားတော့ လုံးဝ သတိမေ့သွားတယ်၊ ငါ သတိရတဲ့အခါ နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းနေပြီ၊ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်နေတယ်၊ အထူးသဖြင့် မျက်နှာပေါ့၊ သတိရလာတော့ ငါ့သမီးကိုငါသတိရတယ်၊ သမီးလေးကို

လေးဖက်ထောက်ပြီးလိုက်ရှာတာပေါ့"

"ရှာတော့ သမီးကိုတွေ့သလားဟင်"

ဝတ်စုံနက်ယနီစီပန်သည် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

"မတွေ့ပါဘူး။ ငါပြုတ်ကျခဲ့တဲ့ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေက တောစပ်လဲ ဖြစ်နေတယ်လေ၊ သားစားသတ္တဝါတစ်တွေကများ စားသွားပြီလားလို့တွေးတောမိတယ်"

"ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်,... ကလေးက ခြောက်လသမီးပဲရှိသေးတော့ ဘယ်လိုလုပ်လမ်းလျှောက်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့ဟာသူလမ်းလျှောက်သွားတာတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး"

မိန်စုပင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

တာလင်းမှာ ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူမသည် ခြောက်လသမီးအရွယ် ကလေးငယ်ကိုပြန်လည်မြင်ယောင်လျက်ရှိ၏။

"ဒေါ်ဒေါ့်ဘဝကိုကြားရတော့ တကယ်ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ .... ဒေါ်ဒေါ် အဲဒီချောက်ထဲကထွက်လာပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဇာတ်မြှုပ်နေလိုက်တာပဲလားဟင်"

တာလင်းကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ် .... ငါ အဲဒီချောက်ထဲကထွက်လာပြီးတော့ တခြားသွားစရာမရှိတော့တာနဲ့ ငါ့ဆရာမရှိတဲ့ပန်းကမ္ဘာတောင်ကိုပဲပြန်သွားခဲ့တယ်"

"ဟိုရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ့်ဆရာမ ပန်းနတ်သမီးလီပိုးက ဘာပြောသလဲ"

"အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ငါပြောပြလိုက်တယ် .... ငါ့ဆရာမဒေါသထွက်လိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့ .... တစ်ခါမှ ငါ့ဆရာမအဲဒီလောက် ဒေါသကြီးတာမတွေ့ဖူးဘူး"

"ဒေါ်ဒေါ့်ဆရာမက အန်ပေါင်ကျောက်ကို လက်စားမချေဘူးလား"

"မချေဘူး .... ဆရာမက ငါ့ကိုပဲ လက်စားချေခိုင်းတယ်၊ ဆရာမ ဒေါသထွက်တာတော့မှန်တယ်၊ အန်ပေါင်ကျောက်ကို စိစိညက်ညက်ချေပစ်ချင်တယ်၊ ငါကလဲနဂိုကတည်းကမဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လက်စားချေမှာဆိုတော့ ဆရာမပြောတာနဲ့ ငါနဲ့အံကိုက်သွားတာပါ"

"ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ဘယ်လိုလက်စားချေသလဲဟင်"

"လက်စားချေတာက နောက်မှပါ၊ ပထမ ငါ့မျက်နှာပေါ်က

ဒဏ်ရာတွေ ငါ့ကိုယ်ပေါ်ကဒဏ်ရာတွေကိုပျောက်အောင် ငါ့ဆရာမ ကကုပေးခဲ့တယ်၊ မျက်နှာပေါ်ကဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသွားတာ တော့ မှန်ပါတယ်၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကတော့ အမြင် အတိုင်းပဲ၊ ဒဏ်ရာတွေပျောက်ကင်းသွားတော့ ငါ့ဆရာမက ငါ့ကို သိုင်းပညာရပ်အသစ်တွေသင်ကြားပေးတယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ ပန်းကမ္ဘာ တောင်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့တယ်"

ပန်းခေါ်းယန်စီပန်သည် စကားကိုခေတ္တရပ်ပြီး အတိတ်ကို ငေးမျှော်ကြည့်သလို အဝေးသို့ငေးမျှော်ကြည့်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကျတော့ ငါ့ဆရာမက အချိန်တန်ပြီလို့ ပြော တယ်၊ ငါလဲ ငါ့ဆရာမကို ပြန်မေးမိတယ်၊ ဆရာမ ဘာအချိန်တန်တာ လဲလို့၊ လက်စားချေရမယ်၊ အန်ပေါင်ကျောက်ကိုလက်စားချေရမယ် လို့ပြောတယ်၊ ငါလဲဝမ်းသာသွားတာပေါ့ .... အန်ပေါင်ကျောက်ကို လက်စားချေဖို့ ငါစောင့်နေတာကြာပြီမဟုတ်လား၊ ဆရာမက ခွင့်မ ပြုသေးလို့ ငါကြာနေတာ .... ငါလဲ ဆရာမကိုကန်တော့ပြီး တောင် အောက်ကိုဆင်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူသူကင်းရှင်းတဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်ရင်း အန်ပေါင်ကျောက်ကို လက်စားချေ တော့တာပဲ"

"အန်ပေါင်ကျောက်ရဲ့အာမခံလုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်

ပေးတာပဲပေါ့နော်"

"ဒါပေါ့၊ အန်ပေါင်ကျောက်ကို တဖြည်းဖြည်းမွဲသွားအောင် လုပ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိအောင် မျက်နှာကို ခေါင်းစွပ်အနက်စွပ်ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ဘဝဇာတ် ကြောင်းကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ"

ပန်းခေါ်းယန်စီပန်သည် သူမ၏ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသည် ကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

တာလင်းက .....

"ဒေါ်ဒေါ်လုပ်တာ မှုတမှုရှိပါတယ် .... ဒေါ်ဒေါ်နေရာမှာ ကျွန်မဆိုရင်လဲ ဒီလိုပဲပြန်လုပ်မိမှာပါပဲ၊ အန်ပေါင်ကျောက်လို လူ ယုတ်မာဟာ ဒီမြေကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိသင့်ပါဘူး"

တာလင်းပြောလိုက်သည်မှာ ရင်ထဲမှစကားဖြစ်သည်။

မိန်စုပင်မှာလည်း ပန်းခေါ်းယန်စီပန်ကို လွန်စွာပင် ကရုဏာ သက်သွားမိသည်။

"ဒေါ်ဒေါ် ပြန်လက်စားချေသင့်ပါတယ်၊ အခုဟာက ကိုယ့် ဘဝတစ်ခုတည်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ သမီးလေးရဲ့ဘဝကိုပျက်အောင်ပါ လုပ် တာပဲ၊ ဘဝနှစ်ခုလုံးပျက်အောင်လုပ်တဲ့လူကို အရှင်မထားသင့်ပါဘူး၊ သုတ်သင်ပစ်သင့်တယ်"

မိန်စုပင်သည် ဤသို့ပင်ပြောလိုက်၏။

အန်ပေါင်ကျောက်သည် သူ့ဖခင်၏ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့ဖခင်နှင့်အကျင့်ချင်း တခြားစီဖြစ်နေသည်ကို ယန်စီပန်ပြောမှသိရတော့သည်။

မိန်စုပင်သည် အန်ပေါင်ကျောက်ကိုရွံရှာမုန်းတီးသွားသည်။ ချမ်းသာကြီးပွားလိုသောဇောဖြင့် ဇနီးနှင့်ရင်သွေးငယ်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သူကို မည်သူမဆိုမုန်းတီးသင့်ပေသည်။

ယန်စီပန်က .....

"ငါ သူ့အပေါ် တစ်သက်အခဲမကျေဘူး။ ငါ့ကိုလဲသတ်တယ်၊ ငါ့သမီးကိုလဲ သတ်တယ်၊ မိန်းမအပေါ် မချစ်လို့ သတ်တယ်ဆိုတာတော့ ထားပါတော့၊ ရင်သွေးငယ်သမီးကိုတော့ မသတ်သင့်ပါဘူး။ အခုတော့ သူက ....."

ယန်စီပန်သည် အံကြိတ်နေလေ၏။ မိန်စုပင်က .....

"ဒေါ်ဒေါ်လုပ်တာဟာ လုံးဝတရားမျှတတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုထောက်ခံတယ်၊ ကဲ .... တာလင်း၊ ငါတို့မှာလဲ လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ နေမမြင့်ခင်သွားကြရအောင်၊ ကဲ .... ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ"

မိန်စုပင်က ပန်းခေါ်ယန်စီပန်အား နှုတ်ဆက်ပြီးထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ထိုအခါ ... ယန်စီပန်ကလည်း ဖျတ်ခနဲထလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုပြန်ချင်တိုင်း ပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

တာလင်းက ....

"ဘယ်လိုဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မတို့ ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်လို့မရဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာကို ကျွန်မတို့ နားမရှင်းဘူး"

ပန်းခေါ်ယန်စီပန်က မထီတရီပြုံးလိုက်သည်။

"ငါပြောတာရှင်းရှင်းလေးပါ။ ငါ့အကြောင်းတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိသွားတဲ့မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်လျက်ပြန်လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး"

"ဗျာ ....."

"ရှင် ....."

မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ယန်စီပန်၏မျက်နှာကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်ကြည့်မိကြလေသည်။ ယန်စီပန်က နောက်ပြောင်ပြောနေလေသလားဟု သူတို့ထင်မိကြသည်။

မိန်စုပင်က .....

"မဟုတ်တာဘဲဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီပဲ၊ ဘာကြောင့် အချင်းချင်း ပြန်တိုက်နေရမှာလဲ"

ယန်စီပန်က ခက်ထန်မာကျောစွာပြောသည်။

"မင်းတို့နဲ့ ငါကမိတ်ဆွေလဲ မဟုတ်ဘူး .... သူငယ်ချင်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်လဲ မသတ်မှတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်လဲ မသတ်မှတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါမင်းတို့ကိုသတ်ရမှာပဲ"

"နေပါဦး .... ဒေါ်ဒေါ်က ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိုသတ်မှာလဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်အကြောင်း ပြန်ပြောမှာစိုးလို့လား။ ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ကနှုတ်လုံပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောပြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါဆို ဒေါ်ဒေါ်ကျေနပ်ရောပေါ့"

မိန်စုပင်က ကတိပေးသည်။

တာလင်းကလည်း ....

"ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူး .... စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မတို့ပြောရင် ကျွန်မတို့ကို ဒေါ်ဒေါ်လိုက်သတ်နိုင်ပါတယ်"

ယန်စီပန်က ....

"မင်းတို့ ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ငါကယုံကြည်ရင် ငါလူမိုက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ မင်းတို့က ငါ့ရှေ့မှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ကတိပေးပြီး ကွယ်ရာကျတော့ လုပ်ချင်ရာလုပ်မှာပေါ့၊ ပိုဆိုးတာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါနေတဲ့နေရာကိုသိသွားတာပဲ၊ ငါ့အတွက် ပိုအန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ငါ ဒီနေရာမှာနေတယ်ဆိုတာကို လူယုတ်မာအန်ပေါင်ကျောက်ကို သွားသတင်းပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် အန်ပေါင်ကျောက်က မင်းတို့ကို ရွှေဒင်္ဂါးအပြားငါးရာပေးဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး"

ပန်းဓားယန်စီပန်၏စကားမှာ သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိခိုက်ပြောသောစကားဖြစ်၍ တာလင်းဒေါသထွက်သွားလေ၏။

"ဒါကတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်မတို့ကိုအထင်သေးတာပဲ၊ ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာမပြောနဲ့ အပြားတစ်ထောင်ပေးလဲ ကျွန်မတို့က ဖွင့်မပြောသေးဘူး၊ ဒီမှာဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မတို့ မချမ်းသာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့စိတ်မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှမမွေးဘူး၊ ဒါကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ယုံထားပါ"

တာလင်းက ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်သောအခါ ယန်စီပန်ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ကို ငါ ဒီအတိုင်းလွှတ်မပေးရဲဘူးကွ၊ ခုမှတွေ့တဲ့သူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို ငါဘယ်လိုယုံရမှာလဲ"

"ဒါဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်မတို့ကိုနှုတ်ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ သတ်မယ်ပေါ့"

ပန်းဓားယန်စီပန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်တယ် သတ်မယ်၊ ဒါမှ ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းမယ် ငါ့သတင်းတွေ မပြန့်အောင် တားဆီးရမယ်"

မိန်စုပင်နှင့် တာလင်းတို့သည် ယန်စီပန်ကို တောင်းပန်၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အသီးသီး ဓားများဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

"ရွှမ်း ....."

"ရွှမ်း ....."

သူတို့သည် ဤအတိုင်းတော့ အသေမခံ။ တိုက်ခိုက်ရင်းသာ အသေခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တာလင်းက .....

"ဒေါ်ဒေါ် ..... ကျွန်မတို့ကတော့ ငြိမ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ တတ်နိုင်သလောက်ပြန်ခုခံမှာပဲ၊ ခုခံရင်း အသေခံမှာ၊ ဒီအတိုင်းတော့ ခေါင်းငုံ့မခံဘူး"

"ရပါတယ်၊ ငါကလဲ အဲဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးမှကြိုက်တာ၊ မင်းတို့ကိုအခွင့်အရေးပေးပါ့မယ်၊ ငါ ဓားမကိုင်ဘူး၊ လက်နက်မဲ့ မင်းတို့ကို တိုက်ခိုက်မယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ စတိုက်မယ်"

ပြောပြီးသည်နှင့် တာလင်းသည် ပန်းဓားယန်စီပန်ထံသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်တော့၏။

မိန်စုပင်လည်း ယန်စီပန်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းတိုက်မှ တော်ရုံကျမည်ကိုသိရှိသဖြင့် ဝက်ခေါင်းထိုးဝင်၍တိုက်တော့၏။

ပန်းဓားယန်စီပန်သည် သူတို့၏ဓားချက်များကို ရှောင်တိမ်း၍ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ပွဲကြီးကစတင်ချေပြီ။

❀

ပြန်ထွက်သွားသူ

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လက်ရည်ချင်းကကွာခြားလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ပွဲစသည်နှင့် မကြာမီမှာပင် မိန်စုပင်တို့နှစ်ယောက်မှာ အောက်စည်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ .... ပန်းဓားယန်စီပန်၏ အဝတ်အစားများကိုပင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လေထဲ၌ အချည်းအနှီးဖြစ်သွားရတော့သည်။

ပန်းဓားယန်စီပန်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်များကသာ သူ့အပေါ် ထိခိုက်မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသဖြင့် အတင်းအဓမ္မရှောင်တိမ်းနေရတော့သည်။

ပန်းဓားယန်စီပန်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ယိမ်းနွဲ့ပျော့ပျောင်းလှသော်လည်း တိုက်ခိုက်မှုမှာ အရှိန်အဟုန်ကတော့ ပြင်းထန်လှသည်။

အလွန်လည်း မြန်ဆန်သည်။

မိန်စုပင်နှင့်တာလင်းတို့မှာ ယန်စီပန်၏လက်ဝါးများကို ....

မည်သည့်ကအတု-

မည်သည့်ကအစစ်ဟူ၍ ခွဲခြား၍မသိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် တရကြမ်းရှောင်တိမ်းနေရတော့၏။

သူတို့အသေအလဲရှောင်တိမ်းနေရသောအခါ ယန်စီပန်က လှောင်လိုက်၏။

"ဘယ်လိုလဲ .... မင်းတို့တာတ်နိုင်သလောက် ခံတိုက်မယ်ဆို၊ ခုတော့ နောက်ကိုတစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်နေကြပါလား"

တာလင်းသည် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

"သိုင်းပညာချင်းကွာခြားလို့ ရှောင်တိမ်းရတာဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကကော ကျွန်မတို့ကို ထိအောင်တိုက်နိုင်လို့လား"

သူ့စကားက ယန်စီပန်အားစိန်ခေါ်သလိုဖြစ်သွားသည်ကို သတိမပြုမိပေ။

"ဩော် .... မင်းက ဒီလိုပြောသလား၊ အေး .... ကြည့်ကြ

သေးတာပေါ့"

ယန်စီပန်သည် ပြောပြောဆိုဆို တာလင်းအား ဖိပြီးတိုက်ခိုက်တော့၏။

မိန်စုပင်သည် တာလင်းအား မပြီးတိုက်ခိုက်မည်ကိုသိရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ယန်စီပန်က တာလင်းအား တိုက်ခိုက်သည်နှင့် မိန်စုပင်ကလည်း ယန်စီပန်အားတိုက်ခိုက်တော့သည်။

ယန်စီပန်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် တာလင်းအပေါ်ကျရောက်သွား၏။

သို့သော် တာလင်းက အသေအလဲ ခုန်ရှောင်သွားလေ၏။

ယန်စီပန်မှာ မိန်စုပင်၏တိုက်ကွက်ကို ကလေးကစားစရာ တိုက်ကွက်အဖြစ်သာ သဘောထားသည်။

မိန်စုပင် သိုင်းပညာတတ်မြောက်သည်မှာ မကြာသေးပေ။

"ဒိုး ..... ဒိုး ....."

ယန်စီပန်က လက်ဝါးခုတ်ရိုက်လိုက်သောအခါ မိန်စုပင် အလျင်အမြန်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ရှောင်၍မလွတ်ချေ။

"ဝုန်း ....."

မိန်စုပင် လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

ယန်စီပန်သည် တာလင်းရှိရာသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။

တစ်ဆက် တည်းမှာပင် ပခုံးပေါ်သို့ လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

လင်းယုန်လက်သည်း သိုင်းကွက်ဖြစ်ပေသည်။ အန္တရာယ်အလွန်ကြီးမားသည်။ တာလင်းသည် ရင်ထိတ်သွားပြီး ပျာယာခတ်သွားသည်။ သူမသည် အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းရသည်။ ထိုအခါ သူမ၏ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားပါသည့်ဆွဲကြိုးကလေးသည် မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။ တာလင်းမှာလည်း အခြေပျက်ကာ လဲကျသွားသည်။ မိန်စုပင်သည် တာလင်းကိုပွေ့ထူလိုက်၏။

"တာလင်း ..... ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ"

တာလင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

ထိုအခါကျမှ မိန်စုပင် စိတ်အေးသွားသည်။

မိန်စုပင်သည် ယန်စီပန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယန်စီပန်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဆွဲပြားကလေးကိုသာ ကြည့်နေတော့သည်။ သူမသည် ဆွဲပြားကလေးကို ကောက်ယူပြီး အသေအချာကြည့်လေ၏။

"ဒါ ဘယ်သူ့ဆွဲကြိုးလဲ"

သူမ၏ မေးသံ၌ အရေးတကြီးမေးသည့် သဘောပါနေ၏။

တာလင်းက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် .....

"ဘယ်သူ့ဆွဲကြိုးရှိရမှာလဲ၊ ကျွန်မလည်ပင်းက ပြုတ်သွားတာ ကျွန်မဆွဲကြိုးပေါ့"

တာလင်းက ဒေါသသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ယန်စီပန်က .....

"မင်းလည်ပင်းက ပြုတ်ကျသွားတာတော့ မြင်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ရထားတာများလားလို့"

"ဘယ်သူ့ဆီကမှ မရဘူး။ ကျွန်မဆွဲကြိုးအစစ်"

ယန်စီပန်၏ မျက်လုံးများ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ဒေါသအရိပ်အယောင်လည်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။

မျက်နှာထားတင်းမာမှုလည်း လျော့ကျသွား၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သွားသည်ကို မိန်စုပင်နှင့် တာလင်းတို့ လုံးဝမသိရှိကြပေ။ သူတို့ အံ့သြနေကြသည်။

ယန်စီပန်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် .....

"သမီးလေး ..... သမီးလေး ....."

သူမသည် တာလင်းကိုကြည့်၍ တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။ တာလင်းက ယန်စီပန်အား ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ရှင် ..... ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေတာလဲ"

"သမီးလေး ..... သမီးလေး ....."

ယန်စီပန်သည် တာလင်းကိုကြည့်ပြီး ထိုသို့သာရေရွတ်နေသဖြင့် တာလင်းမှာနောက်ဆုတ်သွားမိသည်။

"ဘယ်သူက သမီးလဲ"

"မင်း .... မင်းပေါ့။ မင်းဟာ ငါ့သမီးလေးအစစ်ပဲပဲကွယ်"

"ဟင့်အင်း .... ဟင့်အင်း .... ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ့်သမီးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒေါ်ဒေါ့်သမီးဟာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် စားသွားတာဖြစ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းကိုပြန်တွေ့ရပြီဆိုတော့ သမီးလေးဟာ မသေတော့ဘူးပေါ့"

"အို .... မဟုတ်နိုင်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ"

"ဒေါ်ဒေါ့်သမီးဖြစ်ရမယ်လို့ ဘာကြောင့် အတပ်ပြောနိုင်ရတာလဲ"

မိန်စုပင်ကဝင်မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ယန်စီပန်က သူ့လက်ထဲမှဆွဲကြိုးကလေးကို ဖြန့်ရင်း .....

"ဟောဒီဆွဲကြိုးကလေးကိုတွေ့ရလို့ အတပ်ပြောနိုင်တာ

ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဒေါ်ဒေါ်သမီးလေးကို အဲဒီဆွဲကြိုးလေးဆွဲပေးထားခဲ့တယ်၊ ချောက်ထဲပြုတ်ကျတုန်းကလဲ အဲဒီဆွဲကြိုးလေးပါသွားတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် သူဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သမီးကလေးပေါ့"

မိန်စုပင်က .....

"ဆွဲကြိုးကိုမြင်တာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သမီးလို့ အတပ်စွပ်စွဲလို့ ဘယ်ရနိုင်မလဲ၊ ဆွဲကြိုးဆိုတာမျိုးကတော့ သူသူကိုယ်ကိုယ် ဆွဲတတ်ကြတာပဲမဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး .... မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ဆွဲကြိုးပြားကိုကြည့်စမ်း၊ ကျောက်စိမ်းနဲ့လုပ်ပြီး ပုံဖော်ထားတယ်"

"ဘာပုံလဲ"

"ပန်းပုံဖော်ထားတာပေါ့"

"ပန်းပုံဖော်ထားတာများ အဆန်းလုပ်ပြောနေရသလား၊ ဒီပြင်လူလဲ ဖော်ချင်ဖော်ထားမှာပေါ့"

"ပန်းပုံဖော်ထားတာမှန်ပေမယ့် ဒီလိုပုံမျိုးကတော့ ငါတစ်ယောက်တည်းဖော်တာပဲ၊ ကဲ .... သမီးလေးနဲ့ စကားပြောရဦးမယ်"

သူမသည် တာလင်း၏လက်ကို ယုယုယယဆွဲကိုင်လိုက်၏။

"သမီး ..... သမီးဟာ မေမေ့ရဲ့ရင်သွေးပါ၊ မေမေပြောတာ အမှန်တွေချည်းပါပဲကွယ်"

တာလင်းက .....

"ဟင့်အင်း ..... ကျွန်မကတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုအမေအရင်းလို့ မယူဆပါဘူး"

"သမီးရယ် ..... ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကလေး မြင်နေရပြီပဲကွယ်၊ သမီးဟာမေမေ့သမီးပါ"

"ဟင့်အင်း ..... ကျွန်မမှာမိဘတွေရှိနေတာပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်မအမေလို့ ဘယ်မှာယုံနိုင်စရာရှိမလဲ"

ယန်စီပန်သည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီးမေးလိုက်လေသည်။

"သမီးရဲ့မိဘတွေက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မအဖေဟာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ပါ၊ ဖေဖေ့နာမည်ကတာစင်းတဲ့"

"ဩော် ..... ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းကကိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းကပဲ"

"ဒါဖြင့် သမီးအမေကကော ....."

"သမီး အမေကိုတော့မမြင်ဖူးပါဘူး .... ဖေဖေပြောတာကတော့ သမီးအမေဟာ သမီးကိုမွေးမွေးပြီးချင်း သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်"

တာလင်းက သူ့အဖေပြောသည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။

ယန်စီပန်ကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး .....

"ကောင်းပြီ .... မေမေကတော့ သမီးလေးဟာ မေမေ့သမီးလေးပဲလို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် သမီးအဖေကို မေမေလိုက်မေးမယ်"

"ရပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေ့ဆီကို ကျွန်မခေါ်သွားပါ့မယ်"

"သမီးအဖေက အခုဘယ်မြို့မှာရှိသလဲ"

"ကျိန်းလီမြို့မှာရှိနေပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် အဲဒီမြို့ကိုသွားမယ်"

ယန်စီပန်ကပြောလိုက်သည်။

မိန်စုပင်ကတော့ ရုတ်တရက် သေရမည့်ဘေးမှကင်းဝေးသွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ပန်းဓားယန်စီပန်သည် သူတို့အား မသတ်တော့ပေ။

တာလင်းသည် သူ့သမီးဖြစ်နေသည်ဟုယုံကြည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် တောထဲမှ ကျိန်းလီမြို့သို့ အရောက်သွားကြလေ၏။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူးရှိသည့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တာလင်း၏အဖေတာစင်းကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

တာလင်းက မိတ်ဆက်ပေး၏။

ယန်စီပန်ပြောပြသည့်အချက်များကို တာလင်းက သူ့ဖခင်တာစင်းအား ပြောပြလေ၏။ တာစင်းသည် တည်ငြိမ်စွာနားထောင်နေခဲ့သည်။

"ဖေဖေ ..... ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာမှန်သလားဟင်၊ သမီးဟာ ဖေဖေ့သမီးအရင်းဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်"

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူးသည် သက်ပြင်းကိုသာချမိလေ၏။ ပြီးတော့ တာလင်း၏မျက်နှာကိုကြည့်သည်။

"သမီးကို အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့မိတဲ့ အပြစ်အတွက် ဖေဖေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူပြောတာမှန်ပါတယ်၊ သမီးဟာ ဖေဖေ့သမီးအရင်းမဟုတ်ပါဘူး"

"ဟင် ....."

"ဟာ ....."

တာလင်းနှင့်မိန်စုပင်တို့မှာ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားကြရလေတော့၏။

ပန်းဓားယန်စီပန်ကတော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူးတာစင်းက ဤသို့ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည့်အတွက် ....

ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမသည် တာလင်းကို သူမ၏သမီး အရင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

"ဘယ်လိုလဲဖေဖေ၊ သမီးဟာ ဖေဖေ့ရဲ့သမီးရင်းမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်သမီး၊ သမီးကို ဖေဖေတစ်နေရာက ကောက်ရပြီးမွေးစားခဲ့တာပါ"

ယန်စီပန်က .....

"ရှင်ဒီကလေးကိုတွေ့တဲ့နေရာဟာ ဖုလွန်ရွာနားက ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကမဟုတ်လား"

ပန်းခေါးယန်စီပန်က ဝင်မေးလိုက်၏။

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းခွဲမှူးတာစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကလေးကို ဖုလွန်ရွာနားက ချောက်ထဲက ရခဲ့တာပါ၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကတော့ ကြာပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူးမဖြစ်သေးဘူး၊ သာမန်ဂိုဏ်းသားဘဝမှာပဲ ရှိသေးတယ်"

"ကျွန်မ ချောက်ထဲကျတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မသတိရတဲ့ အခါမှသိရတာပါ၊ ကျွန်မ သတိမေ့နေစဉ်က လုံးဝမသိရပါဘူး၊ အဲဒီ

တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြစေချင်ပါတယ်"

ယန်စီပန်ကတောင်းပန်လိုက်၏။

တာစင်းက .....

"ပြန်ပြောပြပါမယ်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ ဆေးမြစ်ရှာနေတာဗျ၊ ကျုပ် အရက်တက်လောက်အချိန်မှာ အိမ်ကထွက်ခဲ့တယ်၊ ဆေးမြစ်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု ဆိုတာက မြေပြန့်မှာထက် တောင်ထိပ်တို့ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေတို့မှာ ပိုတွေ့ရတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့က ဖုလွန်ရွာနားကချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေကို လျှောက်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က စမ်းချောင်းရှိတဲ့ဘက်ကသွားတော့ ချောက်ကိုတွယ်ဆင်းစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ ချောက်အောက်ခြေကို အလွယ်တကူရောက်ရှိသွားတယ်"

"အင်း ..... ချောက်အောက်ကိုရောက်သွားပြီဆိုပါတော့"

ယန်စီပန်က အဖြစ်အပျက်ကို မြန်မြန်သိလိုသဖြင့် ဝင်ပြီး ထောက်ပေးလိုက်သည်။

တာလင်းမှာ သူ့ဘဝအဖြစ်အပျက်ကိုပြောမှန်းသိသဖြင့် အသက်မရှူဘဲ နားထောင်နေသည်။ တာစင်းက ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီလိုနဲ့ ချောက်အောက်ခြေလဲ ရောက်သွားရော ကလေးငိုသံကို ကြားရတာပဲ၊ ကလေးလဲ ငိုရလွန်းလို့ အသံက ပြာနေပါပြီ၊

ပထမတော့ ကိုယ့်နားကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတယ်၊ လူသူကင်းဝေးတဲ့နေရာ လူသူမရောက်မပေါက်နိုင်တဲ့နေရာဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်နားကိုယ်မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးငိုသံကလဲ ဆက်ပြီးထွက်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ အသံကြားရတဲ့ဆီကို လျှောက်လာခဲ့မိတယ်"

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူး တာစင်းသည် စကားကိုခဏ ရပ်လိုက်၏။

ယန်စီပန်၊ တာလင်းနှင့် မိန်စုပင်တို့ငိုကြည့်လိုက်၏။

သုံးယောက်စလုံး အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမှန်း သိရသောအခါ စကားဆက်ပြောလေ၏။

"ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ ချုံဖုတ်တစ်ခုပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ခြောက်လသားအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သွေးအိုင်ထဲမှာလဲကျနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ လဲကျနေတဲ့မိန်းမကိုတော့ သေပြီလို့ ကျုပ်ထင်လိုက်တယ်၊ လုံးဝမလှုပ်ရှားတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ချုံဖုတ်ပေါ်တင်နေတဲ့ ကလေးလေးကို အသာပွေ့ချီမိတယ်၊ မိန်းကလေးဗျ၊ ကလေးဟာ ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲလဲရောက်ရော လုံးဝအငိုရပ်သွားတယ်"

"အဲဒီကလေးဟာ ရှင့်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မသမီးကလေးပဲ

မဟုတ်လားရှင်"

"မှန်ပါတယ်၊ ဒီကလေးဟာ သမီးလေးတာလင်းပါပဲ"

ယန်စီပန်သည် မျက်ရည်များ တွေတွေကျဆင်းလာ၏။

"သမီးလေး ..... ကြားပြီမဟုတ်လားကွယ်"

တာလင်းသည် ယန်စီပန်အား ပြေး၍ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

"မေမေ ....."

ကွဲကွာနေကြသော သားအမိသည် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပင် ပွေ့ဖက်မိကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်များစို့ရွှဲနေသည်။

သူတို့သားအမိကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ .... မွေးစားဖခင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူး တာစင်းပင် မျက်ရည်ကျမိလေသည်။

ယန်စီပန်က တာလင်း၏မျက်ရည်များကိုယုယစွာသုတ်ပေးမိလေ၏။

"တော်သေးတာပေါ့သမီးရယ်၊ သမီးတို့ကို မေမေ မြန်မြန်ဆန်ဆန်မသတ်မိတာ၊ သတ်မိရင် မေမေရင်ကျိုးရမယ်"

တာလင်းမှာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေမိသည်။

"တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီးနဲ့ မေမေတွေ့ကြပြီပဲ၊ မေမေ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာနေတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်တော့ပါဘူးသမီးရယ်"

"သမီးလဲ မေမေ့လိုပါပဲ မေမေရယ်၊ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အမိမဲ့ဘဝနဲ့နေလာခဲ့ရတာ၊ အခုမှပဲ မိခင်ရဲ့အရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်ရတော့တယ်၊ သမီး ဝမ်းသာပါတယ် မေမေရယ်"

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူး တာစင်းမှာ မျက်ရည်များ သုတ်လိုက်လေသည်။ သူသည် တာလင်းအား အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အထိ ကျွေးမွေးခဲ့ရသူ မွေးစားဖခင် မဟုတ်ပါလား။

တာလင်းသည် သူမ၏ မွေးစားဖခင်အား သတိရသွားပြီးနောက် .....

"ဖေဖေ ..... ဖေဖေ့ကို သမီးမချစ်တော့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိခင်ရင်းကို တွေ့ရပေမယ့်လဲ ဖေဖေ့ကို အဖေအရင်းလို ချစ်မြဲချစ်လျက်ပါ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တဲ့ ဖေဖေ့ကျေးဇူးကို သမီးမမေ့ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

တာလင်းသည် မွေးစားဖခင်အား ကမန်းကတန်း ရှင်းပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းခွဲမှူးမှာ ပြုံးနေတော့သည်။

"သမီးရယ် ..... ဖေဖေကလဲ သမီးကိုချစ်ပါတယ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးက နည်းတာမှ မဟုတ်တာကလား"

ယန်စီပန်က ရုတ်တရက် တာစင်းကို မေးလိုက်၏။

"ဒါနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာတစ်ခုရှိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ မေးပါခင်ဗျာ၊ ဘာများမရှင်းတာ ရှိလို့လဲ"

"တောင်ခြေ ချောက်ကမ်းပါးအောက်မှာ ကျွန်မကိုတွေ့ပါလျက်နဲ့ ကလေးကိုခေါ်သွားပြီး ကျွန်မကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာလဲ"

"ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုပါ၊ ခင်ဗျား လုံးဝမလှုပ်ရှားတော့ ခင်ဗျားသေသွားပြီလို့ပဲထင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးကိုပဲ ခေါ်သွားမိတာပါခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တော့လောက်ကြာမှ သတိရလာသလဲ"

"ရှင်ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ သတိပြန်ရလာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သတိပြန်ရလာတော့ နေထွက်စပဲရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မသတိရလာတော့ ဒဏ်ရာတွေက နာလိုက်တာလေ၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားပါဘူး၊ ကျွန်မသမီးကို လိုက်ရှာပါတယ်၊ လုံးဝ ပြန်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ဘယ်တွေ့မလဲ၊ ရှင်က ခေါ်သွားတာကိုး"

"အခု ခင်ဗျားကံကောင်းပါတယ် .... ခင်ဗျား သမီးလေးကို သက်ရှိထင်ရှား ပြန်တွေ့နေရပြီမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ .... ကျွန်မသမီးလေးကိုတော့ ပြန်ခေါ်သွားပါရစေနော်"

တာစင်းသည် တာလင်းအား မျက်ရည်ဝေ့သောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် တာလင်း၏ဆံပင်များကိုပွတ်သပ်ပေးပြီး .....

"ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာမိခင်ရင်းပဲ၊ ခင်ဗျားလက်ထဲပြန်ထည့်ရမှာပေါ့။ ကျုပ် သူ့ကိုသမီးရင်းလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မွေးစားသမီးဆိုတဲ့အသိ လုံးဝမရှိပါဘူး။ သမီးကလေးဟာ ကျုပ်နဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်နေပြီးဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မိခင်ရင်းဖြစ်တဲ့ခင်ဗျားကို ပြန်အလှည့်ပေးရမှာပေါ့"

တာလင်းမှာ မွေးစားဖခင်ကိုဖက်ပြီးမျက်ရည်ကျမိသည်။

"ဖေဖေရယ် ....."

ယန်စီပန်က .....

"ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ဒါဆို ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မနေတဲ့နေရာကိုခေါ်သွားတော့မယ်၊ ဟိုကျရင် နှစ်ယောက်စလုံးကိုအဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရပ်တွေကို သင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

တာစင်းက .....

"ခင်ဗျား အစီအစဉ် သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်သမီးလေး

ကို သိုင်းပညာတွေသင်ပေးခဲ့ပေမယ့် အားရကျေနပ်လောက်ပြီလို့ မယူဆပါဘူး။ ခင်ဗျားက ထိပ်တန်းသိုင်းပညာတွေ သင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိတော့မလဲ၊ သမီးလေးဟာ မကြာခင်မှာ ထက်မြက်တဲ့သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်နေပါတယ်၊ သမီးလေးဟာ အင်မတန်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်"

"စိတ်ချပါ သမီးလေးကို ကျွန်မလို ထက်မြက်တဲ့သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကျွန်မ ဂရုစိုက်ပြီးသင်ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ လာ သမီးလေး သွားကြရအောင်"

တာလင်းသည် မွေးစားဖခင်အား ထိုင်၍ကန်တော့လေ၏။

တာစင်းမှာ စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။

မျက်ရည်မကျအောင် ဟန်လုပ်၍ထိန်းနေရတော့၏။

"သမီးသွားတော့မယ်နော် ဖေဖေ"

တာစင်း မျက်နှာလွှဲပြီးခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

"ဦးလေးတာစင်း ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး"

မိန်စုပင်က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

တာစင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ယန်စီပန်ကတော့ နှုတ်မဆက်တော့ပေ။

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်းခွဲမှူးတာစင်း စိတ်ထိခိုက်နေသည်

ကို သိသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ထိုနေရာမှခွာခဲ့လေ၏။

တာစင်းသည် သူတို့သုံးဦး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေ၏။

"ဩော်.... သမီးလေး .... သမီးလေး .... ငါ့ဘဝထဲကို မခေါ်ဘဲဝင်လာပြီး မနှင်ဘဲနဲ့ပြန်ထွက်သွားရသလားသမီးရယ်"

တာစင်းသည် စိတ်ထဲမှထိုသို့ပြောလိုက်မိသည်။

❀

ဝ

ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်

မြင်းတပ်ဗိုလ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့် အော်လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ ..... မင်းတို့ တယ်နှေးကြတာပဲကိုး၊ တော်ကြာ ကြာရကောင်းလားဆိုပြီး နယ်စားကြီးစိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်၊ သူစိတ်ဆိုးရင် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိကြတယ်မဟုတ်လား"

မြင်းတပ်သားလေးယောက်မှာ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေ၏စေခိုင်းချက်ကြောင့် ခရီးထွက်လာသူများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ဖန်ရှာမြို့မှ မနက်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့ကြသော်လည်း မွန်းလွဲ သည့်တိုင် မာရှူးမြို့သို့မရောက်သေးချေ။

ထို့ကြောင့် ....

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးက အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်တပ်သားသုံးယောက်တို့မှာ မြင်းတပ်ဗိုလ်၏အော်သံကြားသောအခါ မြင်းပြေးနှုန်းကိုပို၍မြှင့်လိုက်ကြသည်။

မြင်းသုံးကောင်သည် ပိုမိုကဆုန်စိုင်းကြတော့သည်။

သူတို့သည် မကြာမီ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

ဤတောအုပ်ကိုလွန်လျှင် မာစူးမြို့သို့ရောက်ရှိကြပေတော့မည်။

"ဗိုလ်လေး"

မြင်းတပ်သားတစ်ယောက်က မဝံ့မရဲခေါ်လိုက်၏။

မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးသည် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာလဲကွ"

"ကျွန်တော်တို့ မြင်းတွေသိပ်ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ ခဏနားကြရင် ကောင်းမယ်လို့ထင်ပါတယ်"

အခြားတစ်ယောက်ကလည်းဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်ဗိုလ်လေး။ ကျွန်တော့်မြင်းလဲ လျှာတောင် ထွက်နေပြီ၊ ဒီတောအုပ်ကိုလွန်ရင် မာစူးမြို့ကိုရောက်တော့မှာပဲဥစ္စာ၊

ခဏနားရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်"

တပ်သားနှစ်ယောက်စလုံးကတောင်းပန်လိုက်သဖြင့် မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးမှာ မငြင်းပယ်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

တကယ်လည်း မြင်းများ မောနေကြသည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မြင်းများ မောပမ်းနေသည်ကိုသိသည်။

သို့သော်လည်း နယ်စားကြီး၏ဒေါသကိုသိရှိသဖြင့် ဖွတ်မှိတ်အမိန့်ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု တပ်သားများကထောက်ပြလာကြမှတော့ နားရုံပဲရှိပေမပေ့ါ။

"ကဲ ..... ကဲ ..... မြင်းတွေသိပ်မောနေပြီဆိုရင်လဲ ခဏနားကြပေတော့၊ သိပ်အကြာကြီးနားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်"

မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးသည် မလွှဲမရှောင်သာနားခွင့်ပြုလိုက်ရလေ၏။ သူတို့လေးယောက် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြပြီး သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ဆင်းပြီးမကြာမီ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် ရိပ်ခနဲရောက်ရှိလာ၏။

"ဟင် ....."

မြင်းတပ်သားနှစ်ယောက်သည် ဓားထုတ်ရန်ကြိုးစားလိုက်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ဓားများ အပြင်မရောက်ပါချေ။

"ရှီး ..... ရှမ်း ....."

"အား ..... အား ....."

ဝတ်စုံနက်ကလျှင်မြန်လှ၏။ ဓားရောင်လင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် မြင်းတပ်သားနှစ်ယောက်မှာအဝတ်ကိုပုံချလိုက်သည့်အလားအောက်သို့ကျသွားကြ၏။

မြင်းတပ်သားနှစ်ယောက်လဲကျသွားသည်ကို မြင်သောအခါ မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးသည် ဒေါသထွက်သွား၏။ ကျန်တပ်သားတစ်ယောက်ကလည်း ဝတ်စုံနက်ကိုပြေး၍ဝင်ခုတ်သည်။

ဝတ်စုံနက်က ထိုဓားချက်များကိုလွတ်သည်ဆိုရုံရှောင်တိမ်းလျက် သူ့လက်ထဲမှဓားဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

"ဗိုး ....."

"ခြွမ်း ..... ခြွမ်း ....."

အသံချင်း ထိခတ်သံပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ဝတ်စုံနက်က မြင်းတပ်သား၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

"ဝုန်း ....."

"အား ....."

မြင်းတပ်သားသည် မြေပြင်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။ ပြန်ထလာခြင်းမရှိတော့ပေ။ သူ့လူများအားလုံး လဲကျသွားပြီဖြစ်၍ မြင်းတပ်ဗိုလ်လေး သည် သဲကြီးမဲကြီးဖိတိုက်တော့သည်။

မြင်းတပ်ဗိုလ်မှာ နယ်စားကြီး၏ လက်ရွေးစဉ်တပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားသည်ဆိုသော်လည်း ဝတ်စုံနက်နှင့်မူ သိုင်းပညာချင်းကွာခြားလှ၏။

သို့ဖြစ်၍မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် ဝတ်စုံနက်၏ဓားချက်သည် တပ်ဗိုလ်၏ပခုံးစွန်းနှင့်ထိသွားလေတော့၏။

"ရွှမ်း ....."

"အား ....."

မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးမှာ ပခုံးထိသွားသဖြင့် ဓားကိုင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ဝတ်စုံနက်သည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်တော့၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးအနီးသို့ပစ်ချလိုက်၏။ သံမဏိတံခွန်လေးတစ်ခုတည်း။

ထို့နောက် မြင်းတပ်ဗိုလ်လေးသည် ပခုံးစွန်းကိုလက်ဖြင့်ဖိကိုင်လျက် သံမဏိတံခွန်လေးကိုကြည့်လိုက်သည်။

"သံမဏိတံခွန်လေးပါလား"

သူ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

❀

မိန်စုပင်သည် မြို့ထဲမှ စားသောက်စရာများကိုဝယ်ခြမ်းပြီး ပြန်လာချိန်တွင် တာလင်းမှာ မြေကွက်လပ်၌ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေလေ၏။ ပန်းခေါးယန်စီပန်က သမီးဖြစ်သူ သိုင်းလေ့ကျင့်နေသည်ကိုကြည့်ရှုနေသည်။

မှားသည့်အကွက်ကို ထောက်ပြနေသည်။

မိန်စုပင်သည် အိမ်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားပြီး အစားအသောက်များကို သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် တာလင်းသည် သိုင်းလေ့ကျင့်မှု ပြီးစီးသွားလေပြီ။ သူ့အမေရှေ့တွင်ရပ်ကာ ချွေးသုတ်နေသည်ကို မိန်စုပင်မြင်ရ၏။

မိန်စုပင် အိမ်ထဲမှထွက်လာသည်ကို တာလင်းသည် ယခုမှပင် မြင်သည်။

"ဩော် ..... ရှင်တောင်ပြန်လာပြီကိုး။ ဒါနဲ့ ဖူချောင်မြို့ထဲမှာ ဘာသတင်းတွေများထူးခြားသလဲ"

သူမသည် မိန်စုပင်နှင့်အတူ ဖူချောင်မြို့ထဲသို့ လိုက်လိုသော်လည်း သူမ၏မိခင်က သိုင်းလေ့ကျင့်မည်ဟုဆိုသဖြင့် ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု မိန်စုပင် ဖူချောင်မြို့ထဲမှ ပြန်လာသောအခါ ဖူချောင်မြို့မှ ကြားရမည့်သတင်းများကိုမေးမြန်းတော့သည်။

"အင်း ..... မြို့ထဲက သတင်းတွေတော့ ကြားခဲ့ရပါတယ်"

"သတင်းထူး သတင်းဆန်းတွေလား"

"ဟာ ..... သတင်းထူးပေါ့"

"ပြောစမ်းပါ၊ သတင်းထူးဆိုတာကို ကျွန်မကြားချင်တယ်"

တာလင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။ တာလင်းမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းဝင်မဟုတ်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် သူတောင်းစား အဝတ်အစားများကို မဝတ်ဆင်တော့ပေ။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တာလင်း၏အလှမှာ နုပျိုရွှမ်းစိုနေသည်။ ယခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါ လော။

"အင်း .... တာလင်းဟာ တော်တော်လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ"

မိန်စုပင်သည် တာလင်း၏အလှကိုငေးကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချမိသည်။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ မေးတာကိုဖြေဦးလေ"

မိန်စုပင်သည် ထိုအခါမှ သူငေးကြည့်နေမိသည်ကိုသတိရပြီး ရှက်သွားလေ၏။

"ဟို ..... ဟို ..... ကြားပါတယ်"

"ကြားရင်လဲ ပြောလေ၊ ဘာသတင်းထူးသလဲ"

ယန်စီပန်က ကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း နားစွင့်နေ၏။

"ငါကြားခဲ့ရတဲ့သတင်းကတော့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး သောင်းကျန်းနေတဲ့လူဟာ သုံးယောင်တောင်ရှိနေပြီတဲ့"

"ဟင် ....."

တာလင်း၏နှုတ်မှ အာမေဋိတ်သံ ထွက်သွားမိသည်။ ပန်းခေါးယန်စီပန်ကတော့ ကျောက်တုံးပေါ်မှ ထလာမိလေသည်။

"ဘယ်လို ..... မိန်စုပင်၊ ဝတ်စုံနက်ဟာ သုံးယောင်တောင် ရှိပြီဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော်တော့ ဒီအတိုင်းကြားခဲ့ရတယ်"

"မင်းကြားခဲ့ရသမျှကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ပြောစမ်းပါဦးကွာ"

"ဒီကနေ့ မြို့ထဲက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ကြားခဲ့ရတာပါ။ ဝတ်စုံနက်ထွက်ပေါ်လာတာ သုံးယောက်တောင်ရှိသွားပြီတဲ့"

"ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား မိန်စုပင်ရယ်၊ မင်းလူတွေက အရက်မူးပြီး လျှောက်ပြောနေတာများလား"

"ဟာ ..... ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ အရက်မူးနေပုံမရပါဘူး။ စကားပြောတာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လဲ ရှိပါတယ်၊ ကုန်သည်ပွဲစားတွေနဲ့တူပါတယ်"

"ကဲ ..... ကဲ ..... မင်းဆက်ပြောဦး၊ ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်ဟာ ဘယ်လိုကွာခြားသတဲ့လဲ"

"သုံးယောက်စလုံးဟာဝတ်စုံနက်ဝတ်ပြီး ခေါင်းစွပ်နက်စွပ်ထားတာမို့ ခွဲလို့မရဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သုံးယောက်ဟာ အလုံးအရပ်ကွာသတဲ့၊ ထူးခြားတာကတော့ သုံးယောက်စလုံးတိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်သွားခါနီး သံမဏိတံခွန်လေးပစ်ချသွားပုံချင်း တူသတဲ့"

"ဟင်း ....."

ယန်စီပန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူမသည် စိတ်ရှုပ်သွား၏။ ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်ပေါ်သည်ဟူသောသတင်းက သူမအား စိတ်ရှုပ်စေ၏။ သံမဏိတံခွန်များကိုပစ်ချသွားသည်ဟူသောသတင်းအတွက်လည်း သူမ စိတ်မချမ်းသာ။

ထိုသုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်သည် သူမဖြစ်သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကိုကား သူမ မသိ။

"ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်ဆိုတော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ"

တာလင်းကဝင်မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ့်အပြင် နောက်နှစ်ယောက်ပေါ်လာတဲ့သဘောပဲ၊ တစ်ယောက်ကတော့ ကျားဖြီးဆွဲတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ထား

တယ်လို့ သူတို့ပြောကြတာပဲ"

ယန်စီပန်နှင့်တာလင်းတို့အံ့သြသွားသည်။ ယန်စီပန်က .....

"ဘယ်လို ကျားမြီးဆွဲတာလဲ"

"ဒီလိုဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့က မာစူးမြို့အဝင် တောအုပ်ထဲမှာ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေရဲ့မြင်းတပ်သားလေးယောက်ကို တိုက်ခိုက်သွားသတဲ့"

"အဲဒီလေးယောက်စလုံး သေကုန်လား"

"အားလုံးတော့ မသေပါဘူး။ နှစ်ယောက်တော့ သေသတဲ့၊ တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပြီး မြင်းတပ်ဗိုလ်ကတော့ ဒဏ်ရာရရုံပဲ ရသွားသတဲ့"

"အဲဒီဝတ်စုံနက်ထွက်သွားကာနီးမှာ သံမဏိတံခွန်လေး ကိုထားသွားတာပဲတဲ့လား"

မိန်စုပင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဒါဟာ တကယ့်ကို ကျားမြီးဆွဲတဲ့အလုပ်ပဲ၊ မလုပ်သင့်ဘူး။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေကို သွားရန်စတာပဲ၊ အဲဒီဝတ်စုံနက်ဟာ တော်တော်စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတာပဲ၊ နယ်စားကြီးဟာ သူ့လူတွေခံလိုက်ရတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး"

ယန်စီပန်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်ပြောဆိုလေ၏။

တာလင်းက သူ့မိခင်အားကြည့်ပြီး .....

"အဲဒီဝတ်စုံနက်ဟာ မေမေတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူးနော်"

"ကြဲကြဲဖန်ဖန်သမီးရယ်၊ ခု ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သမီးတို့နဲ့ မေမေအတူရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ မာစူးမြို့ကိုသွားချင်ရင် မေမေ့ကိုယ်ကို နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီးမှသွားလို့ရမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရအောင် မေမေကတန်ခိုးရှင်လဲ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး မေမေ့ရန်သူက အန်ပေါင်ကျောက်ပါ၊ အန်ပေါင်ကျောက်ကိုပဲ မေမေ လက်စားချေချင်တာပါ။ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေဟာ မေမေနဲ့ ဘယ်လိုမှပတ်သက်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေက ဝမ်ကျိုးဝေရဲ့လူတွေကို ဘာကြောင့်အကြောင်းမဲ့သတ်ဖြတ်ရမှာလဲ"

ယန်စီပန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ ယန်စီပန်၏ရှင်းပြချက်မှာ ရှင်းနေသည်။

တာလင်းက လက်ခံရသည်။

မာစူးမြို့တောအုပ်ထဲတွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဝတ်စုံနက်မှာ သူ့အမေ လုံးဝမဟုတ်ကြောင်း တာလင်း ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လေသည်။

တာလင်းသည် မိခင်ဖြစ်သူအတွက်စိုးရိမ်သွား၏။

တာလင်းက .....

"ဒါပေမယ့် .... နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေကတော့ သူတို့ကို တိုက်တဲ့ဝတ်စုံနက်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ ခွဲခြားသိမှာမဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်စလုံး ခေါင်းစွပ်နက်တွေတပ်ထားပြီး သုံးယောက်စလုံး သံမဏိတံခွန်လေးတွေကိုပစ်ချတာလဲတူနေတော့ တွေ့တဲ့ဝတ်စုံနက်ကို နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေတိုက်ခိုက်တော့မှာပဲ"

ယန်စီပန်က .....

"သမီးစိုးရိမ်တာ မှန်ပါတယ်၊ နယ်စားကြီးဝမ်ကျိုးဝေဟာ သူ့လူတွေကိုတိုက်ခိုက်သွားတဲ့ဝတ်စုံနက်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခွဲခြားမသိတော့ဘဲ မည်းမည်းမြင်ရာကိုတိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးတော့မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မေမေ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး။ သမီးတို့ကို နေ့တိုင်းသိုင်းပညာသင်ပေးမယ်"

ယန်စီပန် ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ တာလင်းစိတ်အေးသွားသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစားမိသွားလေသည်။

"မေမေ ....."

"ပြော .... သမီး"

"ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်မှာ မေမေတစ်ယောက်ကိုပဲ သမီးတို့သိတယ်၊ ကျန်နှစ်ယောက်ကိုသမီးတို့မသိဘူး။ မေမေကော ခန့်မှန်းနိုင်သလားဟင်"

"မေမေလဲ မစဉ်းစားတတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့တော့ပေါ်လာမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျရင် ဒီပြင်ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သမီးသိလာပါလိမ့်မယ်"

ယန်စီပန်က သမီးဖြစ်သူအား နှစ်သိမ့်ပြော ပြောလိုက်လေ၏။ မိန်စုပင်ကတော့ ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက် မည်သူဖြစ်မည်ကိုလုံးဝမသိပါချေ။

ကျွန်းကြီးပိုင်ရှင်

ဟိုအန်မြို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ဖူချောင်ကဲ့သို့ ကြီးမားသောမြို့မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ပမာ စည်ကားလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဆောင်းရာသီတွင် ပို၍စည်ကားသည်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကုန်များတင်ဆောင်လာသော ရွက်လှေကြီးများသည် ဆောင်းရာသီ၌ ဟိုအန်မြို့၌ ပို၍ဆိုက်ကပ်ကြလေသည်။

ရွက်လှေကြီးများ၌ပါသောကုန်များကိုချ၍ ဟိုအန်မြို့မှတစ်ဆင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကိုလွှဲပြောင်းရယူကြရာ ....

မြင်းရထား လှည်းများဖြင့်ဆူညံစည်ကားနေတော့သည်။

ထိုဆောင်းရာသီကာလ၌ စားသောက်ဆိုင် တည်းခိုခန်းများမှာ လူများပြည့်လျှံနေပြီး နောက်ကျသူများအတွက် နေရာမရဘဲဖြစ်တတ်ပေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်မည့် ဝမ်ထိုင်စန်နှင့်မိန်ချန်ယူတို့မှာ ဟိုဆိုင်ဝင်ရတော့မလိုလို သည်ဆိုင်ဝင်ရတော့မလိုလိုနှင့် ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်နေကြသည်။ ဆိုင်များမှာ လူပြည့်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

"မိန်ချန်ယူ .... သိပ်ဆာနေပြီလား"

"ဆာတယ်"

"ခဏတော့သည်းခံပြီး လျှောက်လိုက်ပါ၊ ရှေ့နားကျရင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တော့တွေ့မှာပေ့ါ"

မိန်ချန်ယူသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ဝမ်ထိုင်စန်နောက်သို့ လိုက်တော့သည်။ ဝမ်ထိုင်စန်သည် မိန်ချန်ယူအပေါ်သနားသဖြင့် ဆိုင်တွေ့ရန် လမ်းဘေးဝဲယာသို့လိုက်ကြည့်တော့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုတွေ့ရသည်။

"ကဲ .... မိန်ချန်ယူ၊ ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်စရာနေရာတော့ရမယ်၊ ဝင်ကြစို့"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မလဲဗိုက်ပြည့်ရင် တော်ပါပြီ"

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သားဆိုင်ထဲဝင်ပြီး အစားအသောက်များကို မှာကြားတော့၏။

မကြာမီ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့်စားသောက်စရာများ သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

"အစားအသောက်တွေက တော်တော်ပူပုံရတယ်"

အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်ထိုင်စန်ကပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဝမ်ထိုင်စန်နှင့်မိန်ချန်ယူတို့သည် အစားအစာများကို စတင်စားလေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဟိုအန်မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ခရီးသွားလိုလျှင် ဟိုအန်မြို့သို့ မလာလျှင်မရချေ။ ဟိုအန်သည် ရေကြောင်းလမ်းဆုံရာမြို့ဖြစ်၏။

သူတို့သည် တောင်ကျွန်းစုသို့သွားလိုသဖြင့် ဟိုအန်မြို့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုအန်မြို့မှ ရွက်လှေတစ်စင်းစင်း တက်စီးလျှင် တောင်ကျွန်းစုသို့ ရောက်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုမှတဆင့် မရဏကျွန်းသို့ ခရီးဆက်ရပေလိမ့်မည်။ မရဏကျွန်းသို့ရောက်လျှင် မိန်ချန်ယူအတွက် ကြာကေရာစ်ဓါတ်ဆံကို အရယူပေလိမ့်မည်။ ထိုခရီးသည် အခက်အခဲအကျပ်အတည်း အတားအဆီးများရှိမည်ကို ဝမ်ထိုင်စန်သိသည်။

သို့သော် ထိုအတားအဆီးများကိုဖြတ်ကျော်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည်။ သူသည် စားသောက်ရင်းမှစားပွဲထိုးကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"ဟေ့ .... မင်းကို တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်၊ အခု ဟိုအန်မြို့မှာဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ရွက်လှေတွေထဲက တောင်ကျွန်းစုကိုသွားမယ့်ရွက်လှေများ မပါဘူးလားဆိုတာ ငါသိချင်တယ်"

စားပွဲထိုးလေးက ....

"ဟာ .... ဆရာတို့ကံကောင်းတယ်၊ တောင်ကျွန်းစုကို သွားမယ့်ရွက်လှေတစ်စင်းရှိတယ်၊ အဲဒီရွက်လှေဟာ ဒီညပဲ ပြန်ထွက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီရွက်လှေနဲ့လိုက်သွားပေတော့၊ ဗျွကယ်လို့ ဆရာတို့သာ မနက်ဖြန်မှ လာစုံစမ်းမိရင် တောင်ကျွန်းစုကို ဆရာတို့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကံကောင်းတယ်၊ တော်တော် ကံကောင်းတယ်"

"အေး အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ"

ဝမ်ထိုင်စန်သည် စားပွဲထိုးလေးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း လက်ထဲသို့ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားထည့်ပေးလိုက်၏။

စားပွဲထိုးလေးက ဝမ်းသာအားရယူလိုက်သည်။ သူတို့ဘဝတွင် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားရဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်ပါချေ။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ဆူဆူညံညံအသံများကြားလိုက်ရသည်။

"ဘာဗျ .... ပေးစရာငွေမရှိဘူးဟုတ်လား။ ဒီမှာ အဘိုးကြီး ကျုပ်တို့ဆိုင်က ပိုက်ဆံနဲ့ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဗျ။ လူတကာကို စားချင်တိုင်း စားဆိုပြီး အလကားကျွေးနေတဲ့ဆိုင်မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား မစားခင်က ကိုယ့်မှာပိုက်ဆံရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်သင့်တယ်"

ဝမ်ထိုင်စန်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်က စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဝတ်ထားသည့်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အား ကြိမ်းမောင်းငေါက်ငမ်းနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးမှာအသက်ကြီးလှပေပြီ။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကျော်နီးပါးရှိနေလေပြီ။ ဟောင်းနွမ်းသောအနက်ရောင်အဝတ်အစားများဖြင့် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

အဘိုးကြီးကတော့ မျက်နှာမပျက်ချေ။ ခပ်မာမာပင်။

"ငါ မရှိလို့ မရှိဘူးပြောတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာလဲ .... မင်းက မကျေနပ်လို့လား"

သူက ဆိုင်ရှင်ကိုကြည့်ကာမေးခွန်းထုတ်နေလိုက်သေး၏။ ဆိုင်ရှင်သည် ဝို၍ဒေါသဖြစ်သွား၏။ အဘိုးကြီး၏အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကို ဆွဲဆောင့်လိုက်သည်။ ဝမ်ထိုင်စန်ကလှမ်းတားလိုက်၏။

"ကဲ .... ကဲ .... ခင်ဗျား သူ့ကိုဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ သူစားသမျှကို ကျုပ်စိုက်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

ဆိုင်ရှင်သည် အဘိုးကြီး၏အင်္ကျီစအားလွှတ်လိုက်၏။

"စုစုပေါင်း ငွေဒင်္ဂါးသုံးပြားကျတယ်"

ဒင်္ဂါးသုံးပြားဆိုသည့်တန်ဖိုးမှာ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ချေ။ အဘိုးကြီးစားသည်မှာ ဤမျှလောက် မကျနိုင်ချေ။

သို့သော် ဝမ်ထိုင်စန် စကားမပြောချင်သဖြင့် ငွေကိုပေးချေလိုက်လေ၏။ သူသည် အဘိုးကြီးအတွက် ပေးချေပြီးသောအခါ သူ့စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ့စားပွဲသို့လျှောက်လာလေ၏။

ခုံလွတ်တစ်ခုတွင်အဘိုးကြီးဝင်ထိုင်သည်။ ဝမ်ထိုင်စန်အံ့သြသွားသည်။ သို့သော် ....

"အဘိုး .... ထပ်စားချင်သေးလို့လား။ ထပ်စားပါ ကျွန်တော်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်"

အဘိုးကြီးကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွ ... မောင်ရင်က ကျုပ်အတွက်ငွေစိုက်ရှင်းလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ စကားစမြည်ပြောရအောင် ဒီဘက်ကူးလာတာပါ"

"ဪ ...."

အဘိုးကြီးက မိန်ချန်ယူကိုကြည့်လိုက်ပြီး ....

"စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော်၊ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီမြို့ကပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဖန်ရှာမြို့ကပါ။ ခရီးတစ်ခုသွားစရာရှိလို့ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတာပါ။ ဒီမြို့က ဆိပ်ကမ်းမြို့မဟုတ်လား။ ရေကြောင်းခရီးသွားချင်ရင် ဒီမြို့ကို မလာလို့မရဘူးလေ"

"ဪ .... မောင်ရင်တို့က ခရီးသွားမယ့်လူတွေကိုး၊ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာကော ပြောမပြနိုင်ဘူးလား"

အဘိုးကြီးသည် လိုသည်ထက်ပို၍စပ်စုလာ၏။ ဝမ်ထိုင်စန်မှမနှစ်သက်သော်လည်း .... အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဟူသောအသိဖြင့်သည်းခံ၍ဆက်ပြောနေလေသည်။

"ကျွန်တော်တို့ တောင်ကျွန်းစုကိုသွားမလို့ပါ"

အဘိုးအိုသည် အံ့သြသွားသည်။

"ဘယ်လို မင်းတို့ တောင်ကျွန်းစုကိုသွားမလို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်အဘိုး"

"နေစမ်းပါဦး .... တောင်ကျွန်းစုဆိုတာကို တော်ရုံတန်ရုံလူတွေ သွားကြတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကဘာကိစ္စနဲ့သွားကြတာလဲ"

"ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး။ အလည်သဘောမျိုးသွားကြတာပါ"

ဝမ်ထိုင်စန်က ညာပြောလိုက်သည်။

ခရီးစဉ်အမှန်ကို ပြောပြ၍မဖြစ်ဟုဝမ်ထိုင်စန်မှတ်ယူသည်။ ထိုအခါ အဘိုးအိုကရယ်မောတော့သည်။ အားပါးတရရယ်သည်။

ထို့နောက် ....

"တောင်ကျွန်းစုကို အလည်သက်သက်သွားမလို့ဟုတ်လား။ အင်း .... တကယ့်ကို အာဂကလေးတွေနဲ့တော့တွေ့နေရပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရတာ သတ္တိတော့အတော်ကောင်းပုံရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ .... အဘိုး။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြောက်တာတော့အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ .... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့ကြတာပေါ့"

"ကြိုက်သွားပြီ၊ လူကလေးတို့ရဲ့သတ္တိကိုတော့ကြိုက်သွားပြီ၊ ဒါဆို အဘိုးလဲ တောင်ကျွန်းစုကိုလူလေးတို့နဲ့အတူတူလိုက်ခဲ့မယ်ကွာ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ မင်းသဘောတူရဲ့လား"

ဝမ်ထိုင်စန် စဉ်းစားရတော့သည်။

အဘိုးအိုအား သူကျေးဇူးပြုခဲ့သည့်အရာမှာ မည်သို့မျှအရာမရောက်ချေ။ ထိုအချက်ကို ထည့်စဉ်းစားရန်မလိုချေ။

သို့သော် အဘိုးအို၏သွင်ပြင်ရုပ်လက္ခဏာကိုကြည့်ရသည်မှာ ရည်မွန်ပုံရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်ထိုင်စန်တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ကဲ .... အဘိုး လိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေရင် လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ အဘိုးကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားပါ့မယ်"

အဘိုးအိုကကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ....

"လူကလေးတို့ အဘိုးကိုခေါ်သွားလို့ အကျိုးမဲ့ယုတ်စေရ ပါဘူးကွာ၊ ဟိုကျတော့ သိရပါလိမ့်မယ်"

ဝမ်ထိုင်စန်ကပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျသင့်ငွေများကို ပေးချေလိုက်တော့သည်။

ထိုညတွင် ဝမ်ထိုင်စန်၊ မိန်ချန်ယူနှင့် အဘိုးအိုတို့သည် ရွက်လှေကြီးနှင့်လိုက်ပါသွားကြသည်။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဝမ်ထိုင်စန်တို့သုံးယောက်သည် တောင်ကျွန်းစုသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

❀

သူတို့ခရီးစဉ်ကား မပြီးဆုံးသေးပါ။ မရဏာကျွန်းသို့ဆက်လက်ထွက်ခွာရဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် တောင်ကျွန်းစုသို့ ရောက်သောအခါ တံငါရွာကလေးများကိုတွေ့ကြရ၏။

"မရဏာကျွန်းကိုသွားမယ်၊ လှေတစ်စင်းငှားချင်တယ်၊ ဘယ်သူလိုက်ပို့မလဲ"

လိုက်ပို့မည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သရဲတစ်ထောင်အိုးချုနေထိုင်သောမရဏာကျွန်းကို လိုက်မပို့ရဲသူများချည်းဖြစ်နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဝမ်ထိုင်စန်သည် လှေတစ်စင်းကိုဝယ်ယူရတော့သည်။

လှေကိုဝယ်၍ အဘိုးအိုက ဦးမှလှော်ခတ်ကာ ဝမ်ထိုင်စန်က ပဲ့မှလှော်ခတ်ရလေတော့၏။

မိန်ချန်ယူကမူ အလယ်ကထိုင်လိုက်ရလေသည်။

ရွက်လှေပေါ်တွင် မိန်ချန်ယူ မသိအောင် ဝမ်ထိုင်စန်က အဘိုးအိုအား အားလုံးရှင်းပြပြီးခဲ့လေပြီ။

အကြောင်းစုံသိသွားပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုက ကြာဇကရာဇ်ဓါဝတ်ဆံကို ရယူရာတွင် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝမ်ထိုင်စန်ကတော့ ပြုံးနေလိုက်၏။

ဤမျှအသက်အရွယ်ကြီးရင့်သောအဘိုးအိုထံမှ မည်သည့်အကူအညီများရမည်နည်းဟု တွေးတောနေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လူသုံးဦးသည် သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးနေထိုင်ရာ မရဏာကျွန်းဆီသို့ တစ်စတစ်စနီးကပ်လာလေတော့၏။

ထိုသို့နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဝမ်ထိုင်စန်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာလေ၏။ သူ့ရင်ထိတ်ရခြင်းမှာ ကြောက်ရွံ့၍မဟုတ်ပေ။

မရဏာကျွန်းမှအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ရင်ထိတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

"ရှေ့ကမြင်ရတဲ့ကျွန်းဟာ ကျွန်မတို့သွားမယ့်ကျွန်းလား"

"ဟုတ်တယ်သမီး။ အဘိုးတို့သွားမယ့်မရဏာကျွန်းဆိုတာပဲ"

"ကျွန်းကလေးက တော်တော်သာယာပုံရတယ်နော်"

မရဏာကျွန်းအမည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ရှုခင်းကတော့ အတော့်ကို လှပနေသည်။ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးသာ ထိုကျွန်း၌ ရှိမနေလျှင် လူအများ သွားလာလည်ပတ်သည့်ကျွန်း ဖြစ်မည်မှာအမှန်ပင်။

"လူလေး .... ကျွန်းနားနီးလာပြီ၊ မိန်ချွန်ယူကို ဂရုစိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့အဘိုး"

အဘိုးအိုကနားနားကပ်၍ သတိပေးစကားပြောလိုက်၏။

ဝမ်ထိုင်စန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ သူတို့လှေကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မရဏာကျွန်းသို့ ချဉ်းကပ်သွားလသည်။ ဝမ်ထိုင်စန်၊ မိန်ချွန်ယူနှင့်အဘိုးအိုတို့သည် မရဏာကျွန်းပေါ်သို့ သတိကြီးစွာထား၍တက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

"ကျွန်းကလေးက သာယာတယ်နော်"

မိန်ချွန်ယူကမူ အန္တရာယ်ကြီးမားသောနယ်မြေဖြစ်သည်ကို ရိပ်စားမိချေ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။ ဝမ်ထိုင်စန်ပည် မိန်ချွန်ယူ၏လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ အန္တရာယ်ကျရောက်လာလျှင် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

"ဟော ဟိုရှေ့မှာလှမ်းမြင်နေရတဲ့အိမ်ကလေးဟာ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးနေတဲ့ အိမ်ကလေးဖြစ်တယ်"

အဘိုးအိုကလှမ်းညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်.... အဘိုး၊ အဘိုးပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သူရဲတစ်ထောင်အိုချုံးတစ်ယောက်တည်းနေထိုင်တာဆိုတော့ သူ့အိမ်ပဲဖြစ်ရမှာပေ့ါ"

ဝမ်ထိုင်စန်က အဘိုးအို၏စကားကိုထောက်ခံလိုက်သည်။

"အဲဒီအိမ်နားမှာ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်လဲရှိတယ်လူလေးရဲ့၊

မဟုတ်မှလွဲရော လူကလေးလိုချင်တဲ့ကြာကေရာစ်ဟာ အဲဒီကန်မှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ အဘိုးတော့ယူဆတယ်"

သူတို့သည် မကြာမီ ထိုအိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုအိမ်အနီးတွင် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိနေပြီး ရေကန်အလယ်တွင် ကြီးမားသော အဖြူရောင်ကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် အစွမ်းကုန်ဖူးပွင့်လျက်ရှိလေ၏။

"အဘိုး ..... ဟို ရေကန်အလယ်ကကြာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ နှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ကြိမ်တည်းပွင့်တဲ့ကြာကေရာစ်ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်"

"သိပ်သေချာတာပေါ့ လူလေးရာ၊ လူလေး အထင်မမှားပါဘူး၊ အဲ .... ဒါပေမယ့် ကြာပန်းက ရေလယ်ခေါင်မှာဆိုတော့ လူလေး ဘယ်လိုလုပ်သွားခူးမလဲ၊ ရေကန်ထဲကိုဆင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ရေကန်က အတော်နက်ပုံရတယ်"

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ဝမ်ထိုင်စန် တွေဝေသွား၏။

အဘိုးအို၏စကားကမှန်သည်။ ရေလယ်ခေါင်ရှိ ကြာပန်းကို သူ မခူးနိုင်ချေ။ ရေကူးပြီးသွားရန်ကလည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

သူ ရေမကူးတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"ဘာလဲ ရှင်တို့ ရေလယ်ကကြာပန်းကြီးကို ခူးမလို့လား"

မိန်ချန်ယူကမေးလိုက်၏။ ဝမ်ထိုင်စန်က .....

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ အဲဒီကြာပန်းကိုခူးကြမလို့ပါ"

"ခူးပြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုပေးမှာလဲ"

"မင်းကိုပေးမှာပေါ့ မိန်ချန်ယူရဲ့"

မိန်ချန်ယူ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားသည်။

"ဟင် .... ဒါဆို မြန်မြန်ခူးကြလေ၊ အဲဒီကြာပန်းကို ကျွန်မလိုချင်လှပြီ၊ ကြာပန်းကြီးကိုကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတယ်၊ ဒီကြာပန်းကြီးရရင် ကျွန်မသေပျော်ပါပြီ"

"အို .... ဘာဖြစ်လို့ သေပျော်ရမှာလဲ၊ ဒီကြာပန်းကို ရကိုရရစေမယ်၊ စိတ်သာချ"

ဝမ်ထိုင်စန်ကပြောလိုက်၏။

"ကဲ .... အဘိုး၊ ကြာပန်းကို ဘယ်လိုခူးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားစမ်းပါဦး"

ဝမ်ထိုင်စန်က အဘိုးအိုအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ လူရိပ်တစ်ရိပ်ခုန်ပျံထွက်လာလေ၏။

ထိုလူရိပ် ခုန်ပျံပုံမှာ လွန်စွာပေ့ါပါးသည်။ ထိုလူ၏အသက်အရွယ်မှာ အဘိုးအိုခန့်ပင်ရှိမည်ဟုခန့်မှန်းရ၏။

မျက်နှာတွင် ဖြူဖွေးသောမုတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွေး

များရှိနေလေသည်။

ထိုသူသည် သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးသည် သူတို့သုံးယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

"မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မတက်ရဘူးဆိုတာ နားမလည်ကြဘူးလား"

သရဲတစ်ထောင်အိုချုံး၏လေသံက မာကျောခက်ထန်လှသည်။ ဝမ်ထိုင်စန် တုန်လှုပ်သွားသည်။

မိန်ချုန်ယူကတော့ ဘာကိုမှကြောက်လန့်ဟန်မရှိပေ။

အဘိုးအိုကလည်း တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်ဟန်မရှိပေ။

အဘိုးအိုက .....

"ခင်ဗျားဟာ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးလား"

နောက်ထပ်ရောက်လာသူက .....

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးပဲ၊ ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ခင်ဗျားသိဖို့မလိုပါဘူး"

"ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့တက်လာကြတာလဲ"

"ကျုပ်တို့လာတာ အကြောင်းရှိတယ်"

အဘိုးအိုသည် ရေကန်အလယ်မှကြာဓကေရာဇ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ ရေကန်အလယ်ကကြာဓကေရာဇ်ကိုလိုချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပဲ"

"ကြာဓကေရာဇ်ကိုလိုချင်လို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဓိကကတော့ အဲဒီဝတ်ဆံကိုလိုချင်လို့ပါ"

"ဘာကြောင့်လိုချင်တာလဲ"

အဘိုးအိုက မိန်ချုန်ယူအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

"ဟောဟို ကလေးမလေးရဲ့ရောဂါကို ကြာဓကေရာဇ်ရဲ့ဝတ်ဆံနဲ့ ကုသရမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ပြည်မကလာယူရတာ"

သရဲတစ်ထောင်အိုချုံးက .....

"ဒီ ကြာဓကေရာဇ်က နှစ်တစ်ရာမှာတစ်ကြိမ်ပဲပွင့်တာ၊ သိပ်ရှားပါးသလို တန်ဖိုးလဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်လွယ်လွယ်နဲ့မပေးနိုင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ....."

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုနိုင်အောင်တိုက်နိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ကို ခွင့်ပေးမယ်"

"ကောင်းပြီလေ ယှဉ်တိုက်ကြတာပေါ့"

ထိုအခါ ဝမ်ထိုင်စန်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သရဲတစ်ထောင်အိုချူးသည် ရာဇာသုံးပါး၊ ဒေဝီသုံးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သိုင်းလောက ထိပ်သီးခြောက်ဦးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်ကို ဤအဘိုးအို မသိရှိ၍ ယင်းသို့ စိန်ခေါ်မှုကိုလက်ခံခြင်းဟု ဝမ်ထိုင်စန်ထင်သည်။

"အဘိုး .... သူ .... သူဟာ ...."

ဝမ်ထိုင်စန်က အပြစ်မဲ့အဘိုးအို သူ့မျက်စိရှေ့တွင်မချိမဆံ့ သေဆုံးရမည့်အဖြစ်ကိုမမြင်ရက်သဖြင့် သရဲတစ်ထောင်အိုချူး အကြောင်းပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် အဘိုးအိုက အသာနေဟူသောသဘောဖြင့် လက်ပြလိုက်ပြီး တိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ .... ဝမ်ထိုင်စန်သည် မိန်ချန်ယူ၏လက်ကိုဆွဲပြီး နောက်သို့ဆုတ်လေသည်။ သရဲတစ်ထောင်အိုချူးနှင့်အဘိုးအိုတို့၏ တိုက်ပွဲကား စကြလေပြီ။

တတိယပိုင်းစာတ်သိမ်း

ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။